ΓΚΡΕΚΑ

ΤΖΕΝΕΡΑΛ
ΕΛΕΚΤΡΙΚ
Ράδιο

- Αὐτόματος λῆψις Σταθμῶν
- Κύκλωμα Τὸν Μόνιτορ
- Καθοδικὴ λυχνία ἐνδείξεως τῶν Σταθμῶν.
- Ρυθμιστὴς τόνου 4 θέσεων.
- Φωτεινοὶ ρυθμισταὶ τόνου καὶ ἐντάσεως.
- Αὐτόματος ἔνδειξις κλίμακος.
- Αὐτόματος διπλῆ μικρομετρικὴ κίνησις.
- Κύκλωμα σταθεροποιήσεως τοῦ ἑτεροδύνου.
- Αὐτόματος συμψηφιστὴς τόνου.
- Εἰδικὴ κατασκευὴ δέκτου διὰ τροπικὰ κλίματα.

Ἀγοράσατε τὸ τελειότερο ποὺ κατεσκεύασε μέχρι σήμερα ἡ ραδιοφωνικὴ βιομηχανία.

GE

Ἀγοράσατε
ἕνα
ἀνεγνωρισμένο
ραδιόφωνο

Προϊὸν
U.S.A

Ἠλαττωμέναι τιμαί.
Εὐκολίαι πληρωμῆς.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 9 ΤΗΛ. 29-878

Π
Ρε

ΡΕΞ

Ἑβδομαδιαία δημοσιογραφικὴ καὶ φιλολογικὴ ἐπιθεώρησις

ΕΤΟΣ Α΄
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡ. 5 - ΑΡΙΘ. 1

“ΑΣΠΙΩΤΗ-ΕΛΚΑ„

ΡΕΞ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ; ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 43, Β' ΟΡΟΦΟΣ, ΑΡΙΘ. 6-12, - ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 55-211

Τιμὴ φύλλου Δραχμ. 5.— ″Ετος Α'. ἀρ. 1 Ἀθῆναι, 11 Φεβρουαρίου 1939

ΚΑΛΗ ΑΡΧΗ

Ὅπως δὲν μπορεῖ νὰ λείψουν τὰ χιόνια ἀπὸ τὰς Ἄλπεις καὶ ὁ Μάρτης ἀπ' τὴ Σαρακοστή, ἔτσι δὲν μπορεῖ νὰ λείψῃ κι' ἕνα ἄρθρον ἀπὸ τὸ πρῶτο φύλλο μιᾶς ἐφημερίδος ἢ περιοδικοῦ, ποὺ νὰ καθορίζῃ μὲ γενικὲς γραμμὲς τὸ πρόγραμμά του. Τὸ «Ρὲξ» δὲν θὰ κάνῃ ἐξαίρεσι σ' αὐτὸ τὸν κανόνα.

Ἐπειδή, ὅμως, ὁ ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἐξέδωσαν τὸ «Ρὲξ» εἶναι νὰ πρωτοτυπήσουν, νὰ παρουσιάσουν, δηλαδή, κάτι ποὺ νὰ εἶναι ἀλλοιώτικο καὶ φρέσκο, κι' ἐπειδὴ τὸ κατάλληλον διὰ τὴν περίστασιν μεγαλόστομον ἄρθρον θὰ συνεκρούετο οἰκτρῶς μὲ τὸν πρὸ ὀλίγου ἀναφερθέντα ἀντικειμενικὸν σκοπόν, ἀντὶ διὰ τῶν γραμμῶν αὐτῶν νὰ τονισθοῦν ἰδιαιτέρως τὰ πλεονεκτήματά του, θὰ ὑπογραμμισθοῦν ξηρότατα τὰ μειονεκτήματά του. Κανεὶς λόγος δὲν θὰ γίνῃ γιὰ ὅ,τι περισσότερο ἀπὸ τὰ ἄλλα περιοδικὰ δώσῃ στὸν ἀναγνώστη τὸ «Ρέξ». Ἀντιθέτως μάλιστα, εὐρύτατος λόγος θὰ γίνῃ γιὰ ὅ,τι δώσῃ ὀλιγώτερον. Κι' ἔτσι καὶ τὸ ἔθιμον θὰ διατηρηθῇ ἀκέραιον καὶ ἡ πρωτοτυπία δὲν θὰ διακινδυνεύσῃ.

Ἂς ἀρχίσουμε, λοιπόν:

Ἐν πρώτοις τὸ «Ρὲξ» δὲν θὰ ἔχῃ «γραφολόγον». Καὶ τοῦτο ὄχι γιατί ἐφείσθη δαπανῶν, ἀλλὰ γιατί σκοπεύει νὰ σέβεται κάπως τοὺς ἀναγνῶστες του. Δὲν αἰσθάνεται, δηλαδή, καμμιὰ διάθεσι νὰ ἐμπορευθῇ τὴν ἀφέλεια τῶν ἀνηλίκων κοριτσιῶν, τὰ ὁποῖα, μεσοῦντος τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος, ἐξακολουθοῦν νὰ πιστεύουν πὼς εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ ἄνθρωπος ποὺ νὰ μπορῇ ἀπὸ τὸ γραφικό τους χαρακτῆρα νὰ μαντεύσῃ ποιὰ εἶναι ἡ γούρικη μέρα τους, πότε θὰ καθαρίσουνε πατάτες, πότε θ' ἀρραβωνιασθοῦν, πότε θὰ φᾶνε κουρκουμπίνια, πότε θὰ παντρευτοῦν, τί χρῶμα μαλλιῶν καὶ τί χρῶμα ὑποδημάτων θὰ ἔχῃ ὁ σύντροφος τῆς ζωῆς τους. Ἕνας ἐγχώριος δημοσιογράφος μετρίας ἀμοιβῆς, μὲ ὀλίγη φαντασία κι' ἐλαχίστην ἱκανότητα θὰ τὰ κατάφερνε μιὰ χαρὰ νὰ διατηρήσῃ τὴ στήλη τοῦ «γραφολόγου», καλυπτόμενος κάτω ἀπὸ ἕνα ὁποιοδήποτε ὄνομα ἀνθρώπου, ἀνήκοντος σὲ Ἀσιατικὲς φυλές. Ἀλλὰ νὰ λείπῃ. Εἴπαμε ὅτι τὸ «Ρὲξ» σκοπεύει νὰ σέβεται κάπως τοὺς ἀναγνῶστες του.

Ἐπίσης τὸ «Ρέξ», γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, δὲν θὰ ἔχῃ οὔτε «αἰσθηματικὴν σύμβουλον». Τὰ γράμματα ποὺ στέλνουν οἱ ἀνήσυχες νέες καὶ οἱ ἀπογοητευμένες κυρίες στὶς σχετικὲς στῆλες τῶν ἑβδομαδιαίων περιοδικῶν — χωρὶς νὰ ξέρουν, βεβαίως, ὅτι ὡς παραλήπτριαι «αἰσθηματολόγοι» δὲν εἶναι παρὰ ἢ χωρατατζῆδες συνάδελφοι ἢ ἀνόητες κι' ἐντελῶς ἀναρμόδιες γεροντοκόρες — δὲν ἔχουν κανένα πρακτικὸ ἀποτέλεσμα. Τὸ μόνο ποὺ ἐπιτυγχάνουν εἶναι νὰ φαιδρύνουν τὸ συντακτικὸν προσωπικὸν μὲ τὰ ἐξομολογούμενα μυστικά τους. Ἂς λείπῃ, λοιπόν, καὶ ἡ ... «αἰσθηματικὴ σύμβουλος».

Οὔτε γιατρὸ θὰ ἔχῃ τὸ «Ρέξ». Κι' αὐτό, ἐπειδὴ φρονεῖ, ὅτι κανένας ἀσθενὴς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ θεραπευθῇ δι' ἀλληλογραφίας. Στοὺς τυχὸν ἀσθενεῖς ἀναγνῶστες μας συνιστοῦμε νὰ πᾶνε αὐτοπροσώπως σ' ἕνα γιατρό, ἂν θέλουν νὰ δοῦνε προκοπή.

Κι' ἀκόμη τὸ «Ρὲξ» δὲν θὰ ἔχῃ 1450 σελίδες — ὅσους ἀγοράζουν περιοδικὰ εἰς χάρτην περιτυλίξεως τοὺς παρακαλοῦμε νὰ μᾶς ἀγνοήσουν — ἀλλὰ μόνον 28, μεγάλες, διπλάσιες τῶν λοιπῶν περιοδικῶν, κομψὰ εἰκονογραφημένες καὶ στολισμένες μὲ τὶς ἐκλεκτότερες ἑλληνικὲς καὶ ξένες ὑπογραφές. Κι' ἂς ἀναφερθῇ ἀκόμη ὅτι οὔτε καλλονὰς θὰ ἔχῃ στὸ ἐξώφυλλό του. Τὰ αἰώνια ἡδυπαθῆ κεφάλια μὲ τὶς καραμπογιές, ποὺ σὲ παλαιὰ τεύχη εὐρωπαϊκῶν περιοδικῶν πωλοῦνται πρὸς δραχμὴν μίαν κατ' ὀκᾶν στὴ Λαχαναγορά, δὲν θὰ μπορέσουν νὰ ἐναποθέσουν τὴ γοητεία τους στὸ ἐξώφυλλό μας. Τὴ θέσι αὐτὴ ἔχουν καταλάβει μονίμως οἱ πρωτότυπες συνθέσεις τοῦ γνωστοῦ Ἕλληνος ζωγράφου καὶ τακτικοῦ συνεργάτου μας κ. Γ. Συρίγου.

Αὐτά, λοιπόν, δὲν θὰ ἔχῃ τὸ «Ρέξ». Ἀλλὰ τότε τί θὰ ἔχῃ; Γιὰ ξεφυλλίστε το μὲ κάποια ἐπιείκεια, βεβαίως, σὰν πρῶτο φύλλο ποὺ εἶναι, κι' ἂν ἔχετε τὴν καλωσύνη γράψτε μου μὲ δυὸ λόγια τὰς ἐντυπώσεις σας.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Ἡ δημοφιλὴς «Βὰμπ» Ντόροθυ Λαμούρ, ἡ εἰδικὴ πρωταγωνίστρια τῶν ταινιῶν τῆς Ζούγκλας, εἰς μίαν οὐδόλως ἐξωτικὴν ἐμφάνισίν της. Ὅπως παρατηροῦν οἱ ἀναγνῶσται, ἡ γοητευτικὴ καλλιτέχνις εἶνε ἐξ ἴσου ὡραία καὶ ὅταν ἐμφανίζεται ὡς κοινὴ θνητὴ καὶ ὄχι ὡς κάτοικος παρθένων δασῶν.

Ὁ ἀγαπητὸς κωμικὸς τοῦ Γερμανικοῦ κινηματογράφου Πάουλ Κέμπ, ὅπως ἐνεφανίσθη εἰς μίαν ἀποκρηάτικην καλλιτεχνικὴν ἑορτήν, δοθεῖσαν τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα εἰς τὴν «Λέσχην Καλλιτεχνῶν» τοῦ Βερολίνου, κατὰ τὴν ὁποίαν λόγῳ τῆς περιέργου ἐμφανίσεώς του ἐσημείωσε πολλὰς ἐπιτυχίας μεταξὺ ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Οἱ σύμβουλοι τοῦ μεγαλειοτάτου Μπονακέ, ἡγεμόνος τῆς ἀνατολικῆς περιοχῆς τοῦ γαλλικοῦ Καμερούν, τὸ ὁποῖον, ὡς γνωστόν, διεκδικεῖ ἡ Γερμανία.

Ὁ βοηθὸς τοῦ Σάμουελ Γκόλντουϊν, τοῦ γνωστοῦ εἰς τοὺς κινηματογραφοφίλους ἀπὸ τὸ περίφημο μπαλλέτο του «Γκόλντουϊν - Γκὲρλς», ἐξετάζων ἐκ τοῦ συστάδην τὰ προσόντα τῶν ὑποψηφίων νέων χορευτριῶν.

Κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν, τὰ εὐτυχέστερα πλασματα τοῦ κόσμου, εἶναι οἱ τρόφιμοι τοῦ Ζωολογικοῦ κήπου τοῦ Λονδίνου, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν ἄλλην ἀπασχόλησιν ἀπὸ τὸ νὰ τρώγουν, νὰ ἀναπαύωνται, νὰ δέχωνται περιποιήσεις ἀπὸ τοὺς φύλακάς των καὶ νὰ ἐρωτοτροποῦν. Εἰς τὴν ἀνωτέρω φωτογραφίαν φαίνονται δύο πιγκουῖνοι καὶ δύο παπαγάλοι ποὺ ἀνταλλάσσουν τρυφερότητας μὲ ὅλην τὴν ἀμεριμνησίαν ποὺ τοὺς διακρίνει.

Εν Ολιγοις

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

Ἀπὸ τὰς διαφημίσεις πληροφορούμεθα ὅτι ἡ «γυναῖκα - πόθος» καὶ ὁ «ἄντρας - εἴδωλον» πρωταγωνιστοῦν εἰς τὸ «φὶλμ - ἔκστασις», τὸ ὁποῖον θὰ ἀποβῇ μιὰ «ἐπιτυχία - κολοσσός». Ἔχομεν τὴν γνώμην, ὅτι ἡ ἐπιμονὴ τῶν διαφημιστῶν εἰς τὰς πομπώδεις αὐτὰς ἐκφράσεις, διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν μίαν ἀνάλογον ἔκφρασιν, δὲν εἶνε παρὰ μία «βλακεία - ἴλιγγος».

ΘΕΡΜΟΤΑΤΗ ΕΥΧΗ

Ὁ Ἀττικὸς οὐρανὸς δὲν φαίνεται διατεθειμένος νὰ παράσχῃ τὴν πολύτιμον συνδρομήν του εἰς τοὺς γλεντζέδες τῆς Ἀποκρηᾶς, οἱ ὁποῖοι, τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν ποιούμενοι, διασκεδάζουν τουρτουρίζοντες. Ἂς εὐχηθῶμεν, λοιπόν, νὰ μετριασθῇ ἡ μῆνις τοῦ ἐνσκήψαντος ψύχους καὶ νὰ αἰθριάσῃ ὁ τζαναμπέτης Ἀττικὸς οὐρανός, διὰ νὰ ἀποκτήσουν τὴν ἁρμόζουσαν καὶ ἀναγκαίαν λαμπρότητα αἱ εὔθυμοι αὐταὶ ἡμέραι.

ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ

Κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν, ἡ Ἀποκρηὰ ἐπέδρασε λίαν ὠφελίμως ἐπὶ τῶν «ἀπελπισμένων τῆς ζωῆς». Τοῦτο, ἄλλως τε, τὸ ἀποδεικνύει κάλλιστα ἡ σημαντικωτάτη ἐλάττωσις, ἂν ὄχι ἡ παντελὴς ἔλλειψις τῶν αὐτοκτονιῶν ἢ ἔστω καὶ τῶν ἀποπειρῶν. Ἂς ἐλπίσωμεν, λοιπόν, ὅτι ἡ ὠφέλιμος αὐτὴ ἐπίδρασις θὰ ἐξακολουθῇ νὰ ὑφίσταται καὶ μετὰ τὴν Καθαρὰν Δευτέραν. Διότι πολὺ φοβούμεθα μήπως ἡ ἀρχὴ τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς πυκνώσῃ καὶ πάλιν τὰς τάξεις τῶν ἀπογοητευμένων.

ΑΠΑΘΑΝΑΤΙΣΙΣ

Εἶνε χαρακτηριστικὴ καὶ πασιφανὴς ἡ προθυμία μὲ τὴν ὁποίαν τοποθετοῦνται, ἐκλέγοντες τὴν πλέον ἐντυπωσιακὴν πόζαν, ἀπέναντι τοῦ φωτογραφικοῦ φακοῦ, οἱ διασκεδασταὶ ἀμφοτέρων τῶν φύλων τῶν ἐπισήμων καὶ μὴ χορῶν. Καὶ ἡ μὲν προθυμία, δεδομένου ὅτι αἱ ἐφημερίδες ἀναλαμβάνουν νὰ καταστήσουν γνωστὰς ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον τὰς ὄχι συμπαθεῖς πάντοτε μορφὰς τῶν «χορευταράδων», εἶνε ἀπολύτως δικαιολογημένη. Ἐκεῖνο, ὅμως, ποὺ εἶνε, πράγματι, ἀπορίας ἄξιον, εἶνε, ἀναντιρρήτως, τὸ ὕφος μὲ τὸ ὁποῖον ποζάρουν οἱ ἐν λόγῳ «χορευταράδες», στηρίζοντες, φαίνεται, πολλὰ τὰ καλὰ εἰς αὐτὴν τὴν ἔνδοξον ἀπαθανάτισιν.

Ἐπιπροσθέτως, ὅμως, δὲν ἀντιλαμβανόμεθα καὶ διὰ ποῖον λόγον ἀντικρύζουν τὸν φωτογραφικὸν φακὸν μὲ τόσην ὑπερηφάνειαν. Μήπως διότι μετέβησαν εἰς ἕνα χορόν; Ἢ μήπως διότι ἀπαθανατίζονται ἐν τῷ μέσῳ τρυφερῶν καὶ μὴ εὐθύμων ὑπάρξεων; Ἂς εἶνε βέβαιοι, ὅμως, οἱ περὶ ὧν ὁ λόγος, ὅτι οὔτε τὸ πρῶτον, οὔτε τὸ δεύτερον ἀποτελεῖ σπουδαῖον κατόρθωμα. Ἀπεναντίας!

ΤΟ ΔΙΚΗΟ, ΔΙΚΗΟ

Μεταφέρομεν ἐπὶ λέξει τὴν στιχομυθίαν ποὺ διημείφθη προχθὲς τὴν μεσημβρίαν σὲ κάποιο Ἀθηναϊκὸ ἑστιατόριον μεταξὺ ἑνὸς γρουσούζη πελάτου καὶ τοῦ γκαρσονιοῦ, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ πρῶτος ἐμασουλοῦσε ἕνα μῆλο τῆς Καλλιφορνίας.

Ὁ πελάτης: Τί εἶνε αὐτὸ τὸ μῆλο; Στιφὸ ἢ ξυνό;

Τὸ Γκαρσόνι: Δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ καταλάβετε ἀπὸ τὴ γεῦσι, κύριε;

Ὁ πελάτης: Ὄχι, δὲν μπορῶ.

Τὸ γκαρσόνι: Τότε τί σᾶς νοιάζει ὅ,τι καὶ ἂν εἶνε;

Καὶ ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, τὸ δίκηο τὦχε τὸ γκαρσόνι.

ΑΙΤΙΑ ΚΑΙ ΑΦΟΡΜΑΙ

Οἱ ἀθεράπευτοι γκρινιάρηδες εὑρῆκαν καὶ πάλιν τὴν εὐκαιρίαν νὰ θέσουν εἰς ἐνέργειαν τὴν πατροπαράδοτον γκρίνια τους καὶ νὰ κατηγορήσουν τὴν «σαχλὴν» ἐποχήν μας, ἀναμιμνησκόμενοι, κατὰ τὰ εἰωθότα, τῆς «παλαιᾶς καλῆς ἐποχῆς». Ἄν, ὅμως, ὑπολογίσῃ κανείς, ὅτι οἱ γκρινιάρηδες κύπτουν ὑπὸ τὸν φόρτον 60 τοὐλάχιστον Μαΐων, θὰ κατανοήσῃ ἀμέσως ποῖα εἶναι τὰ αἴτια καὶ αἱ ἀφορμαὶ αὐτῆς τῆς γκρίνιας..

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Τζόγια
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 38664

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ

ΣΑΒΒΑΤΙΑΤΙΚΕΣ ΓΚΡΙΝΙΕΣ

Η ΖΩΖΩ

Ὁρίστε τώρα! Καὶ ἡ Ζωζὼ μᾶς κάνει τὴ μοιραία. Πῶς; Δὲν τὴν ξέρετε τὴ Ζωζώ; Καλὲ δὲ μπορεῖ. Εἶνε ἡ Ζωή, αὐτὸ τὸ ὑποσιτισμένο θηλυκό, ποὺ μόλις καὶ μετὰ βίας κατάφερε νὰ πάῃ δακτυλογράφος στὸ γραφεῖο ἑνὸς παραγγελιοδόχου. Παίρνει ἕνα μισθούλη ἐκεῖ δά, ἴσα - ἴσα γιὰ τὰ ἔξοδα καλλωπισμοῦ της καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ὁ προϊστάμενός της τὴν στέλλει καμμιὰ φορὰ νὰ τοῦ παραγγείλῃ καὶ καφέ. Αὐτὴ εἶνε ἡ Ζωζώ, λοιπόν. Ὡς πέρσι τὸ χαϊδευτικό της ἦταν Ζωΐτσα, μὰ τώρα πῆρε ὄνομα πιὸ κοσμοπολιτικό !

Ἡ Ζωζώ, λοιπόν, μᾶς κάνει τὴ μοιραία. Προσεβλήθη κι' αὐτὴ ἀπὸ τὴν ἐπιδημία τῆς μοιραιότητος. Ἐξύρισε τὰ φρύδια της μὲ τόση μανία, ὥστε ἄφησε μόλις μιὰ λεπτὴ γραμμή, σὰν μαύρη κλωστή, βάφει τὰ χείλη της μ' ἕνα ζωηρὸ κόκκινο σὰν νὰ τοὺς ἔχῃ βάλει φωτιά, κυττάζει τοὺς ἄντρες μ' ἕνα βλέμμα τὸ ὁποῖον περιέχει πρόκλησιν, περιφρόνησιν, ἐπίγνωσιν ἀνωτερότητος, πόθον, μπλαζεδισμόν, αἴνιγμα καὶ πολλὰ ἄλλα, καὶ προσπαθεῖ νὰ μᾶς πείσῃ ὅτι δὲν μειονεκτεῖ καὶ πολύ, ἐν συγκρίσει μὲ τὸ μοντέλο ποὺ ἀντιγράφει: τὴ Γκρέτα Γκάρμπο. Κατὰ βάθος εἶνε βεβαία πὼς μιὰ διαφορὰ μονάχα ὑπάρχει ἀνάμεσα σ' αὐτὴν καὶ στὴν ἄλλη. Ὅτι ἡ Ζωζὼ δὲν παίζει στὸν κινηματογράφο, ἐνῷ ἡ Γκρέτα παίζει. Κατὰ τὰ ἄλλα εἶνε ἀπολύτως σύμφωνες..

Ἡ Ζωζώ, λοιπόν, μᾶς κάνει τὴ μοιραία. Ἔχει τὴν πεποίθησι πὼς κανένας ἄντρας ἐγχωρίου παραγωγῆς, δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ διεκδικήσῃ τὴν καρδιά της. Τὶς φιλενάδες της τὶς ἔχει περιορίσει σ' ἕναν ἐλάχιστο ἀριθμό — τὶς ἄλλες καὶ κρατάει σὲ ἀπόστασι. Δὲν δίνει θάρρος στὸν κόσμο.

Μὰ δὲν μπορῶ ! Θὰ τὴν πιάσω τὴ Ζωζὼ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ τῆς τὰ πῶ ἀπ' τὴν καλή. Θὰ τῆς πῶ:

—Ἔλα δῶ, βρὲ κορίτσι μου! Ἄσε αὐτὲς τὶς σαχλαμάρες καὶ ξαναγίνε Ζωΐτσα. Δὲν θέλω νὰ σὲ βλέπω ἔτσι γιατί σὲ λυπᾶμαι κι' ἐπὶ τέλους, μὲ πιάνουν καὶ τὰ νεῦρα μου. Δὲν μπορεῖς νὰ παρασταίνῃς τὴ μοιραία σὲ μᾶς ποὺ σὲ ξέρουμε. Δὲν εἶνε δυνατόν, πὼς τὸ θέλεις, ν' ἀκοῦς τὸν κύριο προϊστάμενό σου νὰ σοῦ λέῃ: Πήγαινε νὰ μοῦ πάρῃς ἕνα χαρτόσημο, νὰ σοῦ κάνῃ παρατηρήσεις γιατὶ στὸ ἀντίγραφο ποὺ τοῦ ἔφτιαξες κατασκεύασες ἑφτὰ-ὀχτὼ ὀρθογραφικὰ λάθη, νὰ συζητᾷς μὲ τὴ μοδίστρα ὧρες ὁλόκληρες γιὰ μιὰ νέα μεταποίησι στὸ φόρεμα, νὰ περπατᾷς μὲ δύο πόντους τῆς κάλτσας διορθωμένους, νὰ μοῦ γυρίζῃς καὶ μ' ἕνα ρωμάντσο τῶν πέντε δραχμῶν ὑπὸ μάλης, καὶ νὰ κάνῃς τὴ μοιραία. Ἀλλὰ τί νὰ σοῦ κάνω ! Ἔπρεπε νὰ σὲ εἶχα ἐγὼ κόρη μου, ἀνεψιά μου, ἢ κάτι τέτοιο τέλος πάντων, νὰ σοῦ δώσω ἕνα τάγιο, ποὺ νὰ εἶνε ὅλο δικό σου. Νὰ ἰδοῦμε ξανακάνεις τὴ μοιραία : Παρ' ὅλ' αὐτὰ ὅμως, ἐγὼ θὰ σὲ σταματήσω στὸ δρόμο, θὰ σοῦ τὰ πῶ καὶ μάλιστα θὰ σὲ φωνάξω καὶ Ζωΐτσα ! Τὸ Ζωζὼ δὲν θὰ τ' ἀκούσῃς ἀπὸ μένα. Ὄχι, ποὺ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος, ὄχι !

Ο ΓΚΡΙΝΙΑΡΗΣ

ΣΚΙΤΣΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ, Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΩΤΩΝ

ΟΙ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΕΣ ΤΩΝ „ΣΟΒΑΡΩΝ" ΚΥΡΙΩΝ.-Η ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΗΑΣ.-ΤΟ ΕΡΩΤΙΚΟ ΚΥΜΑ.-ΕΛΑΦΡΟΤΗΤΕΣ, ΕΠΙΠΟΛΑΙΟΤΗΤΕΣ Κ.Λ.Π.

ΤΟΥ κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Οἱ αἰώνιοι μελαγχολικοί, κατσούφηδες καὶ γκρινιάρηδες καὶ δυσαρεστημένοι μὲ τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα, διαμαρτύρονται κι' ἐφέτος, ὅπως διεμαρτύροντο καὶ πέρσι καὶ πρόπερσι καὶ ὅπως θὰ διαμαρτύρωνται κάθε φορὰ ποὺ φθάνουν ἢ τελειώνουν οἱ ἀπόκρηες:

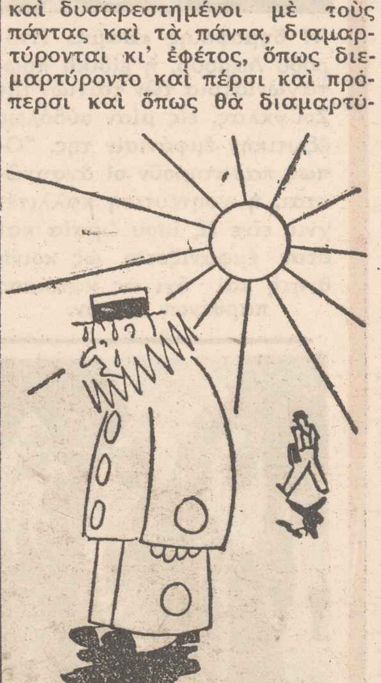

Ὁρίστε νὰ φορέσετε ντόμινο τὸν Ἰούλιο

— Βρὲ ἀδερφέ, αὐτὸ τὸ γλέντι κατὰ παραγγελίαν δὲν μπορῶ νὰ τὸ καταλάβω. Γιατί δηλαδὴ σώνει καὶ καλὰ πρέπει νὰ γλεντήσω τὶς ἡμέρες ποὺ ὁρίζει τὸ ἡμερολόγιο καὶ ὄχι τὶς ἡμέρες ποὺ θέλω ἐγώ; Οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν γιατί πρέπει νὰ γλεντήσουν κατὰ τὴ σύντομη διάρκεια τοῦ Τριωδίου, εἶνε ἀκριβῶς ἐκεῖνοι ποὺ δὲν γλεντοῦν οὔτε τὶς ἄλλες ἡμέρες.

Μιὰ ἔμφυτη διάθεσις πρὸς πλῆξιν καὶ κατήφειαν καί, ὄχι σπανίως, ἡ κακὴ λειτουργία τοῦ στομάχου, συνωμοτοῦν στὴν κατασκευὴ μιᾶς μάσκας σοβαρότητος βαρείας μορφῆς, ποὺ βρίσκει τὰ πάντα γελοῖα, ἐλαφρά, ἀνόητα καὶ κατάλληλα πρὸς ἀνηλεῆ λοιδωρίαν. Ὑπὸ τὸ πρῖσμα αὐτῆς τῆς ἀθεραπεύτου σοβαρότητος, λοιπόν, ἀνακαλύπτουν, ὅτι δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν πῶς ὁ κόσμος γλεντᾷ σὲ μιὰ περίοδο ἐκ τῶν προτέρων καθωρισμένη. Καὶ ὅμως Αὐτὸ ποὺ δὲν μποροῦν νὰ καταλάβουν ἐκεῖνοι, τὸ καταλαβαίνει θαυμάσια ὅλος ὁ ἄλλος κόσμος, ποὺ περιμένει μὲ ἀνυπομονησία τὶς ἀπόκρηες γιὰ νὰ τὸ ρίξῃ ἔξω. Ἡ περίοδος τοῦ Καρναβαλιοῦ εἶνε στὴ ζωή μας, μιὰ παρένθεσις ποὺ ἀνοίγεται γιὰ νὰ περιλάβῃ ὅλα τὰ ξεσπάσματα τῆς μετὰ κόπου συγκρατουμένης διαθέσεώς μας γιὰ τρέλλες, ἐπιπολαιότητες κι' ἐλαφρότητες, τὶς ὁποῖες, ἂν τολμούσαμε νὰ ἐκδηλώσουμε σὲ ἄλλη ἐποχή, θὰ ἐκινδυνεύαμε νὰ περιβληθοῦμε βιαίως τὸν λεγόμενον ζουρλομανδύαν.

Ὁρίστε νὰ φορέσετε ντόμινο τὸν Ἰούλιο, νὰ πετάξετε χαρτοπόλεμο τὴν 4ην Σεπτεμβρίου, νὰ περιβληθῆτε μεγαλοπρεπῆ περικεφαλαίαν τὴν 22αν Ἰουλίου καὶ νὰ παραστήσετε τὸν πιερρότο ἐν μηνὶ Δεκεμβρίῳ. Ἐὰν ὑποτεθῇ, σύμφωνα μὲ τὴ θεωρία τῶν «σοβαρῶν» ὅτι αὐτὸ τὸ δικαίωμα τὸ εἴχαμε σὲ ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ ἔτους, ἡ ζωὴ θὰ ἦταν μιὰ διαρκὴς ἀπόκρηα καὶ—τὸ σπουδαιότερο—δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ ξεχωρίσουμε τοὺς ἀληθινοὺς μασκαράδες ἀπὸ τοὺς ψεύτικους.

Οἱ ἀπόκρηες ὅμως δὲν εἶνε μονάχα περίοδος τρέλλας καὶ γλεντιοῦ. Μαζὶ μὲ τὸ χορό, τὸ κρασὶ καὶ τὴν παλαβομάρα, δρᾷ καὶ ὁ ἔρως, ἐντατικώτερα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Τὶς 21 ἡμέρες—ἤ, καλλίτερα, νύχτες—ποὺ διαρκεῖ τὸ Καρναβάλι, μέσα στὶς χορευτικὲς σάλλες καὶ στὰ σπίτια, ὅπου συγκεντρώνεται κόσμος γιὰ νὰ χορέψῃ, ὑπάρχει διάχυτη μιὰ ἀκαθόριστη ἐρωτική, αἰσθησιακὴ ἀτμόσφαιρα, ποὺ χαϊδεύει τοὺς πάντας καὶ τὰ παντα. Ὁ συνωστισμὸς ποὺ ἐπικρατεῖ, οἱ γυμνὲς πλάτες, οἱ ἄντρες ποὺ γίνονται ὡραιότεροι καὶ γοητευτικώτεροι μέσα στὸ ἐπίσημο ἔνδυμα, τὸ μυστήριο ποὺ κρύβεται κάτω ἀπὸ ἕνα ντόμινο ἢ πίσω ἀπὸ μία μάσκα, τὸ μυαλὸ ποὺ παραπαίει μέσα στοὺς ἀτμοὺς τοῦ οἰνοπνεύματος, ἡ ἔλλειψις ἐπιτηρήσεως ἐκ μέρους τῶν ἐνδιαφερομένων, τὸ σφίξιμο μέσα στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς ἀγνώστου, τὰ θερμὰ λόγια καὶ οἱ ὑπαινιγμοὶ ποὺ ἀνταλλάσσονται χωρὶς νὰ ἔχῃ προηγηθῆ ἡ ἀπαραίτητος «Φλερτικὴ» καλλιέργεια, ὁ σανφασονισμὸς ποὺ κυριαρχεῖ, οἱ ζηλοτυπίες ποὺ προκαλοῦνται, ἡ ἐλαφρότης ποὺ βασιλεύει ἐκεῖ μέσα, κι' ἔπειτα ἡ ἰδέα ὅτι ἡ ἀπόκρηα εἶνε ὁπωσδήποτε κάτι συνδυασμένο μὲ τὸν ἔρωτα, ὅλ' αὐτὰ μαζὶ ἀποτελοῦν μιὰ ἀκατανίκητη ὤθησι πρὸς τὸν πειρασμό. Ὁ πόθος γιὰ λίγο ἔρωτα χωρὶς συνέπειες, φωνάζει στὰ μάτια ὅλων, λογικὲς καὶ συγκρατημένες γυναῖκες, ἀνώτερες ἀπὸ κάθε ὑποψία, ἐνοχλοῦνται ἐπίμονα ἀπὸ τὴν ἰδέα τῆς ἀπιστίας, καὶ παλαιὰ αἰσθήματα, μὲ ἱστορία, μὲ γερὲς βάσεις κι' ἐλπίδες γιὰ τὸ μέλλον, ἐκπέμπουν ἀπεγνωσμένα S.O.S., κινδυνεύοντα νὰ καταποντισθοῦν στὸν ὠκεανὸ τῶν ἐρωτικῶν πειρασμῶν, ἢ τοὐλάχιστον, νὰ ὑποστοῦν σοβαρώτατες ἀβαρίες. Ἂν θὰ προσέξετε τὴ γυναῖκα, γιὰ τὴν ὁποίαν ἐνδιαφέρεσθε, τὴ βραδυὰ ἑνὸς χοροῦ, ἢ τῆς ζητήσετε τὶς ἐντυπώσεις της τὴν ἑπομένη, θὰ παρατηρήσετε πὼς ἔχει τὸ ὕφος ἐνόχου. Ἀσφαλῶς κάτι διέπραξε, κάτι ἔδωσε, κάτι ὑποσχέθηκε, ἤ, στὴν πιὸ ἐλαφρὰ περίπτωσι, κάτι σκέφθηκε. Καὶ ἀποφεύγει νὰ σᾶς κυττάξῃ στὰ μάτια.

... Τὸ σφίξιμο μέσα στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς ἀγνώστου

Θὰ πῆτε ὅτι ὅλ' αὐτὰ τὰ αἰσθάνονται οἱ γυναῖκες; Ναί. Ἀλλὰ μήπως οἱ ἄντρες δὲν εἶν' ἐκεῖνοι ποὺ ἐπωφελοῦνται; Ἂς μὴν ἔχουμε παράπονο, λοιπόν...

Κι' ἔπειτα, ἐκτὸς ἀπ' ὅλ' αὐτά, ἡ ἀπόκρηα εἶνε καὶ μιὰ περίοδος, ποὺ σὲ κάθε ἄνθρωπο γεννᾷ καινούργιες σκέψεις, νέα προβλήματα, ἢ ἀνανεώνει παληὲς ἐλπίδες. Καὶ καθένας ἀπὸ μᾶς σκέπτεται τὸ Καρναβάλι ἀνάλογα μὲ τὸ ἐπάγγελμά του, τὴν κοινωνική του θέσι καὶ τὶς ἐπιδιώξεις του. Π. χ.:

Ὁ σύζυγος: Ἀπόκρηες ἔρχονται καὶ ἡ γυναῖκα μου θὰ θέλῃ καινούργια τουαλέττα. Τὴν περυσινὴ τὴ φόρεσε τέσσερις φορές, κατὰ συνέπειαν, εἶνε παληὰ πλέον.

Ὁ γιατρός: Τώρα τὶς ἀπόκρηες, μὲ τὶς γυμνὲς πλάτες καὶ τὶς ἀπότομες ἀλλαγὲς ἀτμοσφαιρικοῦ περιβάλλοντος, θάχουμε μπόλικα κρυολογήματα. Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ.

Ὁ προικοθήρας! Ἐφέτος δὲν θὰ μοῦ ξεφύγῃ. Θὰ βάλω ὅλα τὰ δυνατά μου...

Ὁ κορτάκιας! Θὰ δράσω πάλι αὐτὸ τὸ Καρναβάλι. Πέρσι ἔδωσα σαράντα δύο ραντεβοῦ, ἀλλὰ δὲν ἦρθε καμμιά. Ἐφέτος θὰ δώσω ὀγδόντα. Κάποια θάρθῃ!

Ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμᾶ: Σὲ ὀχτὼ χοροὺς θὰ πᾶμε!...Αἴ...Θὰ σπάσῃ ὁ διάβολος τὸ ποδάρι του, νὰ τσιμπήσῃ κανένα ψάρι.

Ἡ δεσποινίς! Πέρσι μοῦ ἔκαναν δώδεκα ἐρωτικὲς ἐξομολογήσεις. Νὰ ἰδοῦμε ἐφέτος, θὰ σπάσω ρεκόρ; Θὰ κάνω τὸν Τάκη νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὴ ζήλεια του.

Ἡ κυρία! Ὤ! Ὄχι! Τὸ Νίκο δὲν τὸν ἀπατῶ, ὅσο κι' ἂν δὲν μὲ συγκινῇ πιὰ ἡ συζυγική του ἀγκαλιά. Ἀλλὰ ὅταν χορεύῃς μέσα σὲ τόσες ἀντρικὲς ἀγκαλιές, ὅταν νοιώθῃς δυὸ ξένα ἀντρικὰ χέρια νὰ σὲ κρατοῦν σφιχτὰ καὶ νὰ σὲ λικνίζουν, πάντα νοιώθεις μιὰ ξεχωριστὴ ἐρωτικὴ συγκίνησι...Ἀπατᾷς τὸν ἄντρα σου, χωρὶς νὰ τὸν ἀπατᾷς.

Τὸ γεροντοπαλλήκαρο: Στὴν ἡλικία ποὺ φτάσαμε, τὰ κορίτσια δὲν μᾶς δίνουν προσοχὴ πιά. Ἡ μόνη παρηγοριὰ ποὺ μᾶς μένει εἶνε ὁ χορός. Τὶς κρατᾷς στὴν ἀγκαλιά σου, τὶς σφίγγεις ὅσο μπορεῖς καὶ δὲν μποροῦνε νὰ ποῦνε τίποτα. Αἴ, κάτι εἶνε κι' αὐτό.

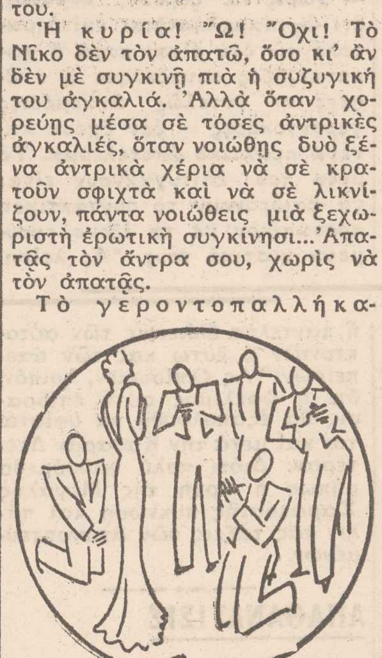

Σὲ κάθε ἄνθρωπο γεννᾷ καινούριες σκέψεις

Ὁ ὀδοκαθαριστής! Νὰ μὴ σώνουν νἄρχωνται αὐτὲς οἱ ἀπόκρηες. Γεμίζει ὁ κόσμος σκουπίδια καὶ δὲν προφθαίνεις νὰ μαζεύῃς.

Καὶ ὁ σκουπιδιάρης εἶνε ἀκριβῶς ἐκεῖνος ποὺ θὰ πῇ τὴν τελευταία λέξι.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

(Εἰκονογράφησις κ. Σ. Πολενάκη)

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

ΑΛΛΟΤΕ...

Πάντοτε ἡ ἀναδρομὴ εἰς τὸ παρελθὸν ἔχει κάποιαν γοητείαν. Δι' ἐκείνους μὲν οἵτινες ἔζησαν τὴν ἐποχὴν εἰς τὴν ὁποίαν γίνεται ἡ ἀναδρομή, διότι εἶνε ὡραῖον νὰ ἐνθυμοῦνται αὐτὰ ποὺ ἄλλοτε ἔζησαν. Διὰ τοὺς νέους δέ, διότι πάντοτε εἶνε ἐνδιαφέρον τὸ ν' ἀνασύρῃ κανεὶς τὸν πέπλον τῆς λήθης καὶ ν' ἀποκαλύπτῃ φάσματα, τεθαμμένα κάτω ἀπὸ τὴν κόνιν τῶν ἀναμνήσεων..

Ὁ ἐκτελῶν τὴν ἀναδρομὴν ταύτην, ἀνήκει — φεῦ ! — μεταξὺ τῶν πρώτων... Τῆς πρὸ 45ετίας ἐποχῆς... νέος, ἐσκέφθη ὅτι δὲν θὰ ἦτο ἴσως ἄνευ ἐνδιαφέροντος ἡ δημιουργία στήλης, ὡς ἡ ἐγκαινιαζομένη σήμερον, ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ περιοδικοῦ τούτου. Καί, ἀνατρέχων μὲ συγκίνησιν εἰλικρινῆ ὁ γράφων εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, νομίζει ὅτι, καὶ εἰς τοὺς γηραιοτέρους προσφέρει ἓν συγκινητικὸν ἀνάγνωσμα, καὶ εἰς τοὺς νεωτέρους μίαν περίεργον στήλην...

Ἀπὸ τὴν στήλην αὐτήν, ἐγκαινιαζομένην παγίως σήμερον, θὰ παρελάσουν πρόσωπα, πράγματα καὶ εἰδήσεις τῆς πρὸ ἡμίσεος σχεδὸν αἰῶνος ἐποχῆς. Σήμερον, καὶ ἴσως εἰς προσεχεῖς τινὰς συνεχείας, θ' ἀναγραφοῦν γεγονότα τοῦ 1892. Ἄλλοτε, ἄλλων ἐτῶν...

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΕΙΣ ΜΟΝΗΝ ΔΑΦΝΙΟΥ

Πρό τινων ἡμερῶν ἤρχισαν ἀρχαιολογικαὶ ἀνασκαφαὶ ἐγγὺς τῆς Μονῆς τοῦ Δαφνίου, δαπάναις τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας, ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ ἐφόρου αὐτῆς κ. Δημ. Γρ. Καμπούρογλου.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΝΕΑ

Ὁ διάσημος Γάλλος συγγραφεὺς καὶ κορυφαῖος τῶν συγχρόνων διηγηματογράφων Γυῒ δὲ Μωπασσὰν παραφρονήσας, ἐκλείσθη εἰς φρενοκομεῖον.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας παρεστάθη ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπὸ τοῦ θιάσου «Μενάνδρου» «ὁ Ἀγαπητικὸς τῆς Βοσκοπούλας» δρᾶμα τοῦ κ. Δ. Κορομηλᾶ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

Ἡ διὰ Κωχίνης θεραπεία τῶν φθισικῶν ἐν τῷ νοσοκομείῳ τοῦ Τζερλὸς ἐν Βετσφαλίᾳ, παρέσχε τὰ ἑξῆς ἀποτελέσματα κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος: Μεταξὺ 69 φθισικῶν, 9 ἐντελῶς ἐθεραπεύθησαν.

ΘΑΛΑΣΣΙΟΣ ΟΦΙΣ

Ὁ Ἄγγλος ἐπίσκοπος τῆς Ἀδελαΐδος ἐν Αὐστραλίᾳ εὗρε σκελετὸν θαλασσίου ὄφεως, ἐγγὺς τοῦ Κόλπου Κόφφιν. Γράφων πρός τινα φίλον ἐν Ἀδελαΐδι διηγεῖτο ὅτι, ἐνῷ ὥδευεν ἔφιππος παρὰ τὸν αἰγιαλόν, ἔξαφνα βλέπει ἐξηπλωμένον εἰς τὸν δρόμον του νεκρὸν ὄφιν ἕως 60 ποδῶν τὸ μῆκος. Ἡ κεφαλή του ἦτο πέντε πόδας μακρά, καὶ εἶχε δύο ὀπὰς εἰς τὴν κορυφήν. Τὸ στόμα ἄνευ ὀδόντων. Τὸ σῶμα ἦτο στρογγύλον καὶ ἡ οὐρὰ ὀξυτάτη. Ὁ ἐπίσκοπος περιγράφει αὐτὸν ὡς τὸ παραδοξότερον ζῶον, τὸ ὁποῖον εἶδέ ποτε.

Ο ΕΒΔΟΜΗΚΟΝΤΟΥΤΗΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΖΩΗ

Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΜΠΑΚΕΤΤΑΣ

ΠΩΣ ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΜΙΑ ΟΡΧΗΣΤΡΑ

Ἕνα ἐνδιαφέρον ἄρθρον τοῦ κ. Θ. Ι. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗ

Οἱ ἀκροαταὶ τῶν συμφωνικῶν συναυλιῶν ἢ τῶν μουσικῶν θεατρικῶν παραστάσεων, ὅσοι βέβαια δὲν εἶνε μεμυημένοι εἰς τὰ μυστικὰ τῆς μουσικῆς τέχνης, θὰ διερωτῶνται, ἴσως, πῶς διευθύνεται μιὰ ὀρχήστρα, εἴτε συμφωνικὴ εἴτε θεατρική, τί σημασίαν ἔχει τὸ μικρὸ ἐκεῖνο ξυλαράκι τοῦ μαέστρου ποὺ λέγεται μπακέττα (καὶ ὄχι μπαγκέττα, ὅπως τὴν λέγουν καὶ τὴν γράφουν οἱ Ἀθηναῖοι), ἡ ὁποία σήμερα συχνὰ καταργεῖται, ἀντικαθιστωμένη ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ μοντέρνου μαέστρου καὶ ἀκόμα τί αἰσθάνεται ἕνας μαέστρος τὴν ὥρα ποὺ διευθύνει μιὰ ὀρχήστρα.

Βέβαια, αἱ ἐντυπώσεις ποὺ πρόκειται νὰ ἐκτεθοῦν σ' αὐτὲς τὶς γραμμὲς εἶνε ἐντελῶς ὑποκειμενικαί, δὲν ἀποκλείεται ὅμως νὰ εἶνε καὶ κάπως ἀντικειμενικαί, δεδομένου ὅτι αὐτὸς ποὺ τὶς γράφει δὲν εἶνε μόνον μαέστρος, ἀλλὰ καὶ ἀκροατής.

Ὅσοι λοιπὸν θέλουν νὰ λάβουν μίαν ἰδέαν περὶ ὀρχήστρας καὶ μαέστρου, ἂς μάθουν ὅτι ἡ ὀρχήστρα εἶνε ἕνα καράβι καὶ ὁ μαέστρος εἶνε ὁ καπετάνιος του. Ὅπως γιὰ νὰ κυβερνηθῇ ἕνα καράβι, χρειάζεται ὁ καπετάνιος, ἔτσι καὶ μιὰ ὀρχήστρα γιὰ νὰ κυβερνηθῇ χρειάζεται ὁ μαέστρος της. Αὐτὸς θὰ τὴν βάλῃ σὲ κίνησι, αὐτὸς θὰ τῆς δώσῃ τὴν πορεία, θὰ τὴν ὁδηγήσῃ καὶ θὰ τὴν περάσῃ μέσα ἀπὸ ρυθμούς, ἀπὸ ρυθμικὰ μονοπάτια, ἀπὸ ἁρμονικὲς κακοτοπιές, θὰ κανονίσῃ τὴν ἠχητικότητά της, τὸ χρῶμα της, τὰ πιανίσιμό της, τὸ κρεσέντο της, τὸ φορτίσιμό της, τὸ ραλαντί της, τὴ ζωντάνια της καὶ τὸ ξεψύχισμά της. Καὶ πῶς γίνονται ὅλα αὐτά; Μὲ τὸ μαγικὸ ἐκεῖνο ξυλάκι: τὴ μπακέττα.

Ἡ μπακέττα εἶνε ἡ πυξὶς ποὺ κανονίζει τὴν πορεία. Αὐτὴ διερμηνεύει τοὺς ρυθμοὺς μὲ ἀνάλογες κινήσεις. Ὅταν π. χ. ἕνα κομμάτι εἶνε γραμμένο εἰς τόνον ἐμβατηρίου, εἰς χρόνον βαδίσματος (εν - δυό, ἕν - δυό) τότε ὁ ρυθμὸς λέγεται δύο τετάρτων καὶ σημειώνεται εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ κομματιοῦ διὰ τοῦ κλασματικοῦ ἀριθμοῦ 2)4. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ μπακέττα πρέπει νὰ κινῆται εἰς δύο ἰσοχρόνους κινήσεις, μίαν πρὸς τὰ κάτω, ἡ ὁποία λέγεται «θέσις» καὶ μίαν πρὸς τὰ ἄνω, ἡ ὁποία λέγεται «ἄρσις». Ὅταν πάλι πρόκειται νὰ μετρηθῇ μία ἄλλη σύνθεσις ποὺ εἶνε γραμμένη εἰς ρυθμὸν τριῶν τετάρτων (3)4) ὅπως π.χ. ἕνα βάλς ἀργό, τότε καὶ ἡ μπακέττα πρέπει νὰ κινηθῇ εἰς τρεῖς ἰσοχρόνους κινήσεις, τὴν πρώτην κάτω, τὴν δευτέραν δεξιὰ καὶ τὴν τρίτην ἀπάνω. Μὲ ἀναλόγους κινήσεις διευθύνονται καὶ ἄλλοι ρυθμοί, ὅπως τὰ 4)4, τὰ 6)8, 5)4, 9)8, 12)8 κλπ. Ὅλη λοιπὸν αὐτὴ ἡ διερμήνευσις τῶν ρυθμῶν ἔχει ἀνατεθῇ στὴ μπακέττα, ποὺ πρέπει νὰ ἔχῃ τόσην ἀκρίβεια, ποὺ ἂν τῆς ξεφύγῃ ἕνα τέταρτο ἢ ἕνα ὄγδοο, σὰν νὰ λέμε ἕνα δευτερόλεπτο, ἐπέρχεται στὴν ὀρχήστρα σύγχυσις καὶ κλυδωνισμός. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο καὶ οἱ μουσικοὶ ποὺ ἀπαρτίζουν μιὰ ὀρχήστρα, πρέπει νὰ εἶνε προσεκτικοὶ καὶ πειθαρχικοὶ εἰς τὰς ὁδηγίας καὶ τὰς διαταγὰς τῆς μπακέττας.

Καὶ αὐτά, ὡς πρὸς τὴν διεύθυνσιν μιᾶς ὀρχήστρας συναυλιῶν. Εἰς τὴν θεατρικὴν ὅμως ὀρχήστραν (ὄπερα, ὀπερέττα, ἐπιθεώρησις) τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Ἐκεῖ ὁ μαέστρος δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ εἶνε καπετάνιος, ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶνε καὶ πιλότος. Πρέπει νὰ «ξέρῃ τὰ νερά», ὅπως λένε στὴ ναυτικὴ γλῶσσα. Ἐκεῖ τὰ ἐπικίνδυνα σημεῖα εὑρίσκονται εἰς τὴν σκηνήν, ὅπου ἕνας ἄλλος κόσμος ἀπὸ ἀρτίστες, κόρα, μπαλλέτα, παρουσιάζουν καμμιὰ φορὰ δυσαρέστους ἐκπλήξεις, ἀνεπιθύμητα ἀπρόοπτα καὶ κρούσματα ἀπειθαρχίας, ἕνα εἶδος δηλαδὴ θαλασσοφουρτούνας καὶ γι' αὐτὸ λένε ὅτι «ὁ καλὸς ὁ καπετάνιος στὴ φουρτούνα φαίνεται». Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἡ διεύθυνσις τῆς θεατρικῆς ὀρχήστρας εἶνε πολὺ δυσχερεστέρα ἀπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς συμφωνικῆς, διότι εἰς μίαν συμφωνικὴν ἐκτέλεσιν, ὁ μαέστρος ἔχει δικτατορικὰ δικαιώματα, διευθύνει ὅπως αὐτὸς θέλει, ἐνῷ εἰς τὸ θέατρον διευθύνεται ἀπὸ τὴν σκηνήν, σὰν ὑποτελής, σὰν δοῦλος, εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ ἀκολουθῇ, διότι τὴν πρωοβουλίαν τοῦ ρυθμοῦ τὴν ἔχει πλέον ἡ πριμαντόνα ἢ ὁ τενόρος. Τότε ἡ προσοχὴ τοῦ μαέστρου διπλασιάζεται. Παρακολουθεῖ τοὺς ἐπὶ σκηνῆς καὶ ἀναλόγως ὁδηγεῖ καὶ τὴν ὑπὸ τὴν σκηνὴν ὀρχήστραν.

Κάτι ἄλλο ποὺ θάθελαν, φαντάζομαι, νὰ μάθουν οἱ ἀναγνῶσται, εἶνε: Τί αἰσθάνεται ἕνας μαέστρος, τὴν ὥρα ποὺ διευθύνει ὀρχήστρα. Οἱ ἦχοι, οἱ ρυθμοὶ καὶ οἱ μελωδίες κάνουν ἕναν ξεχωριστὸ κόσμο, ἕναν κόσμο ἁγνό, ἐξαϋλωμένο, ἰδανικό. Μέσα σ' αὐτὸν τὸν κόσμο ζῇ ἕνας μαέστρος τὴν ὥρα ποὺ διευθύνει.

Εἶνε ἀναμφισβήτητο, ὅτι ἡ ψυχική του κατάστασις, τὴν ὥρα ἐκείνη, ὑφίσταται κάποια εὐχάριστη διαταραχή, τὸ νευρικό του σύστημα θίγεται, ἡ φαντασία του ἐρεθίζεται, νοιώθει πὼς γίνεται ποιητής, ἐκεῖνο ποὺ διευθύνει τὸ ζῇ, τὸν θέλγει ἡ ἁρμονία καὶ τὸ τέλειον, ὀνειρεύεται, ξεχνιέται καὶ γι' αὐτό, ὅταν ἀκούσῃ καμμιὰ παραφωνία, ἐξάπτεται καὶ ἀγριεύει, διότι αὐτὴ τὸν ἀφυπνίζει ἀπὸ ἕνα γλυκὸ ὄνειρο καὶ τὸν γκρεμίζει ἀπὸ ἕναν ἕβδομο οὐρανό. Ἀνάλογα δὲ μὲ τὴν ψυχοσύνθεσι ἑνὸς ἑκάστου μαέστρου, βλέπουμε καὶ τὶς χαρακτηριστικές του κινήσεις.

Ἐννοεῖται ὅτι ὑπάρχουν καὶ μαέστροι πού, ὅταν διευθύνουν κάνουν σὰν δαιμονισμένοι. Αὐτὰ εἶνε ἢ θεατρινισμοὶ ἢ ἀνεπάρκεια. Ξεμαλλιάσματα, καμπουριάσματα, κουλουριάσματα, φρενιάσματα δὲν ἔχουν καμμιὰ ἐπίδρασι στοὺς μουσικοὺς τῆς ὀρχήστρας, οἱ ὁποῖοι ἐκτελοῦν αὐτὰ ποὺ διαβάζουν καὶ ποὺ τὰ ἔχουν διδαχθῇ στὶς πρόβες καὶ ἑπομένως τὰ ξέρουν, εἰς δὲ τὸ ἀκροατήριον προκαλοῦν ἐνίοτε τὴν θυμηδίαν καὶ συντείνουν εἰς τὴν διακωμώδησιν τοῦ μαεστρικοῦ ἐπαγγέλματος, διότι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐννοηθῇ πῶς μίαν κουρδισμένην ὀρχήστραν τὴν διευθύνει ἕνας μαέστρος ξεκούρδιστος.

Θ. Ι. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗΣ

„ΑΙΘΟΥΣΑ ΑΝΑΜΟΝΗΣ"

Ἕνα πραγματικὸν καλλιτεχνικὸν γεγονὸς θ' ἀποτελέσῃ ἡ πρώτη τοῦ νέου ἔργου τοῦ διακεκριμένου συνεργάτου μας κ. Ἀλέκου Μ. Λιδωρίκη, ἡ ὁποία θὰ δοθῇ τὴν Τετάρτην 22 Φεβρουαρίου εἰς τὸ θέατρον Κοτοπούλη. Ὁ κ. Ἀλ. Λιδωρίκης ἀναβιβάζει τώρα τὸ πέμπτον κατὰ σειρὰν πολύπρακτον θεατρικὸν ἔργον του τὸ ὁποῖον φέρει τὸν τίτλον : «Αἴθουσα ἀναμονῆς» καὶ τὸ ὁποῖον κατὰ τοὺς γνωρίζοντας τὰ θεατρικὰ πράγματα, ἀποτελεῖ μίαν σοβαρωτάτην σκηνικὴν προσπάθειαν τοῦ συγγραφέως.

Τὴν σκηνοθεσίαν ἐπιμελεῖται ὁ κ. Γ. Σαραντίδης, τὰ δὲ σκηνικὰ τοῦ ἔργου ἐκτελεῖ ὁ κ. Κίμ. Λάσκαρης.

ΕΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ

ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Οἱ ἀτομικὲς καὶ ὁμαδικὲς ἐκθέσεις διαδέχονται ἡ μία τὴν ἄλλη. Στὴν αἴθουσα Στρατηγοπούλου ποὺ ἐγκαινίασε τὴ χειμερινὴ σαιζὸν μὲ ἔργα τοῦ ἐκλιπόντος βυζαντινολόγου Ζωγράφου ἐξέθεσαν ὥς τώρα οἱ ἑξῆς : Ὁ κ. Ὀρέστης Κανέλλης ἔργα πρωτοποριακὰ μ' ἀνώτερες τάσεις, οἱ νέοι τοῦ Κεραμεικοῦ συμπαθητικὲς προσπάθειες χωρὶς μεγάλα φτερὰ καὶ ὁ κ. Μπραέσας ζωγράφος ἀκαδημαϊκὸς μὲ κατασταλαγμένη σκέψι καὶ ἄψογη τεχνική. Ἐπίσης ἐξετέθησαν ἐκεῖ σχέδια τῶν μεγάλων ξένων ἀρχιτεκτόνων ποὺ ἀνήγειραν τὰ σπουδαιότερα κτίρια τῶν Ἀθηνῶν Χάνσεν καὶ Τσίλλερ.

Στὸν «Παρνασσὸ» ἐξετέθησαν τὰ κατάλοιπα τοῦ τοπιογράφου Μαλέα, ἔργα τοῦ ἀρχαιολάτρου Γερμανοῦ ζωγράφου Κόρναντ Βέστφαλ καὶ ἡ νέα παραγωγὴ ἑνὸς ἐξαίρετου τεχνίτη, μὲ λυρικὴ φλέβα καὶ σπάνια τεχνικὴ ἐμπειρία κ. Γ. Κοσμαδοπούλου. Σὲ διάφορες αἴθουσες ἐξέθεσαν οἱ δίδες Κανταρέλλη, Κινδύνη καὶ Φωτοπούλου, καθὼς καὶ ὁ κ. Φριολάντερ.

Στὴ «Στέγη Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν» ἔγιναν οἱ ἑξῆς ὁμαδικὲς ἐκθέσεις : Ἡ πρώτη Πανελλήνιος Ἔκθεσις Ἑλλήνων χαρακτῶν, ἡ «Χιουμοριστικὴ Ἔκθεσις» καὶ ἡ Δ' Ἔκθεσις Ἐλευθέρων Καλλιτεχνῶν ποὺ ἐξακολουθεῖ ἀκόμη.

Εἶνε ἀναμφισβήτητη ἡ ἐπιτυχία καὶ τῶν τριῶν αὐτῶν ἐκθέσεων ποὺ ὠργανώθησαν μὲ ἐπιμέλεια καὶ μὲ πνεῦμα αὐστηρῆς ἐπιλογῆς τῶν ἐκθεμάτων. Γιὰ τὶς δυὸ πρῶτες εἶνε ἀργὰ πιὰ νὰ ἐκθέσω λεπτομερειακὰ τὴ γνώμη μου κι' ἀπ' αὐτὲς τὶς στῆλες. Γιὰ τὴν ἔκθεσι ὅμως τῶν «Ἐλευθέρων Καλλιτεχνῶν» θὰ ἔπρεπε νὰ ποῦμε λίγα λόγια γιὰ μερικοὺς τεχνίτες ποὺ μὲ τὴν τωρινή τους ἐμφάνισι προωθοῦν τὰ καλλιτεχνικά τους ὁρόσημα ἢ ἔρχονται γιὰ πρώτη φορὰ σ' ἐπικοινωνία μὲ τὸ πολὺ κοινό.

Ὁ γλύπτης κ. Βαβούρης μ' ἕνα μποῦστο καὶ τρεῖς τερακότες παρουσιάζεται πλουτισμένος μὲ πολλὲς πλαστικὲς ἀρετές, καθὼς καὶ οἱ κ. κ. Περαντινὸς καὶ Λαμέρας.

Ὁ ζωγράφος κ. Συρῖγος μὲ δυὸ λάδια καὶ δυὸ ἀκουαρέλλες ποὺ ἐκθέτει δείχνει πὼς εἶνε βαθὺς γνώστης τοῦ ἑλληνικοῦ τοπίου, ἐξαίρετος χρωματιστὴς καὶ σχεδιαστὴς ἀψεγάδιαστος. Τὰ ἔργα του ἔχουν ἑνότητα, ἀτμόσφαιρα κι' ἀνασαίνουν τὸν ἁγνὸν ἀέρα τοῦ ἑλληνικοῦ ὑπαίθρου.

Λαμπρὰ δείγματα ἀκαδημαϊκῆς τέχνης μὲ καλὴ ἐπεξεργασία δίνει ὁ κ. Ντιβάρης μὲ τρεῖς νατὺρ μόρτ.

Ἐπίσης ἀξιόλογη εἶνε ἡ συμβολὴ τοῦ λυρικοῦ ζωγράφου κ. Γιαννουκάκη ,τοῦ ἁδροῦ καὶ ρωμαλέου κ. Ματσάκη, τοῦ ρεαλιστῆ κ. Κορογιαννάκη, τῶν κ. κ. Μαρτζούβάνη, Κένταχα, Κεραμίδα, Κόντογλου, Βελισσαρίδη, Μόσχου, Σεμερτζίδη, Θετταλοῦ καὶ Γιολδάση, τῶν κυριῶν Ἀργυροῦ, Παρασκευαΐδου, Πανταζίδου, Λεονταρίτου, Λαγανᾶ — Νικολάου καὶ τῶν δίδων Κεφαλᾶ, Μπεκιάρη, Λεονταρίτου καὶ Κυριακοῦ.

Σ. ΠΑΝ.

ΓΕΥΜΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

Τὴν προσεχῆ Τετάρτην 15ην Φεβρουαρίου καὶ ὥραν 9½ μ. μ. δίδεται εἰς τὴν ταβέρναν τοῦ Κατσίμπα (Μέρλιν 4) τὸ «Ἀποκρηάτικο Συμπόσιο» τῶν Συντακτῶν τοῦ Περιοδικοῦ Τύπου. Τὸ γεῦμα θὰ τιμήσουν ὁ Ὑπουργὸς Τύπου καὶ Τουρισμοῦ κ. Νικολούδης, ὁ Ὑπουργὸς - Διοικητὴς τῆς Πρωτευούσης κ. Κοτζιᾶς, ὁ Δήμαρχος κ. Πλυτᾶς καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι. Πολλοὶ καλλιτέχναι τοῦ μουσικοῦ θεάτρου — Δίδες Βέμπο, τὸ Τρίο Βάμπαρι, Δαγάν, Μακρῆς, Μαυρέας κλπ.—εὐγενῶς προσφερθέντες, θὰ ἐκτελέσουν διάφορα νούμερα. Τιμὴ συμμετοχῆς εἰς τὸ γεῦμα Δραχ. 250. Εἰσιτήρια εἰς τὴν Ἕνωσιν Συντακτῶν Περιοδικοῦ Τύπου, Σωκράτους 43.

Ο ΦΘΙΣΙΚΟΣ ΤΟΥ ΝΕΪΓΥ

ΙΒΑΝ ΜΟΣΖΟΥΚΙΝ Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΣ...

Ὁ θάνατος τοῦ Ἰβὰν Μοσζοῦκιν, τοῦ μεγάλου πρωταγωνιστοῦ ποὺ μεσουράνησε ἐπὶ τόσα χρόνια στὴν ὀθόνη καὶ ἐδόνησε μὲ πραγματικὲς συγκινήσεις τὰ ἑκατομμύρια τῶν θεατῶν τοῦ βωβοῦ κινηματογράφου, ἔδωσε τὴν ἐντύπωσι μιᾶς συνταρακτικῆς ἐπικαιρότητας. Καὶ ὅλοι ἀπασχολήθηκαν μὲ τὴ ζωὴ καὶ τὸ θάνατο τοῦ ἀστέρος ποὺ ἔσβυσε στὸ σανατόριο τοῦ Νεϊγύ, προσθέτοντας ἐντυπωσιακὲς περιγραφὲς τοῦ καταπληκτικοῦ του μεσουρανήματος καὶ τῆς ἀπότομης ντεκαντέτσας του, καὶ προσπαθῶντας μὲ χτυπητὴ φρασεολογία καὶ φανταχτερὰ ἐπίθετα νὰ προσελκύσουν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ πλήθους πρὸς τὸ ἀπερίγραπτο αὐτὸ δρᾶμα ἐκ τοῦ φυσικοῦ ποὺ ξετυλίχτηκε μὲ ἥρωα τὸν καλλιτέχνη καὶ μὲ κάθε ἄλλο παρὰ «εὐτυχὲς τέλος», ὅπως προστάζει ἡ συνταγὴ τῶν στούντιο τῆς Ἀμερικῆς. Κι' ἔτσι, ἄλλα ἔντυπα — τὰ περισσότερα — συνδυάσανε ἐπιτηδειότατα τὸ θάνατο τοῦ Μοσζοῦκιν μὲ τὴν πυρκαϊὰ τοῦ γνωστοῦ Παριζιάνικου λοκὰλ «Καζανόβα», ποὺ τὸ εἶχε βαφτίσει ὁ ἴδιος ὁ καλλιτέχνης, προσφέροντας γιὰ ἔμβλημα μέσα στὴ μεγάλη σάλλα τῆς εὐθυμίας καὶ τοῦ κεφιοῦ τὸ πορτραῖτο του σὲ ὑπερφυσικὸ μέγεθος μὲ τὴν ἄσπρη περροῦκα, τὶς φανταχτερὲς ντατέλλες καὶ τὰ μεταξωτὰ σκαρπίνια τοῦ Καζανόβα, ποὺ μὲ τόση καταπληκτικὴ ἐπιτυχία εἶχε ἐνσαρκώσει τὸ 1929 στὸν κινηματογράφο. Ἄλλα ἔντυπα ἀσχολήθηκανε μὲ τὶς τελευταῖες στιγμὲς τοῦ καλλιτέχνη γιὰ νὰ προσφέρουν συγκλονιστικὸ ἀνάγνωσμα στὶς μέχρι δακρύων συγκινούμενες μὲ κάτι τέτοια μοδιστροῦλες τῶν δύο ἡμισφαιρίων, ἄλλα ἀναδημοσίευσαν τὴν σκηνὴ τοῦ θανάτου τοῦ Κὴν ἀπ' τὸ ὁμώνυμο φίλμ γιὰ νὰ παραλληλίσουν τὴν οἰκτρότητα τοῦ τέλους ποὺ ἐπεφύλαξε γιὰ τὸν ἥρωά του ὁ σκηνοθέτης, μὲ τὴν οἰκτρότητα τοῦ θανάτου ποὺ ἐπεφύλαξε ἡ Εἱμαρμένη στὸ δημιουργὸ τοῦ ρόλου αὐτοῦ... Ἄλλες, τέλος, ἐφημερίδες, διέταξαν τοὺς φωτορεπόρτερς τους νὰ παραβιάσουν τὴν πόρτα τοῦ σανατορίου καὶ νὰ φθάσουν ὡς τὸ κρεββάτι τοῦ θανάτου γιὰ νὰ σκοπεύσουν μὲ τοὺς φακούς των τὸν ἑτοιμοθάνατον, ποὺ τόσα χρόνια τώρα εἶχε πάψει ν' ἀπασχολῇ καὶ τὴν ἀσημότερη φωτογραφικὴ πλάκα μὲ τὴν ἀποτύπωσι τοῦ ὁμοιώματός του. Ἐλάχιστοι ὅμως δημοσιογράφοι ἢ τεχνοκρίτες — ἕνας ἢ δύο τὸ πολὺ — ἀσχολήθηκαν μὲ τὴν καλλιτεχνικὴ ἀπώλεια σὰ γεγονὸς ποὺ ἀξίζει ν' ἀντιμετωπισθῇ μὲ μιὰ βαθειὰ μελαγχολία ἀπ' ὅλους ἐκείνους ποὺ ἔχουνε τὴν ἱκανότητα νὰ διαβλέπουν ὅτι οἱ νέες ροπὲς τοῦ κινηματογράφου διευθύνονται δυστυχῶς πρὸς τὰ κάτω : Μὲ τὸν Ἰβὰν Μοσζοῦκιν, ἐκλείπει καὶ ὁ τελευταῖος ρωμαντικὸς τῆς ὀθόνης... Γιατί ὁ Μοσζοῦκιν δὲν ἦτανε μόνο ἐραστής, ζὲν - πρεμιὲ μὲ τὴν τόσο εὐρεῖα ἔννοια τῆς λέξεως ποὺ μ' αὐτὴν συνήθισαν οἱ ἐντελῶς σημερινοὶ ἄνθρωποι νὰ χαρακτηρίζουν ὅλους ἐκείνους ποὺ κινοῦνται κατὰ κάποιον τρόπον γύρω ἀπὸ μιὰ γυναῖκα, ἀπὸ τὸν κάου - μπόϋς μέχρι τῶν ἀεροπόρων, κι' ἀπὸ τῶν ἐξερευνητῶν τῆς ζούγκλας μέχρι τῶν χρυσοθηρῶν τῆς Ἀλάσκας ! Ὁ Μοσζοῦκιν ἦτανε ἐραστὴς αὐστηρότατα καὶ εἰδικώτατα ρωμαντικός : Ὅλες του οἱ δημιουργίες, ἀπὸ τὸν «Πάτερ Σέργιο» ὡς τὴ «1002α νύχτα», εἶχαν ἀποτυπωμένη τὴ σφραγίδα τοῦ ρωμαντισμοῦ, ἐπιβλητικὴ καὶ ἀνεξίτηλη. Ὁ Μοσζοῦκιν δὲν ἦταν ἠθοποιός· κάνανε μεγάλο λάθος ὅσοι γράψανε ὅτι τὸ σβύσιμο τοῦ τόσο λαμπροῦ ἀστέρος του, εἶχε ἀφορμὴ τὴν ἐπιβολὴ τοῦ ὁμιλοῦντος, ποὺ σ' αὐτὸν ὁ Μοσζοῦκιν δὲν μπόρεσε ν' ἀποδώσῃ φωνητικῶς, ὅπως μπόρεσαν ν' ἀποδώσουν ἄλλοι, κατώτεροί του στὴν τέχνη τῆς μιμικῆς. Ὁ Μοσζοῦκιν θ' ἀπετύγχανε, κι' ἂν ἀκόμη ἡ ἄρθρωσίς του στὸ παρλὰν ἦταν ὑπέροχη. Ἡ ἐποχή μας ἡ ὁποία προχωρεῖ μὲ τὴν ἰλιγγιώδη ταχύτητα ποὺ ἀποτελεῖ τὸ μοναδικόν της προτέρημα, δυνατὸν νὰ ἀνέχεται καμμιὰ φορὰ ρωμαντικὲς ἀναδρομὲς στὸ ἐκράν, ἀπαιτεῖ ὅμως ἀπαραιτήτως αὐτοὶ ποὺ θὰ ἐνσαρκώσουν τοὺς ρωμαντικοὺς ρόλους νὰ εἶνε θετικοὶ καὶ βίαιοι ἐρασταί, ἀπαιτεῖ ὁ Ἀρμάνδος νὰ εἶνε ὁ Ρόμπερτ Ταίηλορ, Ροδόλφος δίπλα στὴ Βετσέρα ὁ Σὰρλ Μπουαγιέ, Βέρθερος δίπλα στὴ Σαρλόττα ὁ Πιὲρ - Ρισὰρ Βίλμ. Ποδοπατημένος μὲ ἀδυσώπητη μανία ἀπὸ τὶς ρόδες τῆς προόδου, ὁ Μοσζοῦκιν διαμελίσθηκε, ὅπως ὁ Ρίμσκυ, ὅπως ὁ Κολήν, ὅπως ἡ Ναταλία Λισσένκο. Ἀπὸ δῶ κι' ἐμπρὸς ὁ κινηματογράφος δὲν τοῦ ἐπεφύλασσε παρὰ ρόλους φιγκυράν. Γιὰ νὰ μὴ δώσῃ στὸν ἑαυτό του τὴν οἰκτρότητα τῆς μετριότητος, ἐπροτίμησε τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀφανείας. Μέσα σ' ἕνα μικρὸ ρωσσικὸ ἑστιατόριο, οὔτε πολὺ φτηνό, οὔτε πολὺ ἀκριβό, πέρασε ἥσυχα καὶ χωρὶς μελοδραματισμοὺς «σβυσμένης δόξης» τὰ τελευταῖα ἕξη χρόνια τῆς ζωῆς του. Ἀνῆκε, βλέπετε, σ' αὐτοὺς τοὺς πραγματικοὺς ἀριστοκράτες τῆς ζωῆς, ποὺ ξέρουνε νὰ συμπεριφέρωνται μὲ ψυχραιμία καὶ ἁπλότητα κι' ὅταν ἀνεβαίνουνε στὰ ὕψη, καὶ ὅταν κατρακυλᾶνε στὰς ἀβύσσους..

... Κι' ἔτσι, ὁ Ἰβὰν Μοσζοῦκιν πέθανε μέσα στὴ θριαμβευτικὴ καὶ ἐκθαμβωτικὴ ἀποθέωσι τῶν ρωμαντικῶν : Φθισικός, φτωχὸς καὶ μόνος. Πέθανε ὅπως τὰ πρόσωπα ποὺ ἀγάπησε καὶ ζωντάνεψε. Ὅπως αὐτὸς ὁ περίφημος Κὴν μὲ τὰ χίλια πρόσωπα, ὅπως ὁ γέρω - Καζανόβας στὴν Κροατία... Μαζὶ μὲ τὸ μεγάλο Ρῶσσο, στὸ σανατόριο τοῦ Νεϊγὺ ξεψύχησε ἤρεμα κι' ἀθόρυβα ὁ ρωμαντισμὸς τοῦ κινηματογράφου...

Χ.—

Η ΕΛΛΑΣ ΕΞΕΥΡΩΠΑΪΖΕΤΑΙ

Τὸ τεχνικὸν γραφεῖον «Ι. Λυγῖζος» ἀνέλαβε νὰ εἰσαγάγῃ στὸν τόπο μας ἕνα νέον τύπο ἐξοχικῶν σπιτιῶν ποὺ εἶνε διεθνῶς γνωστὰ ὡς «Μαιζὸν Γουῒκ Ἔντ». Ὁ κ. Λυγῖζος παρουσιάζει σὲ μιὰ ἔκθεσι στὸ γραφεῖο του μιὰν ὡραία ποικιλία τέτοιων σπιτιῶν, δικῆς του ἐμπνεύσεως, σὲ φόρμες βγαλμένες ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ παράδοσι. Τὰ σπίτια αὐτὰ κατασκευασμένα ἀπὸ πέτρα, τοῦβλο ἢ μιὰ νέα ὕλη δυσθερμαγωγό, ἔχουν τὰ κυριώτερα «κομφὸρ» ἑνὸς πλήρους σπιτιοῦ καὶ στοιχίζουν 30.000 δρχ. Εἰς τὴν εἰκόνα μας ἕνα ἀπὸ τὰ γραφικὰ αὐτὰ σπιτάκια

ΠΛΗΡΟΦΟΡΟΎΜΕΘΑ:

ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΙΕΝΝΗΝ

Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΟΥ ΖΙΝΤΕΛΑΡ

Ὁ μεγάλος ποδοσφαιριστὴς τῆς Αὐστρίας, ὁ πολὺς Ζίντελαρ, κεντρικὸς κυνηγὸς τῆς ποδοσφαιρικῆς Αὐστριακῆς ὁμάδος «Ἀούστρια», ηὐτοκτόνησε. Ἡ αὐτοκτονία του ἐγνώσθη ἤδη ἀπὸ τὰ τηλεγραφήματα τῶν ἐφημερίδων καὶ οἱ φίλαθλοι καὶ φίλοι τοῦ ποδοσφαίρου εἶνε ἀπαρηγόρητοι.

Τὰ αἴτια ὅμως ποὺ ὡδήγησαν τὸν ξακουστὸ αὐστριακὸ ποδοσφαιριστὴ στὴν αὐτοκτονία, αὐτὰ δὲν εἶνε γνωστὰ καὶ αὐτὰ θὰ προσπαθήσουμε νὰ ἀποκαλύψουμε σύντομα στοὺς ἀναγνῶστες μας. Ὁ ἀτυχὴς Ζίντελαρ στὰ 36 του χρόνια ἀπεφάσισε νὰ ἀπιστήση πρὸς τὴν παληὰ φίλη του τὴν μπάλλα τοῦ ποδοσφαίρου καὶ νὰ ζητήση τὴν ἀγάπη ἔξω ἀπὸ τὸ γήπεδο, στὴν ἀγκάλη τῆς σπιτονοικοκυρᾶς του, τῆς ὡραίας Καμίλλης Καστανιόλα, ποὺ μ' ὅλα τὰ σαράντα της χρόνια φαίνεται πὼς ἦταν πλουσία ἀκόμα σὲ θέλγητρα. Ἀλλὰ ἡ ἀγάπη αὐτὴ ἔμελλε νὰ ἔχη τραγικὸ τέλος. Δέκα ἡμέρες μετὰ τὴν πρώτη ἐρωτικὴ ἐπαφὴ μεταξὺ τοῦ ἐρωτευμένου ποδοσφαιριστῆ καὶ τῆς ὡραίας σπιτονοικοκυρᾶς του, ὁ Ζίντελαρ ἀνευρέθη νεκρὸς στὸ δωμάτιό του, ἐνῶ πλάϊ του ἡ Καμίλλη Καστανιόλα ψυχορραγοῦσε, γιὰ νὰ πεθάνη κι' αὐτὴ ἀργότερα στὸ νοσοκομεῖο.

Ἡ ἀστυνομία στὴν ἀρχὴ ὑπέθεσε, ὅτι ἡ ἐρωμένη τοῦ Ζίντελαρ τὸν εἶχε δηλητηριάσει ἐπειδὴ ἐπάνω στὸ τραπέζι βρέθηκε μία μπουκάλα μὲ λικὲρ, τῆς ὁποίας τὸ περιεχόμενο ἐφάνη ὕποπτο. Ἡ ἐκδοχὴ αὐτὴ ὅμως ἀπερρίφθη γιατὶ ἀπὸ τὴν ἰατροδικαστικὴ ἐξέτασι διεπιστώθη ὅτι καὶ ὁ Ζίντελαρ καὶ ἡ ἐρωμένη του εἶχαν αὐτοκτονήσει μὲ φωταέριο. Πάντως ἡ αἰτία τῆς διπλῆς αὐτῆς αὐτοκτονίας ποὺ ἀπεστέρησε ὑπὸ τόσο δραματικὲς συνθῆκες τὸ εὐρωπαϊκὸ ποδόσφαιρο ἀπὸ ἕναν τῶν καλλιτέρων παικτῶν του, ὑπῆρξε ἡ ἀδυναμία πρὸ τῆς ὁποίας εὑρέθησαν οἱ δύο ἐρωτευμένοι νὰ συνεχίσουν ἀνεμπόδιστοι τὶς σχέσεις των. Αὐτὸ τοὐλάχιστον προκύπτει ἀπὸ τὶς ἀνακρίσεις. Ἡ Καμίλλη Καστανιόλα εἶχε ἄνδρα πολὺ ζηλότυπον. Κατὰ τὶς δέκα ἡμέρες κατὰ τὶς ὁποῖες ὁ Ζίντελαρ ἔζησε μαζὶ μὲ τὴν φίλη του, ὁ σύζυγός της ἔλειπε ταξίδι. Τὴν ἐπομένη τῆς αὐτοκτονίας τῶν δύο ἐρωτευμένων ἐπρόκειτο νὰ ἐπιστρέψη. Καὶ τότε τὸ ὡραῖο εἰδύλλιο θὰ ἐτελείωνε. Ὁ Ζίντελαρ καὶ ἡ ἀγαπημένη του προτίμησαν νὰ τὸ τελειώσουν μὲ τὴν διπλῆ αὐτοκτονία τους. Ὅπου ἀποδεικνύεται ὅτι καὶ οἱ ποδοσφαιρισταὶ ἔχουν καρδιά

ΑΠΟ ΤΟ ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ

400 ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΚΑΡΚΙΝΟΠΑΘΕΙΣ ΤΟ ΧΡΟΝΟ

Ὁ Γερμανὸς καθηγητὴς τῆς καρκινολογίας Ἄωλερ, μίλησε πρὸ ἡμερῶν στὸ Βερολῖνο γιὰ τὸν καρκῖνο, τοῦ ὁποίου ἡ ἀποτελεσματικὴ καταπολέμησις εἶνε σήμερα ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα προβλήματα ποὺ ἀντιμετωπίζει ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη. Ὁ σοφὸς καθηγητὴς ἐτόνισεν, ὅτι ὁ καρκῖνος εἶνε σήμερα μεταξὺ ὅλων τῶν ἀσθενειῶν, ἡ ἀρρώστεια ἐκείνη ποὺ μαστίζει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη τὴν ἀνθρωπότητα. Ἀπεκάλυψε ἀκόμη ὅτι μόνον στὴ Γερμανία πεθαίνουν κάθε χρόνο 100.000 ἄνθρωποι ἀπὸ καρκῖνο καὶ ὅτι οἱ καρκινοπαθεῖς τῆς Γερμανίας ὑπολογίζονται σήμερα σὲ τετρακόσιες χιλιάδες.

ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Η ΣΥΝΘΗΚΗ ΤΗΣ ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΕΩΣ ΤΟΥ ΤΖΙΜΠΟΥΤΙ ΕΓΡΑΦΗ ΜΕ ΑΙΜΑ

Ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἐπὶ τοῦ Τζιμπουτὶ ἰταλικῶν διεκδικήσεων, ὁ σημερινὸς Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας κ. Λεμπρὲν ἀνέφερε πρὸ ἡμερῶν σὲ κύκλο φίλων του τὸ ἀκόλουθο καταπληκτικὸ ἐπεισόδιο σχετικῶς μὲ τὶς συνθῆκες ὑπὸ τὶς ὁποῖες ὑπεγράφη ἡ περὶ παραχωρήσεως τοῦ Τζιμπουτὶ στὴ Γαλλία Συνθήκη:

— Ἤμουν τότε Ὑπουργὸς τῶν Ἀποικιῶν, ἄρχισε τὴν διήγησί του ὁ κ. Λεμπρέν, καὶ μόλις ὑπεγράφη ἡ Συνθήκη, ζήτησα νὰ μοῦ προσκομισθῆ τὸ κείμενον. Ἀλλὰ τὸ κείμενον τῆς Συνθήκης δὲν ἀνευρίσκετο πουθενά. Οὔτε στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν, οὔτε στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ἀποικιῶν.

Τότε ὁ γενικὸς διευθυντὴς τοῦ Ὑπουργείου μου, μοῦ εἶπε, ὅτι ἴσως τὸ κείμενο νὰ τὸ ἔχη ἀκόμη στὰ χέρια του ὁ συνταγματάρχης Φουρνιὲ ποὺ ἦταν ἐπὶ κεφαλῆς τῆς γαλλικῆς ἀντιπροσωπείας ἡ ὁποία ὑπέγραψε στὴ Σομαλία τὴν Συνθήκη μὲ τὸν ἐκεῖ ἀρχηγὸ τῆς φυλῆς Νταναχίλ, κυρίαρχο ὅλης τῆς περιοχῆς ἐκείνης.

Ἐκάλεσα ἀμέσως τὸν συνταγματάρχη Φουρνιὲ καὶ τὸν ρώτησα:

— Σεῖς ἔχετε τὴν Συνθήκην τοῦ Τζιμπουτί;

— Μάλιστα κύριε Ὑπουργέ, μοῦ ἀπάντησε.

— Μὲ ποιὸ δικαίωμα τὴν κρατᾶτε; Νὰ μοῦ τὴν δώσετε ἀμέσως.

— Εἶμαι πρόθυμος νὰ σᾶς τὴν δείξω, ἀλλὰ νὰ σᾶς τὴν δώσω μοῦ εἶνε ἀδύνατον.

— Ξέρετε, ὅτι ἂν ἐπιμείνετε στὴν ἄρνησί σας, μπορῶ νὰ διατάξω ἀμέσως τὴν σύλληψίν σας;

Μὲ τὰ λόγια μου αὐτὰ ὁ συνταγματάρχης Φουρνιὲ γύμνωσε τὸ δεξί του χέρι, ὥς ἐπάνω στὸν ὦμο, ἀφοῦ ἔβγαλε γρήγορα τὸ σακκάκι του καὶ μοῦ εἶπε:

— Ἰδοὺ ἡ συνθήκη κύριε Ὑπουργέ!

Κατάπληκτος τότε εἶδα πάνω στὸ χέρι τοῦ συνταγματάρχου γραμμένο μὲ στίξεις ἀνεξίτηλες ὅλο τὸ ὀλιγόλογο βέβαια κείμενο τῆς Συνθήκης σὲ γλῶσσα γαλλικὴ καὶ στὴν διάλεκτο τῶν Νταναχίλ.

Καὶ ὁ συνταγματάρχης Φουρνιὲ μοῦ ἐξήγησε:

— Ἐκάναμε μὲ τὸν ἀρχηγὸ τῶν ἰθαγενῶν τῆς Σομαλίας ἀνταλλαγὴ αἵματος κατὰ τὴν ὑπογραφὴ τῆς Συνθήκης, σύμφωνα μὲ τὰ ἔθιμα ποὺ ἐπικρατοῦν στὴν χώρα του. Κατόπιν μὲ στίξεις ὀδυνηρότατες μοῦ ἐχάραξαν τὸ κείμενο περὶ παραχωρήσεως τοῦ Τζιμπουτὶ στὴ Γαλλία πάνω στὸ χέρι. Γι' αὐτὸ σᾶς εἶπα, ὅτι δὲν μπορῶ νὰ σᾶς τὸ δώσω. Ἐκτὸς ἂν θέλετε νὰ κόψω τὸ χέρι μου.

Ἔτσι δὲν μᾶς ἔμενε ἄλλη λύσις, κατέληξεν ὁ Γάλλος Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, παρὰ νὰ φωτογραφήσωμεν τὸ χέρι τοῦ συνταγματάρχου Φουρνιὲ καὶ τὴν φωτογραφία αὐτὴ νὰ τὴν καταθέσουμε στὰ ἀρχεῖα τοῦ Ὑπουργείου, ὡς ἀντίγραφο τῆς Συνθήκης περὶ παραχωρήσεως τοῦ Τζιμπουτί. Συνθήκης ποὺ ἐγράφη κυριολεκτικῶς μὲ αἷμα.

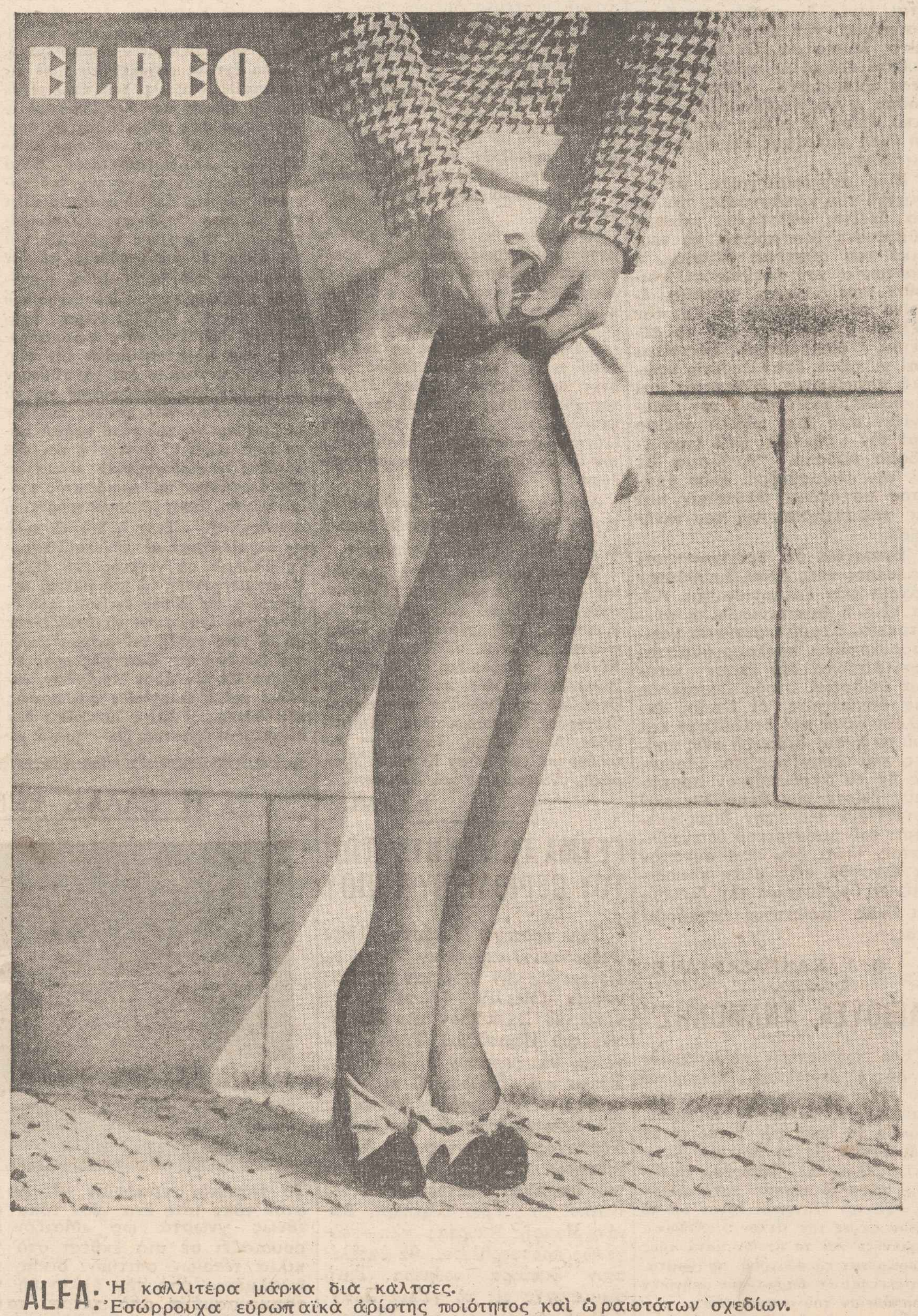

ALFA: Ἡ καλλιτέρα μάρκα διὰ κάλτσες.
Ἐσώρρουχα εὐρωπαϊκὰ ἀρίστης ποιότητος καὶ ὡραιοτάτων σχεδίων.
Πωλοῦνται εἰς τὰ καλλίτερα καταστήματα εἰς τιμὰς ἀπολύτως ὡρισμένας.
ΑΠΟΘΗΚΗ ΠΩΛΗΣΕΩΣ: Μητροπόλεως 44β' — Πετράκη 19α.
Ἑταιρεία ΣΙΛΚΑ Α.Ε. Τηλ. 25-401

ΑΠΟ ΤΗΝ ΡΩΜΗΝ

ΟΙ ΑΕΡΟΠΟΡΟΙ ΘΑ ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΟΥΝ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

Ὅπως γράφουν οἱ ἰταλικὲς ἐφημερίδες, πρόκειται ν' ἀνατεθῆ στὸν διάσημο ἄσσο τῆς ἰταλικῆς ἀεροπορίας στρατηγὸ Μπάλμπο ἡ μὲ δικτατορικὰ δικαιώματα ἐφαρμογὴ τοῦ ἰταλικοῦ οἰκονομικοῦ σχεδίου τῆς αὐταρκείας.

Ἐξ ἄλλου, εἶνε γνωστόν, ὅτι ὁ ἄλλοτε διοικητὴς τῆς θρυλικῆς ἀεροπορικῆς Μοίρας τοῦ Ριχτχόφεν στὸ δυτικὸ μέτωπο, λοχαγὸς Γκαῖριγκ, ὁ σημερινὸς μέγας καὶ πολὺς συνεργάτης τοῦ Χίτλερ, αὐτὸς ἐξελέγη ἀπὸ τὸν δημιουργὸ τῆς ἐθνικοσοσιαλιστικῆς Γερμανίας ὡς ὁ πλέον κατάλληλος γιὰ νὰ ἀναλάβη δικτατορικῶς τὴν ὀργάνωσι τῆς γερμανικῆς οἰκονομίας τῆς αὐταρκείας, αὐτὸς εἶνε ὁ ἐμπνευστὴς τοῦ μεγάλου τετραετοῦς οἰκονομικοῦ προγράμματος ποὺ πρόκειται νὰ καταστήση τὴν Γερμανίαν οἰκονομικῶς αὐτάρκη καὶ ἀνεξάρτητη ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν.

Ὀφείλεται ἆρά γε σὲ ἁπλῆ σύμπτωσι ἢ ἔχει βαθυτέρους καὶ ἀνεξακριβώτους ἀκόμη λόγους τὸ γεγονός, ὅτι οἱ ἀεροπόροι καλοῦνται σήμερα νὰ ὀργανώσουν ὡς δικτάτορες τὴν οἰκονομία ὡρισμένων μεγάλων κρατῶν;

Πάντως ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ περιστατικὰ γίνεται φανερὸ ὅτι καὶ στὴν ἀντιμετώπισι τῶν οἰκονομικῶν προβλημάτων, κατὰ τὴν σημερινὴ ἐποχὴ ἐσημειώθη μιὰ ριζικὴ μεταβολή.

Δύο μεγάλοι ἀεροπόροι καλοῦνται σήμερα νὰ ἐφαρμόσουν νέα οἰκονομικὰ συστήματα, ἐνῶ ἄλλοτε γιὰ τέτοια κεφαλαιώδη οἰκονομικὰ προβλήματα ἐθεωροῦντο μόνον οἱ οἰκονομολόγοι καὶ οἱ τραπεζῖτες ὡς ἁρμόδιοι.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΟΣΧΑΝ

ΔΕΝ ΧΟΡΕΥΕΙ ΛΑΜΠΕΘ ΓΟΥΩΚ Ο ΣΤΑΛΙΝ

Τὸ Λάμπεθ Γουώκ, ὁ νέος εὔθυμος χορὸς ποὺ μᾶς χάρισαν ἀπὸ τὸν περασμένο χρόνο οἱ Ἄγγλοι, κατέκτησε ὄχι μόνον τοὺς φίλους τῆς Τερψιχόρης, στὴν Δυτική, τὴν Κεντρικὴ Εὐρώπη καὶ τὰ Βαλκάνια, ἀλλὰ ἔγινε πολὺ τῆς μόδας καὶ στὴ Μόσχα.

Ἔτσι, ὅπως πληροφορεῖται τὸ γαλλικὸ περιοδικὸ «*Aux Ecoutes*», κατὰ τὶς χοροεσπερίδες ποὺ δίδονται στὶς αἴθουσες τοῦ Κρεμλίνου καὶ στὶς ὁποῖες παίρνουν μέρος οἱ ἐν Μόσχα διπλωμάται, φυσικὰ δὲ καὶ οἱ ἐξέχοντες σοβιετικοὶ παράγοντες, τὸ Λάμπεθ Γουὼκ χορεύεται ἀπὸ ὅλους μετὰ μανίας.

Ἀπὸ ὅλους, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κ. Στάλιν.

Πράγματι, κατὰ τὴν μεγάλη χοροεσπερίδα ποὺ ἐδόθη στὸ Κρεμλῖνο τὴν πρώτη τοῦ Νέου Ἔτους, κατὰ τὴν ὁποία πρώτη φορὰ ἐχορεύθη τὸ Λάμπεθ Γουώκ, ὁ κ. Στάλιν ὄχι μόνον δὲν ἐχόρεψε τὸν νέο χορό, ἀλλὰ ἐξεφράσθη μὲ περιφρόνησι γιὰ τὴν νέα αὐτὴ χορευτικὴ ἐπινόησι τῶν Ἄγγλων.

Ἀντίθετη τελείως εἶνε σχετικῶς ἡ γνώμη τοῦ κ. Λιτβίνωφ, ὁ ὁποῖος ἴσως ἀπὸ διπλωματικὴ λεπτότητα ἀπέναντι τῶν παρευρισκομένων στὴ χοροεσπερίδα βρεταννῶν διπλωματῶν, ἔδειξε τὸν πιὸ μεγάλο ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὸν Λάμπεθ Γουὼκ καὶ τὸν ἐχαρακτήρισεν ὡς ἐξαιρετικὰ διασκεδαστικόν.

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΕ ΒΑΠΟΡΙΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ κ. Μ. ΚΑΡΑΓΑΤΣΗ

Ἔπαιζε ὁ ἥλιος μὲ τὴ θάλασσα, ἔπαιζε μὲ τοὺς ἀφροὺς ποὺ σήκωνε ἡ πλώρη, ἔπαιζε μὲ τὸν καπνὸ τῆς τσιμινιέρας, μὲ τὴ σημαία τῆς πρύμης, μὲ τὶς ράχες τῶν δελφινιῶν ποὺ ἀναδύονταν, κάθε τόσο, ἀπ' τὸ νερό, παραβγαίνοντας σ' ἕνα τρελλὸ δρόμο μὲ τὸ βαπόρι. Ἔπαιζε μὲ τὶς κρόκινες γραμμὲς τῶν ὁλόγυρα νησιῶν, μὲ τὶς ὁρατὲς πνοὲς τοῦ μπάτη, μὲ τοὺς γλάρους ποὺ λοξοπετοῦσαν ὁλόγυρά μας. Ἔπαιζε μὲ τὰ πάντα. Ἔπαιζε καὶ μὲ τὰ μαλλιὰ τοῦ κοριτσιοῦ — σγουρὰ μαῦρα μαλλιὰ μὲ βαθυγάλαν' ἀντιφεγγίσματα — ἔπαιζε μὲ τὸ ἀλατζαδένιο φουστανάκι, μὲ τὸ μελαχροινὸ καὶ γυαλιστερὸ δέρμα. Ἕνας ἥλιος τῆς Μεσόγειου, ἄστατος, ἐπιπόλαιος, μασκαρᾶς καὶ μουρντάρης.

— Λέτε νὰ τὸ διαβάζη, τὸ βιβλίο ποὺ κρατάει, μοῦ εἶπε ὁ κύριος ποὺ καθόταν πλάϊ μου, δείχνοντάς μου τὸ κορίτσι, μὲ κίνησι τοῦ σαγονιοῦ.

Κύτταξα τὸν κύριο ποὺ καθόταν δίπλα μου, καὶ τὸ βιβλίο ποὺ κρατοῦσε τὸ κορίτσι. Ὁ κύριος, θὰ ἦταν τριανταπεντάρης (ἅμα ἀρχίση ἕνας ἄνθρωπος νὰ εἶνε «ἄρης» στὰ χρόνια, σημαίνει πὼς ἂν τὰ γηρατειὰ δὲν ἔφτασαν ἀκόμα, τὰ νειᾶτα ἔχουν φύγει, ὁπωσδήποτε) μὲ πρόσωπο ἄχαρι, κουρασμένο, θλιβερό. Δυὸ ζαρωματιὲς πλάϊ στὰ χείλη, καὶ μιὰ βαθειὰ ἀντίληψι στὰ μάτια, μαρτυροῦσαν πὼς οἱ τρικυμίες τῆς ζωῆς πέρασαν πάνωθέ του, κι' ὄχι αὐτὸς πάνω ἀπὸ αὐτές. Ὅσο γιὰ τὸ βιβλίο, ἦταν ἡ «Ἔρση» τοῦ Δροσίνη. Ἡ πρώτη σελίδα εἶχε διαβαστῆ, μὰ οἱ ἄλλες ἦσαν παρθένες. Κάτι μοὔλεγε πως αὐτὴ ἡ παρθενιὰ ἔμελλε νὰ μείνη ἀνέγγιχτη. Ὑπάρχουν βιβλία ποὺ ἔχουν τὴ μοῖρα τῶν γεροντοκορῶν.

Ὁ πλαϊνὸς συνάδερφός μου (συνάδερφος στὸ «ἄρης» τῆς φευγάτης νειότης) ἐδιάβασε τὴ σκέψι μου, καὶ χαμογέλασε παράξενα. Εἶχ' ἕνα δικό του τρόπο νὰ χαμογελάη· ἕνα μορφασμὸ σὰ νὰ καταπίνης μιὰ γουλιὰ αἷμα ποὺ ἦρθε στὸ στόμα σου ἀπ' τὴν καρδιά.

— Κι' ὅμως ὑπάρχουν ζωντανὰ βιβλία, ποὺ θ' ἄξιζε νὰ τὰ ξεφύλλιζε κανείς.

— Δὲν ξέρω. Εἶμαι παντρεμένος.

— Ἑπομένως τυφλός, ἢ ὑποκριτής...

Ἀναστέναξε μὲ κούρασι:

— Ὑπάρχουν δυὸ εἰδῶν παντρεμένοι: Οἱ ὑποκριτὲς (σᾶς εὔχομαι ν' ἀνήκετε σ' αὐτὴ τὴ συνομοταξία). Καὶ οἱ τυφλοί. Ἐγὼ ἤμουν τὸ τριπλὸ ἀπόσταγμα αὐτοῦ τοῦ εἴδους.

Ἡ κοπέλλα ἔνοιωσε πὼς μιλούσαμε γι' αὐτή... Κάτι τέτοια αἰσθητήρια τὰ ἔχουν οἱ γυναῖκες ἀνεπτυγμένα στὸ μεγαλείτερο βαθμό. Μᾶς κύτταξε κάτω ἀπ' τὰ μακρυὰ ἀναγυρτὰ τσίνορά της. Εἶχε μάτια μαῦρα, διόλου ἔξυπνα, διόλου φωτεινά. Κάτι σὰν ὕπουλη θρακιὰ ποὺ κακοκρυβόταν κάτω ἀπὸ ἀκίνδυνη στάχτη. Ὅλα ἦταν βαρειά, ἀπάνω της. Τὸ μέτωπο, τὰ μαλλιά, τὸ βλέμμα, ἡ ἔκφρασι. Πρέπει νάπεφτε μὲ τὰ μοῦτρα στὸν ἔρωτα, δίχως κυκλωτικὲς κινήσεις... Κι' ὁ ἐχθρὸς παραδινόταν, ἴσως καὶ νὰ ὑποχωροῦσε. Μὰ κάθε ἀντίστασι ἦταν μάταιη.

— Ὤμορφη κοπελλίτσα, μουρμούρισα.

— Χμ, χμ! Κοπελλίτσα, τὸ λέτε σεῖς, αὐτό; Εἶνε γυναῖκα, ἀγαπητέ μου, καὶ μάλιστα γυναῖκα μὲ συναίσθησι τοῦ τί ὀρέγεται στὴ ζωὴ καὶ τί μπορεῖ νὰ γευθῆ. Ἀκούσατε, καμμιὰ φορά, νὰ μιλᾶν γιὰ κεῖνο ποὺ τὸ λὲν «ἔρως»; Ἴσως καὶ νὰ πιστεύετε κι' ὅλας σὰν ἀφελὴς παντρεμένος ποὺ εἶσαστε.

— Γιατί ὄχι ὑποκριτής;

— Δὲ μοῦ φαινόσαστε καὶ τόσο ἔξυπνος. Μὲ τὸ παρντόν, δηλαδή...

— Παρακαλῶ! Δὲν ὑπάρχει παρεξήγησι.

— Τί λέγαμε; Ἄ! Γιὰ τὸν ἔρωτα. Λοιπόν, αὐτὸ τὸ αἴσθημα εἶνε προνόμιο τῶν ἀνόητων ἀντρῶν. Κι' ὅσο πιὸ πλούσιος εἶνε ἕνας ἀνόητος ἄντρας, τόσο πιὸ ἀνόητος εἶνε. Στὴ γυναῖκα, ἡ φτώχεια φέρνει πεῖνα, κι' ὁ παρᾶς βουλιμία. Ποιὸς εἶπε πὼς τὰ πάντα στρέφουν γύρω ἀπὸ τὸ γενετήσιο ἔνστικτο;

— Κάποιος γιατρός, Φρόϋντ τὸν λένε.

— Εἶχε ὑπ' ὄψει του τοὺς ἄντρες. Καὶ ποιὸς εἶπε πὼς τὰ πάντα στρέφουν γύρω ἀπὸ τὸ ἔνστικτο τῆς αὐτοσυντηρήσεως;

— Μά, οἱ θεωρητικοὶ τοῦ ἱστορικοῦ ὑλισμοῦ.

— Εἶχαν ὑπ' ὄψει τους τὶς γυναῖκες. Ἔχετε τὴν ἰδέα πὼς μιὰ πλούσια γυναῖκα μπορεῖ νὰ νοιώση ἡδονὴ μὲ ἕνα φτωχὸ ἄντρα;

— Εἶμαι φτωχός, καὶ εἶχα φιλενάδες κάτι πλουσιοκόριτσα. Χωρὶς νὰ περιαυτολογήσω, σᾶς βεβαιώνω...

— Μὴ μὲ βεβαιώνετε τίποτ' ἀπολύτως. Εἶσαστε ἀφελὴς ἀπὸ γεννησιμιοῦ σας. Ἀνίατα ἀφελής.

— Καὶ σεῖς ἀνίατα μισάνθρωπος.

— Κάνετε λάθος. Εἶμαι μισογύνης. Τί σχέσι ἔχουν τὰ μίση μου μὲ τοὺς ἀνθρώπους, κι' οἱ ἄνθρωποι μὲ τὰ μίση μου;

Δὲν ἀπάντησα. Μόνο χαμογελοῦσα διασκεδασμένος ἀπ' τὴν πεσιμιστικὴ φιλοσοφία τοῦ γειτονά μου. Καὶ κυττοῦσα τὴν κοπέλλα, ποὺ σιγοτραγουδοῦσε ἕνα φοξάκι.

— Μὴν εἶσαστε ὑπερβολικός, εἶπα σὲ λίγο. Αὐτὸ τὸ κορίτσι εἶν' ἕνα κορίτσι σὰν ὅλα τὰ κορίτσια. Ἕνα πλάσμα λίγο ἀνόητο, λίγο μάταιο, λίγο πονηρό, καὶ διόλου ἐνδιαφέρον.

Γέλασε μὲ τὸ δικό του τρόπο, χαμηλώνοντας τὶς ἄκρες τῶν χειλιῶν του. Μὲ τὸ μορφασμὸ ποὺ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι κλαῖνε.

— Πηγαίνετε στὴ χώρα; μὲ ρώτησε.

— Ναί.

— Αὐτὴ πηγαίνει στὸ Παραθαλάσσι. Μὰ ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα θὰ ἔρθη στὴ Χώρα. Θα τὴν γνωρίσετε. Θὰ ἰδῆτε. Καὶ θὰ μοῦ πῆτε.

— Ποῦ θὰ σᾶς βρῶ;

— Στὴ Χώρα. Ἐκεῖ πηγαίνω καὶ γώ. Μόνο ποὺ βγαίνω σπάνια ἀπ' τὸ σπίτι μου. Δὲν πλησιάζω, οὔτε δέχουμαι κανένα. Γιὰ σᾶς, ὅμως θὰ κάνω μιὰ ἐξαίρεσι.

Μοῦ ἔδωσε τὴν κάρτα του. «Νῖκος Ζακυθινός, ἐφοπλιστής». Εἶχ' ἀκουστὰ γι' αὐτόν, πὼς ἦταν νευρασθενικὸς καὶ πολὺ πλούσιος.

* * *

Τὴ λένε Χώρα, μὰ εἶνε χωριό. Ἕνα μεγάλο χωριό, μὲ πολλὰ μικρὰ νοικοκυρεμένα σπιτάκια. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ κάτι σπιταρόνες τεράστιες, πολυτελεῖς, χτυπητές, μοντέρνες καὶ ἄσχημες. Νά, πῶς χτίστηκαν αὐτὰ τὰ παράλογα οἰκοδομήματα:

Μέχρι τὸ 1914, οἱ Χωραῖτες εἶχαν μερικὰ βαπόρια, παληά, σκουριασμένα, θαλασσοπνιγμένα, ξεπεσμένα, φαλιρισμένα. Πιὸ πολλὲς ζημιὲς ἀπὸ κέρδη. Κι' ἄξαφνα, μὲ τὸν πόλεμο, οἱ ναῦλοι ἀνέβηκαν, ἀνέβηκαν, ἀνέβηκαν, σαράντα, ἑξῆντα, ἑκατὸ σελλίνια ὁ τόννος. Χτίστηκαν, λοιπόν, ἐπειγόντως τὰ μέγαρα. Ὅταν, ὅμως, οἱ ναῦλοι ἔφτασαν τὰ ἑκατὸν πενῆντα σελλίνια, τότε ἀγοράστηκαν μέγαρα στὴν Ἀθήνα, κι' οἱ σπιταρόνες τῆς Χώρας ἔμειναν γιὰ τὸ ξεκαλοκαιριό, ἕνα ξεκαλοκαιριὸ ἀμφίβολο καὶ σπάνιο, γιατὶ πρέπει νὰ τ' ὁμολογήσουμε, ἡ Ντωβίλ, τὸ Μπιαρίτζ, τὸ Σάνκα — Μορὶτζ καὶ τὸ Κάρλσμπαντ εἶνε μέρη πολὺ πιὸ ἐνδιαφέροντα ἀπὸ τὴ Χώρα, γιὰ ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν ἀνοιχτὸ λογαριασμὸ ἑκατὸ χιλιάδων λιρῶν στὴ Γουεστμίνστερ Μπὰνκ τῆς Λόντρας.

Ὁπωσδήποτε, δυὸ-τρεῖς ἀπὸ αὐτὲς τὶς σπιταρόνες ἦταν φέτος τὸ καλοκαίρι ἀνοιχτές. Οἱ οἰκογένειες Χελιδόνη, Γιαννακάρα καὶ Κοντραφλόκου προτίμησαν νὰ δροσιστοῦν στὸ μελτέμι τῆς πατρίδας τους κι' ὄχι στὶς ὑγρασίες τῆς Ἑσπερίας. Κι' ἀπὸ κάθε οἰκογένεια, ἦρθαν κι' οἱ τρεῖς γενεές: α) ἡ παληὰ γενεὰ τοῦ γερο - καπετάνιου, ποὺ δὲ μπόρεσε παρ' ὅλα τὰ πλούτη ν' ἀπαρνηθῆ τὴν πρέφα καὶ τὸ ναργιλὲ τοῦ καφενὲ τῆς πλατείας, β) ἡ νεώτερη, ποὺ ἔχει πάρει τύπο συντηρητικοῦ Ἀγγλοσάξωνα τοῦ Σίτυ, δηλαδὴ κοστοῦμι σκωτσέζικο, ἄνω χεῖλος ξυρισμένο, χαβάνα τῶν 100 δραχμῶν, κι' οἱ «Τάϊμς» κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη, γ) ἡ νεώτατη γενεά. Γι' αὐτὴ θὰ μιλήσουμε διεξοδικώτερα.

Οἱ γέροι ἔκαναν τὸν παρᾶ καὶ δὲν τὸν χάρηκαν. Οἱ νεώτεροι τὸν αὐγάτισαν καὶ τὸν χάρηκαν. Οἱ νεώτατοι τὸν βρῆκαν, τὸν σπαταλοῦν, κι' εἶνε περήφανοι καὶ γιατὶ τὸν βρῆκαν, καὶ γιατὶ τὸν σπαταλοῦν. Μορφώθηκαν στὴν Ἀγγλία, ὅπου ἡ ἐκπαίδευσις εἶν' ἔτσι ὠργανωμένη, ὥστε ἢ θὰ γίνης γερὸς ἐπιστήμονας ἢ γερὸς σπόρτσμαν. Αὐτοὶ κατάφεραν νὰ μὴ γίνουν οὔτε τόνα οὔτε τ' ἄλλο, κι' οἱ Ἐγγλέζοι δάσκαλοί τους ἐθαύμασαν τὸ ἑλληνικὸ δαιμόνιο. Ὅταν γύρισαν στὴν Ἑλλάδα οἱ πατεράδες τους προτίμησαν νὰ μὴ τοὺς ἀνακατέψουν στὶς ἐφοπλιστικὲς ἐπιχειρήσεις τους (κι' ἔκαναν καλά). Ἔτσι, ἡ τρίτη γενεά, ἔμειν' ἐλεύθερη νὸ σπαταλήση ἀνόητα τὸν παρᾶ τους. Ἄλογα στὶς κοῦρσες, ἱππασία στὸ Χολαρνό, κότερο στὸ Τουρκολίμανο, Πακὰρ στὸ γκαράζ, χορεύτριες στὴ Φέμινα, γκαρσονιέρα στὸ Κολωνάκι, κι' ἀρχὴ κιρρώσεως στὸ ἧπαρ ἀπὸ τὸ Χουάϊτ Λαϊυπες καὶ τὸ Ὄλντ Τὸμ Τζίν.

Ἀντιπροσωπευτικὸ δεῖγμα αὐτῆς τῆς συνομοταξίας ἦταν ὁ Πετράκης Κοντραφλόκος, φεουδάρχης εἴκοσι θεόρατων βαποριῶν (ποὺ τὰ διαχειριζόταν ἕνας μπάρμπας του, γιατὶ αὐτὸς δὲν εἶχε καιρό. Κοῦρσες, ἱππασία, γκαρσονιέρες, ἀλκολῆκι κλπ.) Ψηλός, ἀδύνατος, ἀλλοίθωρος, ἀστιγματικός, μὲ γυαλιὰ τηλεσκόπια, μαλλιὰ σκαντζοχοιρήσια, σουλοῦπι Ἄγγλου πάστορα ποὺ ξέπεσε στὴ διαφθορὰ κι' ἐξυπνάδα κοκωβιοῦ τοῦ πάγου, εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἦταν ἀκαταμάχητος στὸ γυναικεῖο φῦλο. Καὶ γιατὶ νὰ μὴ τὴν ἔχη; Ὅλα τὰ κορίτσια τὸν γλυκοκυττοῦσαν. Εἴκοσι βαπόρια πρὸς πενῆντα χιλιάδες λίρες τὸ καθένα, μᾶς κάνουν ἕνα ἑκατομμύριο λίρες, δηλαδὴ πεντακόσια πενῆντα ἑκατομμύρια δραχμές, σὰ νὰ λέμε πεντέμισυ δισεκατομμύρια δεκάρες. Ἀριθμὸς ἀστρονομικός. Ὅταν, μετὰ τὸ μπάνιο, ξαπλωνόταν στὴν ἀμμουδιὰ νὰ κάνη ἡλιοθεραπεία, τὸ στρόπιο κορμί του φάνταζε στὰ πεινασμένα μάτια τῶν θηλυκῶν κάτι σὰ μοντέλο τοῦ Πραξιτέλη, σὰν κοιμώμενος Ἄδωνις, σὰν μετενσάρκωσι τοῦ Ρόμπερτ Ταίϋλορ.

Κάθε φορὰ ποὺ ἐρχόταν στὴ Χώρα νὰ ξεκαλοκαιριάση, ὅλα τὰ κορίτσια πέφταν δίπλα του. Αὐτὸς διάλεγε τὴν ὠμορφότερη. Καὶ φέτος, ἡ ὠμορφότερη ἦταν ἡ Λοῦλα Βερβερίνου.

Οἱ Βερβερῖνοι ἦσαν οἱ παληοὶ ἄρχοντες τοῦ τόπου. Εἶχαν πύργο στὸ Πλάτωμα (ρημάδι σήμερα) ἀμπελοχώραφα σ' ὅλο τὸ νησὶ (πουλημένα σήμερα) καὶ γενεαλογικὸ δέντρο ἀπὸ τὸν Ἀνδρόνικο τὸν Παλαιολόγο (δίχως ἀξία σήμερα). Δὲν εἶχαν ὅμως πεντάρα (πρᾶμα δυσάρεστο καὶ σήμερα καὶ πάντοτε) κι' ἀναγκάστηκαν νὰ γίνουν δικηγόροι, γιατροί, στρατιωτικοί, δημόσιοι ὑπάλληλοι καὶ καλλιτέχνες γιὰ νὰ βγάλουν τὸ ψωμί τους. Καὶ τὸ νὰ βγάζης τὸ ψωμὶ μὲ τὴ δουλειά σου ἀντὶ μὲ τὴ σπέκουλα, τὸ νὰ δουλεύης γιὰ νὰ τρῶς ἀντὶ νὰ θίγης εἰσοδήματα, εἶνε γιὰ τὴν τρίτη γενεὰ τῶν ἐφοπλιστῶν ἡ μεγαλύτερη ξεπεσοῦρα. Ἑπομένως, ἡ μαμὰ τοῦ Πετράκη Κοντραφλόκου, ἔβλεπε μὲ κακὸ μάτι τὸ τεχνικὸ περιτύλιγμα τοῦ γυιοῦ της ἀπὸ τὴν ὤμορφη κι' ἀπένταρη ἀρχοντοπούλα (ὁ μπαμπᾶς της εἶνε ἀπόστρατος ναύαρχος, καλέ, φαντασθῆτε!)

Μὰ ἡ Λούλα εἶχε βάλει πρόγραμμα σοβαρό. Βαρέθηκε καὶ τὸ νησί, καὶ τὸ ρημαγμένο ἀρχοντικὸ τῶν προγόνων της, καὶ τὰ φουστανάκια τῆς ἐγχώριας μοδίστρας ποὺ «διορθώνονται» τρία χρόνια στὴ σειρά, καὶ τὸ γιαχνὶ τῆς Τετάρτης καὶ τὴ φασουλάδα τῆς Παρασκευῆς. Ἡ ἀπόγονος αὐτὴ τῆς ἀρχαίας φαμίλλιας εἶχε μοντέρνες ἰδέες, κι' ὀρέξεις συγκεκριμένες, συγχρόνως. Θὰ παντρευόταν τὸν νεαρὸ Κοντραφλόκο μὲ ὅλα τὰ οἰκονομικά του παραρτήματα.

Παρακολουθοῦσα τὸ εἰδύλλιο μὲ μάτι ἐπιεικές. Ἔτσι, εἶμαι, ἀπὸ φυσικοῦ μου. Θαρρῶ πὼς οἱ ὤμορφες γυναῖκες, οἱ γεννημένες γιὰ νὰ χαροῦν τὶς ὑλικὲς ἡδονὲς τῆς ζωῆς, πρέπει νὰ πετύχουν τὸ σκοπό τους, παραμερίζοντας μερικοὺς κανόνες, ποὺ ὁ πολὺς ἀνόητος κόσμος τοὺς λέει ἠθικοὺς ἐνῶ μόνον ἐνοχλητικοὶ εἶνε. Πλησίασα τὴν ψυχὴ τῆς μικρῆς λαίμαργης κι' ἔνοιωσα τὴ λαχτάρα της, τὴν ἐπιθυμία της, τὴν χαριτωμένα ἀνήθικη καὶ κυνικὴ ματαιοδοξία της. Καὶ σὰν παληάνθρωπος ποὺ εἶμαι, ἔκανα παράκλησι στὸ Σατανᾶ νὰ τὴ βοηθήση στὶς ἐπιχειρήσεις της.

* * *

Ὁ Σατανᾶς, ὅμως, δὲ μὲ ἄκουσε. Κι' ἕνα βράδυ, ἀρκετὰ ἀνήσυχος, χτυποῦσα τὴν πόρτα τοῦ Νίκου Ζακυθινοῦ.

Μὲ δέχτηκε μὲ τὸ θλιβερὸ χαμόγελό του, ποὺ ἦταν συντονισμένο μὲ τὸ ἴδια θλιβερὸ γραφεῖο του. Στὸν τοῖχο εἰκόνες τοῦ Φλωμπέρ, τοῦ Σοπενχάουερ, τοῦ Μπετόβεν καὶ ἄλλων πολλῶν πεσιμιστῶν. Στὴ βιβλιοθήκη, τόμοι μὲ μαῦρο δέσιμο κι' ἀκόμα πιὸ μαῦρο περιεχόμενο. Κι' ἡ ρόμπα ντὶ κάμερα ποὺ φοροῦσε, μαύρη ἦταν.

— Ἦρθα νὰ ζητήσω τὴ συμβουλή σας, τοῦ εἶπα.

— Στὴ διάθεσί σας, ἀγαπητέ. Τί τρέχει;

— Ἡ μικρὴ τοῦ βαποριοῦ, ἦρθε ἀπὸ τὸ Παραθαλάσσι στὴ Χώρα.

— Τὸ ἤξερα. Σᾶς εἶχα προειδοποιήσει.

— Λοιπόν, μοῦ χαλάει τὰ σχέδιά μου.

— Ἐξηγηθῆτε.

— Νά. Ἡ Λουΐζα Βερβερίνου ἔχει ριχτῆ τοῦ Πετράκη Κοντραφλόκου. Ἡ δουλειὰ πήγαινε καλά. Αὐτὸς ὁ γάμος μοῦ ἄρεσε. Πῶς νὰ σᾶς πῶ. Τὸν ἐνέκρινα μέσ' τὴν ἀνήθικη συνείδησί μου.

— Σᾶς καταλαβαίνω.

(Τὸ τέλος εἰς τὴν 23ην σελίδα)

ΚΩΣΤΑ ΑΘΑΝΑΤΟΥ

ΒΙΒΛΙΚΟΙ ΚΟΣΜΟΙ - Ραχήλ

ΜΙΑ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΓΥΝΑΙΚΑ -ΩΣ ΕΡΩΜΕΝΗ, ΩΣ ΣΥΖΥΓΟΣ, ΩΣ ΜΗΤΕΡΑ

Νέος ὁ Ἰακὼβ ξενιτεύτηκε. Ἀλλά, ἦταν ἔξυπνο κι' ὥμορφο παλληκάρι καὶ θἄβρισκε τύχῃ, ὅπου κι' ἂν πήγαινε.

Ἀπὸ μικρὸς εἶχε καταφέρει νὰ πάρῃ τὴν κληρονομιὰ τοῦ πατέρα του, τοῦ Ἰσαάκ, μολονότι ὑπῆρχε ἄλλος μεγαλείτερος ἀδερφός του πρὶν ἀπ' αὐτόν. Ἀλλά, ἡ μάννα τους, ἡ Ρεβέκκα, τὸν ἀγαποῦσε περισσότερο ἀπὸ τὸν Ἡσαῦ, τὸν ἀγροῖκο κυνηγὸ τῶν δασῶν. Γιατὶ ὁ Ἰακὼβ ἦταν πλάσμα τρυφερὸ καὶ χαδιάρικο. Εἶχε ἀπάνω του σὲξ-ἄππήλ. Καὶ περνοῦσε ὅλο τὸν καιρὸ στὸ σπίτι, στὴν ἀγκαλιά τῆς μητέρας του. Γι' αὐτὸ καὶ κείνη τὸν βοήθησε στὸ τέχνασμα νὰ ξεγελάσῃ μιὰ ἡμέρα τὸν Ἰσαάκ, ποὖταν πιὰ γέρος καὶ δὲν ἔβλεπε, καὶ νὰ τοῦ κλέψῃ τὴν εὐλογία του, ποὺ ἀνῆκε στὸν Ἡσαῦ, τὸν πρωτότοκο. Ἀλλά, ὁ Ἡσαῦ, βάναυσος καὶ σκληρός, ἀπὸ τὴν ἐπαφή του μὲ τ' ἀγρίμια, εἶχε νὰ κάνῃ ὅλο μὲ τὰ ὅπλα, καὶ μιὰ ποὺ ἐμίσησε τὸν Ἰακώβ, θὰ τὸν ἐσκότωνε ἀπὸ φθόνο, ὅπως ὁ Κάϊν, ὁ γυιὸς τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὔας, ἐσκότωσε τὸν ἀδερφό του τὸν Ἄβελ.

Βράδυ ἔφυγε, κρυφά, ὁ Ἰακώβ. Καὶ νυχτώθηκε στὴν ἔρημο. Κουρασμένος ἀπὸ τὸ δρόμο κι' ἀπὸ τὴν ἀγωνία, ἔβαλε μιὰ πέτρα γιὰ προσκεφάλι καὶ κοιμήθηκε στὸ ὕπαιθρο. Πρὶν βγῆ ὁ ἥλιος, ξεκίνησε πάλι, μὲ τὴν αὐγή. Θὰ πήγαινε στὸ θεῖο του, τὸ Λάβαν, τὸν ἀδερφὸ τῆς μάννας του, στὴ Συρία, ποὖταν μεγάλος τσέλιγγας. Περπάτησε μερόνυχτα. Κι' ἕνα σούρουπο, βρῆκε μιὰ στάνη κοντὰ σ' ἕνα πηγάδι. Στάθηκε νὰ ξαποστάσῃ καὶ ρώτησε τοὺς τσοπάνηδες ἂν βάδιζε καλὰ γιὰ τὸ Χαρράν.

— Καὶ ποιὸν γυρεύεις ἐκεῖ;

— Τὸ Λάβαν.

— Μπιστικοί του εἴμαστε μεῖς' τοῦ ἀπάντησαν.

Καί, νά σου ἀπὸ μακρυά, μιὰ λιγερὴ βοσκοπούλα, ποὺ ροβόλαγε ψηλὰ ἀπὸ τὸ κορφοβοῦνι, σαλαγίζοντας τὸ κοπάδι της γιὰ τὸ πότισμα. Ἦταν κοπέλλα φρέσκια, ὅλο νειᾶτα καὶ δροσιά. Ὁ Ἰακὼβ τὴν κύτταζε καὶ καμάρωνε τὴν κυπαρισσένια της κορμοστασιά. Ἕνας ἀπὸ τοὺς παραγυιοὺς τοῦ εἶπε:

— Εἶνε ἡ θυγατέρα τοῦ Λάβαν, ἡ Ραχήλ.

Ὁ ἄγνωστος προχώρησε κοντά της. Ἐκείνη σήκωσε τὸ μπράτσο της κι' ἔβαλε τὴν παλάμη ἀπάνω ἀπὸ τὰ μάτια, ἀγναντεύοντας, γιατὶ ὁ ἥλιος εἶχε κατεβῆ καὶ τὴν ἐμπόδιζε νὰ διακρίνῃ ποιὸς ἦταν ὁ ξένος ποὖρχονταν κατὰ πάνω της.

— Εἶμαι παιδὶ τῆς Ρεβέκκας— τῆς εἶπε—τῆς ἀδερφῆς τοῦ πατέρα σου!

Ἡ φωνή του ἦταν στιλπνὴ σὰ μέταλλο καὶ ἔκαμε ἠχὼ στὴν ἡσυχία τῆς ἐξοχῆς. Ὁ νεαρὸς Ἰακὼβ δὲν μπόρεσε ἀπὸ τὴ συγκίνησι νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα ποὺ τὸν πλημμύρισαν. Κι' ἐφίλησε τὴν κοπέλλα στὸ πρόσωπο. Τὴ βοήθησε νὰ ποτίσῃ τὰ ζῶα της. Καὶ μαζί, κυττάζοντας τὶς σκιές τους, ποὺ τὸ ἡλιόγερμα τὶς ἔκανε μακρυές μπροστά τους, ἐγύρισαν στὸ σπίτι, καὶ ἡ Ραχὴλ παρουσίασε τὸ νεόφερτο ξαδερφούλη στὸν πατέρα της.

. . . .

Ὁ Ἰακὼβ ἔβγαινε ταχτικὰ στὴ βοσκή.

Καὶ ἡ Ραχὴλ τὸν συντρόφευε.

Ἦταν ἄνοιξις. Καὶ ἡ βλάστησις εἶχε φουντώσει στὰ γόνιμα χώματα τῆς Ἀνατολῆς. Κελαϊδοῦσαν τὰ πουλιὰ στὰ δέντρα, ποὺ κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιο τους οἱ δύο νέοι λημέριαζαν, φυλάγοντας τὰ πρόβατα. Κρούσταλλα νερὰ κελάρυζαν γύρω τους. Ἐκεῖνος τῆς διηγότανε ἱστορίες ἀπὸ τὸν τόπο του ποὺ τῆς φαινόντουσαν περίεργες. Κι' ἐκείνη τοὖλεγε δικά τους τραγούδια, ποὺ δὲν τἄχε ξανακούσει αὐτός.

Ὕστερ' ἀπὸ μῆνες, ἕνα βράδυ, καθὼς ἔτρωγαν ψωμὶ μαζεμένοι ὅλοι, ὁ Λάβαν ρώτησε τὸν ἀνεψιό του.

— Εἶσαι παιδί μου καὶ σύ, δὲ σὲ ξεχωρίζω. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει καὶ νὰ μὲ δουλεύῃς δωρεάν. Τί μισθὸ θέλεις νὰ σοῦ δίνω, λοιπόν;

Ὁ Λάβαν καλόβλεπε ἀπὸ τὴν πρώτη ὥρα τὸν Ἰακὼβ γιὰ γαμπρό. Ὁ γάμος τότε ἀκόμα δὲν ἐμποδιζότανε ἀπὸ τὴ συγγένεια. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μικρὴ Ραχήλ, εἶχε καὶ ἄλλη κόρη μεγαλείτερη, τὴ Λεία. Καθόταν στὸ τραπέζι κι' αὐτή. Δὲν εἶχε τὴ χάρι τῆς Ραχήλ. Ἦταν ἀσθενικὴ καὶ πονοῦσαν τὰ μάτια της. Αὐτὴν ἤθελε νὰ πλασάρῃ ὁ πατέρας της. Καὶ γι' αὐτὸ ἔφερνε μὲ τρόπο τὴν κουβέντα στὸν Ἰακώβ. Ὁ νέος δὲν εἶχε ἀπαντήσει στὴν ἐρώτησι. Χαμήλωσε τὸ βλέμμα ἀπὸ συστολή. Ὁ θεῖος του ξανάπε:

— Ἀφοῦ εἶσαι ἐργατικὸς καὶ ἄξιος, πρέπει νὰ κάμῃς κεμέρι, αὔριο-μεθαύριο ποὺ θὰ παντρευτῇς, νἄχῃς βιὸς νὰ δώσῃς στὴ γυναῖκα σου.

Ὁ Ἰακὼβ κοκκίνισε. Ἔρριξε μιὰ κλέφτικη ματιὰ στὴ Ραχήλ, ποὖταν ἀπέναντί του, κι' αὐτὴ τοὖγνεψε μὲ τὰ μάτια, σὰν νὰ τοὖδινε θάρρος νὰ μιλήσῃ ἀποφασιστικά. Ὁ Ἰακὼβ εἶπε:

— Νὰ σοῦ δουλέψω ἐφτὰ χρόνια χωρὶς νὰ πάρω τίποτα, ἂν θέλῃς νὰ μοῦ δώσῃς τὴ θυγατέρα σου.

Καὶ μιὰ ποὺ εἶχε κάνει τὴν ἀρχὴ μιλῶντας, ἐπρόσθεσε:

— Τὴ Ραχήλ!

Ὁ Λάβαν, ἀκούοντάς τον, εἶχε εὐχαριστηθῆ. Τὸ τελευταῖο ὅμως αὐτὸ δὲν τοῦ πολυάρεσε. Ἀλλὰ δὲν φανερώθηκε. Ξεροκατάπιε, κυττάζοντας τὴ Λεία ποὺ λυπότανε, καὶ εἶπε στὸν Ἰακώβ:

— Καλά. Σύμφωνοι. Ἀφοῦ τὸ θέλεις. Μεῖνε μαζί μας γιὰ πάντα, λοιπόν.

Κι' ἔδωσαν τὰ χέρια. Ἐσκούντηξαν καὶ τὰ ποτήρια μὲ τὸ κρασί.

✪

Τὰ ἐφτὰ χρόνια φάνηκαν σὰ μιὰ μέρα στὸν Ἰακώβ. Τόσο δυνατὴ ἦταν ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴ Ραχήλ. Ἀπὸ τὴ νύχτα τοῦ Θεοῦ πετιότανε ἀπάνω καὶ κύτταζε τὰ ζῶα. Ἐφρόντιζε τὰ πάντα, τὰ κοπάδια αὔξαιναν καὶ ὁ Λάβαν δὲν χρειαζότανε νὰ κοπιάζῃ στὸ παραμικρό. Ἡ Ραχήλ, τρελλὴ ἀπὸ χαρά, γιατὶ ἀγαποῦσε ὅσο τίποτε τὸν Ἰακώβ, μετροῦσε τὶς βδομάδες καὶ τοὺς μῆνες, ποὺ κυλοῦσαν σὰν ὄνειρο στὸν ὕπνο της καὶ περίμενε τὸ ξύπνημα. Κάθε μεσημέρι ποὺ πήγαινε φαΐ στὸν ἀγαπημένο της, τὰ πόδια της πετοῦσαν ὥς που ν' ἀνηφορίσῃ στὴν κορφὴ τοῦ λόφου καὶ νὰ ἰδῆ τὸν Ἰακώβ. Ἐκεῖνος τὴν περίμενε νὰ φανῆ καὶ τότε ἔτρεχε καὶ τὴν ἅρπαζε στὴν ἀγκαλιά του νὰ μὴν κουράζεται περισσότερο.

Ἐζύγωνε ὁ καιρός. Καὶ ὁ Ἰακὼβ καὶ ἡ Ραχὴλ χαμογελοῦσαν κρυφὰ ἀπὸ τὴ λαχτάρα τους.

Τὴν ὡρισμένη ἡμέρα, ὁ Λάβαν μάζεψε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους του καὶ κάλεσε ἀκόμα καὶ τοὺς ξένους γειτόνους ἀπὸ τὰ κοντινώτερα χωριὰ κι' ἔκανε μεγάλο γλέντι στὸ ἀρχοντικό του. Ἡ Ραχήλ, βουτηγμένη στὰ ἄσπρα, ἔσυρε πρώτη τὸ χορό. Ὁ Ἰακὼβ εἶχε διαλέξει τὰ παχύτερα καὶ τρυφερώτερα ἀρνιὰ καὶ τάψησε μόνος του. Καὶ τὸ βράδυ, ἀφοῦ σκοτείνιασε καὶ οἱ καλεσμένοι εὐχήθηκαν κι' ἔφυγαν, ὁ Λάβαν, κατὰ τὰ ἔθιμα τῆς ἐποχῆς, ἐπῆρε τὸ γαμπρό, τοῦ ἄνοιξε μονάχος τὴν πόρτα τοῦ δωματίου, τὸν ἔμπασε καὶ τὴν ἔκλεισε πίσω του.

Στὴ νυμφικὴ παστάδα ἡ ἀγαπημένη του τὸν περίμενε. Ἡ Ζελφὰν ἡ θεράπαινά της, τὴν εἶχε στολίσει καὶ μυρώσει, καὶ καθὼς εἶδε τὸν Ἰακὼβ νὰ μπαίνῃ, ἔφυγε τρέχοντας, μὲ λυμένα τὰ μακρυά της μαλλιά, νὰ περάσῃ τὴ νύχτα της στὴ διπλανὴ κάμαρα.

Τὸ ζευγάρι ἔμεινε μόνο του.

. . . .

Ἀλλά, σὰν ξημέρωσε καὶ τὸ φῶς μπῆκε ἀπὸ τὶς χαραμάδες, ὁ Ἰακὼβ ἔτριψε τὰ μάτια του στὸ κρεββάτι καὶ ξεφώνισε γεμᾶτος ὀργή:

— Ραχήλ! Ποῦ εἶσαι, ἀγάπη μου!

Ἡ φωνὴ τῆς Ραχὴλ ἀκούστηκε, πνιγμένη ἀπὸ λυγμούς, ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο:

— Ἀλλοίμονο! Καλλίτερα νὰ πέθαινα!

Πλάϊ του κοιμόταν ἡ Λεία, καὶ κατατρομαγμένη σηκώθηκε, ρίχτηκε στὰ πόδια του γονατιστὴ καὶ τὸν ἱκέτευσε:

— Μὴν κάνεις ἔτσι. Τώρα πιά, εἴτε τὸ θέλεις, εἴτε ὄχι, ἐγὼ εἶμαι ἡ γυναῖκα σου. Τὸ ἴδιο σ' ἀγαπῶ κι' ἐγώ, κι' ἂς μὴν τὄλεγα τόσο καιρό! Ἡσύχασε. Ἔλα πάλι στὴν ἀγκαλιά μου, ποὺ εἶδες πόσο εἶνε ζεστή!

Ὁ Ἰακὼβ ὥρμησε ἔξω ἀκράτητος. Σήκωσε στὰ δυνατά του μπράτσα τὴ σωριασμένη Ραχήλ, τὴ φίλησε πονετικὰ στὸ μέτωπο κι' ἀναζήτησε τὸ Λάβαν νὰ μάθῃ πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ ἀναπάντεχο. Ὁ πεθερὸς δὲν βρισκόταν πουθενά. Ἔλειπε στὰ πρόβατα. Ὁ Ἰακὼβ ἔτρεξε ἐκεῖ.

— Γιατί μ' ἀπάτησες τόσο φρικτά;—τοῦ εἶπε—μὴ δὲν σὲ δούλεψα τίμια, κατὰ τὴ συμφωνία μας;

Ὁ θεῖος του, προσποιούμενος τὸν ἀτάραχο, τοῦ εἶπε:

— Ἄκου, παιδί μου. Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ παντρεύουμε πρῶτα τὴ μικρότερη καὶ νὰ μένῃ στὸ ράφι ἡ μεγαλείτερη. Ἄλλως τε, ἡ Λεία μου, ποὺ εἶνε λεπτὴ κι' εὐαίσθητη, θὰ πέθαινε, ἂν δὲν γινόταν αὐτὸ ποὺ ἔγινε. Ἔλυωνε κάθε ἡμέρα ἀπὸ τὸν καημό της σὰν τὸ κερὶ στὸν ἥλιο. Τὸ ἴδιο κάνει γιὰ σένα κι' αὐτὴ εἶνε κόρη μου!

Ὁ Ἰακὼβ ἐσπάραξε ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του. Ὁ Λάβαν γιὰ πρώτη φορὰ καταλάβαινε τὸν ἔρωτα τοῦ νέου πρὸς τὴ Ραχήλ. Γιὰ νὰ προλάβῃ δυσάρεστα, ἔκανε μιὰ ὑποχώρησι:

— Μπορεῖ νὰ παίρνῃ καὶ δεύτερη γυναῖκα ὅποιος τὸ ἐπιθυμεῖ. Ἀφοῦ σ' ἀρέσει τόσο ἡ Ραχήλ, θὰ στὴ δώσω κι' αὐτὴν ἀργότερα. Ἀρκεῖ νὰ εἶσαι φρόνιμος στὸ σπίτι, ἀφωσιωμένος στὴ γυναῖκα σου καὶ πρόθυμος στὴ δουλειά σου, ὅπως πρίν.

— Σοῦ ὁρκίζομαι νὰ σοῦ δουλέψω ἄλλα ἐφτὰ χρόνια σὰν σκλάβος, ἀρκεῖ νὰ μοῦ δώσῃς γυναῖκα τὴ Ραχήλ! εἶπε ὁ Ἰακώβ.

Καὶ ξανάδωσαν τὰ χέρια.

✪

Ὁ Ἰακὼβ ἐγύρισε στὸ σπίτι σκυφτός. Ὁ Λάβαν ἔφθασε σχεδὸν ἀπὸ πίσω του κι' αὐτός. Ἡ Λεία μαζὶ μὲ τὴν θεράπαινά της τὴ Ζελφάν, ἀποτελείωνε τὸ συγύρισμα. Τὰ ἄρρωστα μάτια της εἶχαν ἀνάψει ἀπὸ τὰ κλάματα. Γυρμένη μπρούμυτα σ' ἕνα μαξιλάρι ἡ ὥμορφη Ραχήλ, τὸ εἶχε μουσκέψει ἀπὸ τὰ καυτά της δάκρυα. Ὁ πατέρας εἶδε τὴν τραγῳδία τῶν παιδιῶν του. Καὶ ἀνέλαβε νὰ συμβιβάσῃ τὰ πράγματα.

— Ἐλᾶτε 'δῶ—εἶπε—καὶ ἀκοῦστε τί θὰ σᾶς πῶ, ἂν θέλετε νἄχετε τὴν εὐλογία μου. Ἡ Λεία εἶνε γυναῖκα καλή. Ἀλλά, θὰ δώσω στὸν Ἰακὼβ καὶ τὴ Ραχήλ. Ὑπὸ τὸν ὅρο νὰ μοῦ ὑποσχεθοῦν καὶ οἱ δυό τους ὅτι δὲν θὰ τρώγωνται. Θέλω τὴν εὐτυχία τους καὶ τὶς ἐμπιστεύομαι στὸ γυιό μου τὸν Ἰακώβ.

Ἡ Λεία στραβομουτσούνιασε. Ἀλλά, δὲν μποροῦσε νὰ πῆ καὶ τίποτα, γιατὶ ἀναγνώριζε πὼς τῆς ἀδερφῆς της ἦταν ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὁ γαμπρός. Ἐξ ἄλλου, εἶχε φοβηθῆ ἐδῶ καὶ λίγην ὥρα πὼς θὰ τὸν ἔχανε ὁλότελα. Ἡ Ραχὴλ πάλι, συφοριασμένη, μιὰ κι' εἶχε πάθει τὸ βαρὺ δυστύχημα, εὕρισκε ἀνεκτὴ τὴ διέξοδο. Μέσα της ἤξερε ὅτι αὐτὴν ἀγαποῦσε ὁ Ἰακώβ. Καὶ σήκωσε τὰ μάτια της, τὰ ὡραῖα πάμφωτα μάτια, ποὺ ἀνάβλυζαν χοντρὲς σταλαγματιὲς καὶ τῆς αὐλάκωναν τὰ μάγουλα.

Ὁ νέος γάμος ὡρίστηκε νὰ γίνῃ μετὰ μιὰ 'βδομάδα. Ὁ Λάβαν διώρισε τὴν ὥμορφη Βαλλὰ ὡς θεράπαινα τῆς Ραχήλ. Αὐτὴ ἐπῆρε τὴν κυρά της, τὴ χτένισε, τὴ στόλισε, τὴ μύρωσε καὶ τῆς κράτησε συντροφιὰ τὴ νύχτα, ἐνῷ ὁ Ἰακὼβ ἀποσύρθηκε μὲ τὴ Λεία τὴ γυναῖκα του. Τὰ ἐφτὰ χρόνια τοῦ ἀρραβῶνα της ἡ Ραχὴλ δὲν τὰ κατάλαβε τότε, ὅσο τώρα τὶς ἐφτὰ ἡμέρες ποὖπρεπε νὰ περιμένῃ τὸν ἀγαπημένο της, ξέροντας ὅτι περνοῦσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ἀδερφῆς της. Τὰ βλέφαρά της δὲν ἔκλεισαν ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα. Μπουκιὰ δὲν δεχότανε μεσημέρι βράδυ νὰ βάλῃ στὸ στόμα της. Τέλος, ὁ καιρὸς ἐπέρασε. Ἡ καινούργια νυφικὴ παστάδα ἐπερίμενε τὸν Ἰακώβ. Καὶ ὁ Λάβαν τοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα, χωρὶς ἀπάτη αὐτὴ τὴ φορά...

. . . .

Ἐφτὰ χρόνια ἀκόμα θὰ ἐδούλευε τὸ Λάβαν ὁ Ἰακώβ. Τοὖχε δώσει τὸ λόγο του. Γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς Ραχήλ.

Καὶ ἡ Λεία πικραινόταν σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα. Γιατὶ ἔβλεπε ὁλοκάθαρα πὼς μὲ τίποτα δὲν μποροῦσε νὰ κάμῃ τὸν Ἰακὼβ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ κι' αὐτήν. Μόνο ποὺ τὴν κρατοῦσε γυναῖκα του, γιατὶ τὄχε ὑποσχεθῆ στὸν πατέρα της.

Ἀλλά, ὁ Κύριος εἶνε δίκαιος κριτής.

Καὶ μοιράζει μὲ ἀναλογία τὰ δῶρα του.

Ἔτσι, μιὰ μέρα ἡ Λεία ἔμεινε ἔγκυος, ἐνῷ ἡ Ραχὴλ ἦταν στεῖρα. Ὁ Ἰακὼβ εἶχε πόθο ν' ἀποχτήσῃ παιδιά. Εἶχε ἰδῆ στὸν ὕπνο του τὸ Θεὸ νὰ τοῦ λέῃ ὅτι θὰ γεμίσῃ τὸν κόσμο ἀπὸ τοὺς διαδόχους του. Καὶ ὅμως, καμμιὰ δὲν τεκνοποιοῦσε ἀπὸ τὶς δύο γυναῖκες του. Νά, λοιπόν, ποὺ τώρα ἡ μία ἐγέννησε! Ἡ Λεία ἔγινε μητέρα. Ἔφερε στὸ φῶς ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι ποὺ τὄβγαλαν Ρουβήν. Ὁ Ἰακὼβ ξετρελλάθηκε. Τὸ σήκωνε ἀπὸ τὴν κούνια του καὶ τὸ γέμιζε φιλιά. Ἡ Λεία τὸ κρατοῦσε διαρκῶς κοντά της περήφανη.

Ἡ Ραχὴλ ἔσκαγε!

Ἄτυχη ὡς ἐρωμένη, ἔχανε τὸν ἀγαπημένο της τὴν τελευταία στιγμὴ ἀπὸ τὴ ζηλοφθονία τῆς ἀδερφῆς της καὶ τὴν ἀδυναμία τοῦ πατέρα της. Ἄτυχη κατόπιν καὶ ὡς σύζυγος, ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ μοιράζεται σ' ὅλη της τὴ ζωή μὲ τὴν ἀδερφή της τὸν ἄντρα της. Ἄτυχη στάθηκε καὶ τώρα, πολὺ χειρότερα ἀπὸ πρίν. Γιατί, μὲ τὸ νὰ μὴ μπορῆ νὰ γίνῃ μητέρα, ἔνοιωθε πὼς λιγόστευε ἡ ἀγάπη τοῦ Ἰακὼβ γι' αὐτήν, ἀφοῦ τὸν τραβοῦσε ἡ ἄλλη μαζί της, μὲ τὸ παιδὶ ποὺ τοῦ χάρισε! Γονατιστή, ἐδέετο στὸν Ὕψιστο, ἀλλὰ τὸν ἄλλο χρόνο ἡ Λεία πάλι ἐτεκνοποίησε. Ἔκαμε τὸν Συμεών. Καὶ ὕστερα τὸν Λευΐ. Καὶ ὕστερα τὸν Ἰούδα. Τέσσερα, καὶ τὰ τέσσερα ἀγόρια γραμμή!

Ἂν ἡ Ραχὴλ ἦταν ἡ εὐτυχισμένη τῆς ἀγάπης, εἶχε καὶ ἡ Λεία τὰ προνόμια τῆς μητρότητος. Ὁ Ἰακὼβ ἀγαποῦσε τὰ παιδιά του, καὶ ἡ Ραχὴλ φοβήθηκε ὅτι σιγὰ-σιγὰ θὰ φύγῃ ἀπ' αὐτὴν ὅλη ἡ ἀγάπη του. Μιὰ μέρα ποὺ τοῦ πῆγε φαΐ στὴ

(Τὸ Τέλος εἰς τὴν 22αν σελίδα)

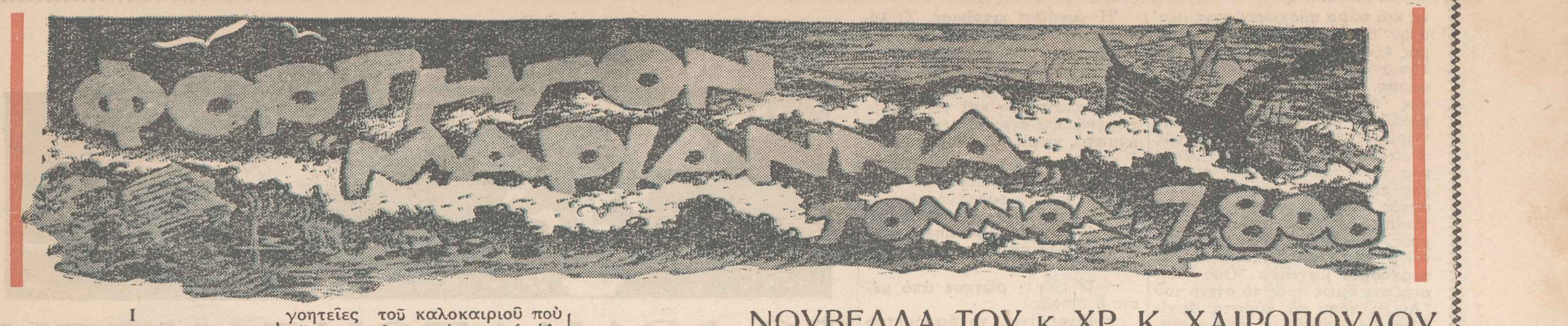

ΦΟΡΤΗΓΟΝ «ΜΑΡΙΑΝΝΑ» ΤΟΝΝΩΝ 7.800

ΝΟΥΒΕΛΛΑ ΤΟΥ κ. ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

I

Εἴχανε ξεκινήσει μὲ καλὸ καιρὸ καὶ φορτίο ἀνθρακίτη ἀπ' τὸ Πόρτσμουθ γιὰ τὴ Βομβάη. Νοέμβριος μῆνας, κι' ὁ ἀνατολικὸς Ἀτλαντικὸς ἁπλωνότανε γαλάζιος καὶ σχεδὸν ἀρυτίδωτος, μὲ λίγα μόνον ἄσπρα κυματάκια, βαθειά, πρὸς τὸ μέρος τῆς δύσης. Τὸ καράβι ἦτανε γερό, καλοτάξιδο, καί, καθὼς ἦτανε φορτωμένο ὥς ἀπάνω, δὲν κουνιότανε καθόλου. Τραβοῦσε ἥσυχα μὲ τὰ τέσσερα μίλια του, γεμᾶτο ἀδιαφορία κι' ἀξιοπρέπεια. Ἀπάνω του, ἡ ζωὴ κυλοῦσε μὲ ἀργὸ καὶ σταθερὸ ρυθμό. Οἱ μέρες ἦτανε ἡλιολουσμένες, οἱ νύχτες πλημμυρισμένες ἄστρα. Ὡς κι' ὁ Βισκαϊκὸς δὲν τοὺς ἔκανε νὰ χορέψουνε μέσ' στὴν ἄγρια ἀγκαλιά του. Ταξίδι, χαρὰ Θεοῦ!

— Γιὰ νὰ δοῦμε...Θὰ βαστάξῃ ὥς τὸ τέλος ἔτσι;...μονολογοῦσε μασσουλῶντας τὴν πίπα του ὁ γέρω-Παντελῆς, ὁ λοστρόμος.

— Θὰ βαστάξῃ μιὰ φορὰ ὥς τὸν Περαία...τοῦ ἀποκρινότανε ὁ καπετὰν Μηνᾶς ὁ Σάρπας, ξεφτέρι στὰ προγνωστικὰ τοῦ καιροῦ, καλλίτερος ἀπὸ χίλια μαζὶ βαρόμετρα.

Μόνο τὰ τέσσερα μίλια ποὺ ἔκοβε τὸ καράβι, τοῦ φαινόντουσαν γιὰ πρώτη φορὰ ἀνυπόφορα. Τόσα χρόνια τώρα, μ' αὐτὴ τὴν ἴδια ταχύτητα, διάσχιζε τὶς θάλασσες, κι' οὔτε μιὰ φορὰ δὲ βρῆκε τὸ ταξίδι του ἀργό καὶ τὴν προπέλλα του ἀπρόθυμη. Πάντα ἀξένοιαστος, καὶ στὶς μπουνάτσες ὅπως καὶ στὶς φουρτοῦνες, εἴτε πίσω ἀπὸ τὸ κρύσταλλο τῆς τιμονιέρας ποὺ τὸ σαβανώνανε οἱ λευκοὶ ἀφροί, δίπλα στὸ ναύτη τῆς τετραωρίας, εἴτε σκυμμένος πάνω ἀπ' τὴν κουπαστὴ μὲ τὰ μάτια του ποὺ λογχίζανε τὰ σκοτάδια ἢ τὶς ὁμίχλες, ζοῦσε μὲ τὸν ἴδιο ἀργὸ ρυθμὸ τοῦ καραβιοῦ του. καὶ ταχτοποιοῦσε ὥς καὶ τὰ καρδιοχτύπια του ἀκόμα σύμφωνα μὲ τὴν κίνησι τῶν ἐμβόλων τῆς μηχανῆς.

Τώρα ὅμως—σὲ τοῦτο τὸ ταξίδι—ἦταν ἄλλο: Ἀπ' τὸ Πόρτσμουθ ὥς τὸν Περαία. Θἄθελε νἄχε φτερὰ δυνατὰ ἡ «Μαριάννα», καὶ νὰ καταπιῇ μὲ μιὰν ἀχόρταγη ἀποφασιστικότητα τὶς ἀποστάσεις καὶ τὰ μίλια καὶ νὰ φθάσῃ μιὰ ὥρ' ἀρχήτερα στὰ ἑλληνικὰ παράλια. Ἐκεῖ, σὲ κάποια γωνιά τοῦ λιμανιοῦ τοῦ Πειραιῶς, κάποια γυναικεία ψηλόλιγνη σιλουέττα θὰ περίμενε μὲ λαχτάρα νὰ δῆ τὸν ὄγκο τοῦ ἐμπορικοῦ νὰ διαγράφεται στὸν ὁρίζοντα, κι' ἡ σειρῆνα του θὰ ἔκανε τὴν καρδιά της νὰ πετάξῃ μὲ λαχτάρα. Μὰ ναί, γιὰ πρώτη φορὰ ὁ καπετὰν-Μηνᾶς ἔκανε ταξίδι μὲ γερὸ κι' ἀτράνταχτο προορισμό. Ἀπ' τὸν Περαία κι' ὥς τὶς Ἰνδίες, κι' ἀπὸ κεῖ πίσω στὸν Περαία, θἆχε δίπλα του, μαζί του, τὴ γυναικούλα του, τὴν Ἁγνή του...Αὐτηνῆς τὰ βαθυγάλαζα μάτια νόμιζε πὼς ἀντίκρυζε κι' ὅταν κυττοῦσε κάτω, κι' ὅταν κυττοῦσε δίπλα του, κι' ὅταν κυττοῦσε ἀπάνω του. Γιατί, ἴδιος μὲ τὰ μάτια της βαθυγάλαζος ἁπλωνότανε γύρω του ὁ Ἀτλαντικός, ὅπως βαθυγάλαζος σκορποῦσε τὶς γοητεῖες του κι' ὁ ντεντελλένιος ὁρίζων.

Καὶ θὰ ὡρκιζόταν ἀκόμα ὁ καπετὰν-Μηνᾶς, ὅτι ὧρες-ὧρες, διάκρινε τὴν ἴδια τὴ μορφὴ τῆς γλυκειᾶς του ἀγαπημένης, εἴτε ἀνάμεσα στὰ κυματάκια ποὺ ἄφηνε πίσω της ἡ καρένα. εἴτε στὸν οὐρανό, ἀνάμεσα στὰ χαρούμενα πρωινὰ τόξα τῶν γλάρων, ποὺ ἐρχόντουσαν νὰ διαμελίσουνε σὲ ἀκανόνιστα κομματάκια τὴ γαλανὴ μουσελίνα τοῦ ἀπείρου...

✪

Ὁ γάμος εἶχε γίνει ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες σ' ἕνα ἤρεμο νησάκι τοῦ Αἰγαίου, μέσα στὶς ἁγνὲς γοητεῖες τοῦ καλοκαιριοῦ ποὺ τέλειωνε. Φτωχοκόριτσο ἡ Ἁγνή, ἴσα-ἴσα μὲ τὰ ροῦχα της καὶ τὴν ὠμορφιά της, εἶχε δέσει γιὰ πάντα τὴ ζωή της μ' αὐτόν, τὸν τίμιο καὶ πολυταξιδεμένο θαλασσόλυκο, τὸν καπετὰν-Μηνᾶ τὸ Σάρπα, ποὺ τὴν κυττοῦσε μὲ λαχτάρα, ὅσο βαστοῦσε τὸ μυστήριο. Ὕστερα, πόσες χαρές, πόσα γέλια, πόσα τραγούδια στὸ νησί! Ὁ γαμπρὸς σκόρπισε μὲ τὴ χοῦφτα τὰ λεφτά, κι' οἱ μουσικὲς παίζανε ὥς τὰ ξημερώματα σὰ μεθυσμένες, τὰ φαγιὰ πετιόντουσαν μὲ τὶς πιατέλλες στὴ θάλασσα, μαζὶ μὲ τὶς ἄδειες μπουκάλες τοῦ κρασιοῦ, καὶ μέσα σ' ὅλην αὐτὴ τὴ θεομηνία τῆς χαρᾶς, ἀχνοδιαγραφότανε τὸ κέρινο πρόσωπο τῆς νύφης κουρασμένο. Μὰ ναί, ἡ μόνη ποὺ φαινότανε πιὸ ξένη στὴ χαρά ποὺ τὴν τριγύριζε, ἦταν ἡ ἴδια ἡ ἀφορμὴ τῆς χαρᾶς... Ὁ καπετὰν-Μηνᾶς τὸ κατάλαβε, καὶ τὸ βρῆκε ὁλότελα δικαιολογημένο. Ἄβγαλτη κοπελλίτσα ἡ Ἁγνή, χωρὶς περιπέτειες καὶ χωρὶς ἀναμπουμπούλες, ἀγνοοῦσε τοὺς δύο πόλους τῆς ζωῆς, τὴ χαρὰ καὶ τὸν πόνο. Ὡς τὰ τώρα, εἶχε ζήσει σ' ἕνα μεσημβρινὸ μὲ στρωτὴ κι' ἀκύμαντη μετριοπάθεια, ποὺ δὲν τῆς εἶχε προσφέρει τὴ συγκίνησι καμ τρικυμίας. Κι' ἔτσι, τὰ μάτια της δὲν εἶχαν αὐλακώσει οὔτε τὸ δάκρυ τῆς χαρᾶς, οὔτε τὸ δάκρυ τοῦ πόνου, ποὺ εἶνε τὸ ἴδιο ζεστά, τὸ ἴδιο ἀβάσταχτα, καὶ μόνον ἡ ἀφορμή τους ἀλλάζει. Καὶ τώρα, ποὺ τὴν ἥσυχη λιμνοθάλασσα τῆς ζωῆς της ἐρχότανε νὰ ταράξῃ ἡ ἀπότομη ἀλλαγή, ἔνοιωθε μέσα της τὴν ἔκπληξη ἀνακατεμένη μὲ τὸ δέος... νακατεμένη μὲ τὸ δέος...

Ἡ Ἁγνούλα ἦτανε κοντά του.. Δὲν τὸν ἔνοιαζε ἂν στὶς Ἰνδίες θἄφτανε σὲ δυὸ μῆνες, σὲ τρεῖς, σὲ χρόνια...

Ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς μέρες, ὁ γαμπρὸς ἀποχαιρέτησε τὸ νησὶ καὶ τὴ νύφη. Ὁ καπετὰν-Μηνᾶς ἔπρεπε νὰ βρίσκεται στὸν Περαία, γιὰ νὰ παραλάβῃ τὸ καράβι του, τὴ «Μαριάννα», καὶ νὰ σαλπάρῃ γιὰ τὰ νότια τῆς Ἀγγλίας, ὅπου θὰ φόρτωνε ἀνθρακίτη γιὰ τὶς δυτικὲς Ἰνδίες. Ἡ Ἁγνὴ δὲν ἦτανε δυνατὸ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὸ ταξίδι τοῦ πηγαιμοῦ. Συμφωνήσανε ὅμως πὼς θὰ τῆς τηλεγραφοῦσε τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ σαλπάριζε ἀπ' τὸ Πόρτσμουθ, κι' ἐκείνη θἄφευγε ἀπ' τὸ νησὶ μὲ τὸν πατέρα της καὶ θὰ βρισκότανε στὸν Περαία, τὴ μέρα ποὺ θἄφτανε ἐκεῖ ἡ «Μαριάννα» γι' ἀνθράκευσι. Κι' ἀπὸ κεῖ κι' ὕστερα πιά, τὸ ταξίδι τοῦ καπετὰν-Μηνᾶ θὰ γινότανε ἕνα χαρούμενο, γοητευτικὸ γαμήλιο ταξίδι, στὸ πλάϊ τῆς γυναικούλας του, ποὺ θὰ τὴν τραβοῦσε πρὸς τὶς θάλασσες τῆς Ἀνατολῆς, ἀγκαλιασμένη πολὺ κοντὰ στὴν καρδιά του.

Στὶς πρῶτες μέρες τοῦ Δεκέμβρη περάσανε τὸ Γιβραλτάρ. Ὁ καιρὸς ἐξακολουθοῦσε νἆνε περίφημος, κι' ἡ Μεσόγειος ἁπλωνότανε γαλήνια κι' ἀρυτίδωτη, σὰν καθρέπτης πρόθυμος νὰ καθρεφτίσῃ μ' ἐπιτυχία τὴν πιὸ μεγάλη καλλονὴ τοῦ κόσμου, καὶ νὰ τὴ στείλῃ πίσω ὡραιότερη ἀπ' ὅ,τι τὴν πῆρε. Ὅσο ζυγώνανε στὶς ἀκτὲς τῆς Σικελίας, ὁ καπετὰν-Μηνᾶς δὲν κρατιότανε. Ὅλο μιλοῦσε μὲ τὸ δεύτερο, τὸ Νῖκο τὸν Τζαφέρη, ποὺ τὸν ἄκουγε σιωπηλός, κοντὰ στὴν πλώρη.

— Εἶνε τὸ πιὸ ὥμορφο κορίτσι τοῦ κόσμου...Ἔχει τὰ πιὸ γαλάζια μάτια καὶ τὴν πιὸ τρυφερὴ καρδιά...τοὔλεγε.

— Τὴν ἀγαπᾷς, καπετὰν-Μηνᾶ...ἀποκρινόταν ὁ ἄλλος, κουνῶντας τὸ κεφάλι του.

— Ὄχι, Νῖκο...Δὲν τὴ βρίσκω ὥμορφη καὶ καλὴ γιατὶ τὴν ἀγαπάω...

— Παρά;

— Εἶνε ὥμορφη καὶ καλή, καὶ γι' αὐτὸ τὴν ἀγαπάω...

Δάκρυσε ἀπ' τὴ χαρά του ὁ καπετὰν-Μηνᾶς, ὅταν ἡ «Μαριάννα», περνῶντας τὸν Κάβο Μαλιᾶ, μπῆκε στὸ Αἰγαῖο. Ἀπὸ κεῖ κι' ὕστερα, κάθε μέρα, κάθε ὥρα, κάθε λεφτό, τὸν πλησιάζανε πιὸ πολὺ στὴν καλή του. Ὥς που, ἕνα ξάστερο καὶ διάφανο ἀπόγεμα, φάνηκε, μακρυὰ στὸν ὁρίζοντα, ἡ Σαλαμῖνα. Ὁ Μηνᾶς νόμισε πὼς δὲ θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ περιμένῃ οὔτε λεπτό, κι' ὅτι, ὥς που νὰ μποῦνε στὸ λιμάνι, θἄπρεπε νὰ περάσουν αἰῶνες...Κι' ὅμως, λίγες ὧρες γλύστρησαν ἀκόμα διακριτικά, τὸ χειμωνιάτικο δειλινὸ ἔδωσε τὴ θέσι του μὲ μιὰν ἤρεμη νύχτα, κι' ἐκεῖ κατὰ τὶς ἑπτά, ἡ «Μαριάννα», μὲ σβυσμένες σχεδὸν τὶς μηχανές, ὠλίσθησε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δυὸ φανάρια τοῦ προλιμένος.

Ἡ Ἁγνὴ τὸν περίμενε στὴν προκυμαία, τυλιγμένη μέσα στὸ παλτό της, στὸ πλευρὸ τοῦ πατέρα της. Ὁ Μηνᾶς τὴν τύλιξε καὶ στὴ ζεστὴ ἀγκαλιά του καὶ τὴ φίλησε τόσο, ποὺ τῆς ἔκοψε τὴν ἀνάσα. Ὕστερα τὴν πῆρε μονάχη της—ὁ πατέρας διακριτικὰ τράβηξε γιὰ κάποιο συγγενικό του σπίτι ποὺ τὸν φιλοξενοῦσε—κι' ἀνεβήκανε μαζὶ στὴν Ἀθήνα.

— Ποῦ θὰ πᾶμε; τὸν ἐρώτησε κείνη, σὰ φοβισμένη.

— Ὅπου θέλουμε! τῆς ἀποκρίθηκε, μεθυσμένος ἀπὸ ἕναν ἀπερίγραπτο θρίαμβο.

Εἶχε δίπλα του τὴ γυναῖκα του! Ἦτανε μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του! Τῆς ἔκανε τὸ τραπέζι σ' ἕνα ἀκριβὸ κέντρο μὲ πολλὰ φῶτα καὶ ὡραία ὀρχήστρα, κι' ὕστερα τὴν τράβηξε σ' ἕνα ταξί.

— Ποῦ πᾶμε; τὸν ξαναρώτησε.

— Νὰ κοιμηθοῦμε...Δὲ θὲς νὰ κοιμηθοῦμε; τὴ ρώτησε κι' ἐκεῖνος, μὲ τὰ μάτια του ποὺ λάμπανε.

— Καὶ ποῦ θὰ κοιμηθοῦμε;

— Σ' ἕνα ξενοδοχεῖο...Σὰ ζευγάρι ἐρωτεμένο...

— Δὲν εἶνε ντροπή;

— Κουτό...Τί σὲ νοιάζει ἂν μᾶς στραβοκυττάξουνε λίγο τὰ γκαρσόνια;...Μήπως δὲν εἶσαι γυναῖκα μου;...

. . . .

Ὅλη τὴν ἀνθράκευσι τὴν ἔκανε ὁ δεύτερος. Ὁ Μηνᾶς ὅσες μέρες ἔμεινε ἀραγμένη ἡ «Μαριάννα» στὸν Περαία, τὶς πέρασε μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του. Πότε στὰ θέατρα τὴν ἔτρεχε, πότε στοὺς κινηματογράφους, πότε στὰ κέντρα. Λὲς κι' ἤθελε νὰ τὴν κάνῃ νὰ ζήσῃ τὴ ζωὴ συμπυκνωμένη αὐτὲς τὶς λίγες μέρες, γιὰ νὰ τὴν παραδώσῃ ὕστερα χορτασμένη στὴ μονοτονία τοῦ Ἰνδικοῦ...

Κι' ἕνα βράδυ τῆς εἶπε:

— Αὔριο τὸ πρωὶ σαλπάρουμε...

—Ἀλήθεια ;... ἔκανε κείνη καὶ τὰ ματάκια της λάμψανε παράξενα.

—Ναί...Θὰ σηκώσουμε τὴν ἄγκυρα στὶς ἕξη τὸ πρωί...Καὶ γι' αὐτό, πρέπει ἀπόψε νὰ κοιμηθοῦμε στὸ καράβι, γιατὶ αὔριο, ἀπὸ τὰ ξημερώματα, πρέπει ἐγὼ νὰ βρίσκωμαι στὸ πόδι...

— Πᾶμε...τοῦ εἶπε ἁπλᾶ.

Ἡ καμπίνα της—ἡ καμπίνα τους—τὴν περίμενε φρεσκοπλυμένη, συγυρισμένη, παστρικιά. Μπῆκε μέσα καὶ τὰ βρῆκε ὅλα ὥμορφα καὶ χαρούμενα. Λὲς καὶ τὴ δειλία της τὴν ἄφησε στὴν ξηρά, πάνω στὸ καράβι, ξαναβρῆκε τὴν ἀξένοιαστη νησιωτοπούλα, ποὺ τραγουδοῦσε, γελοῦσε κι' ἔβλεπε τὴ ζωὴ ὁλόκληρη σὰ μιὰ ρόδινη ἀγκαλιά, ἀνοιγμένη μπροστά της.

Τὴν ἄλλη μέρα, κατὰ τὶς ἑξήμισυ, σκίζοντας μὲ τὴν πλώρη της τὶς ἀχνορρόδινες γάζες τῆς χειμωνιάτικης αὐγῆς, ἡ «Μαριάννα» σαλπάρισε ἀπ' τὸν Περαία γιὰ τὴ Βομβάη.

II

Τί μερόνυχτα ἀξέχαστα! Ἡ «Μαριάννα» ἔπαιρνε πάντα τὰ τέσσερα μίλια της τὴν ὥρα, ὁ καπετὰν-Μηνᾶς ὅμως εὕρισκε τώρα πὼς ἡ προπέλλα χτυποῦσε μὲ πιότερη βιασύνη τὰ νερά. Ἡ Ἁγνούλα ἦτανε κοντα του...Τί τὸν ἔνοιαζε ἂν στὶς Ἰνδίες θἄφθανε σὲ δυὸ μῆνες, σὲ τρεῖς, σὲ χρόνια...Ἡ Ἁγνούλα ἦτανε κοντά του...Τὶς μέρες, δίπλα του, μέσα στὴν τιμονιέρα, κυττάζοντας μὲ παιδιάστικη περιέργεια τὶς πυξίδες καὶ τὰ βαρόμετρα, γιὰ ἀκουμπισμένη στὴ κουπαστὴ καὶ χαζεύοντας μὲ τὰ δελφίνια ποὺ σπαθίζανε τὰ κύματα γύρω ἀπ' τὸ καράβι, περιμένοντας κανένα μεζὲ ἀπ' τ' ἀποφάγια τῶν ναυτῶν. Τὶς νύχτες, ξανὰ δίπλα του, μέσ' στὴν ἄνετη καμπινίτσα τους, μὲ τὸ ὁλοστρόγγυλο φινιστρίνι, ποὺ πότε ἄφηνε τὸ φεγγάρι νὰ μπαίνῃ σὰ γοητευμένος καὶ καλωσωρισμένος τρίτος ἀνάμεσά τους, πότε ἄφηνε τὴν ἀστροφεγγιὰ νὰ παιγνιδίζῃ πάνω ἀπ' τὰ σμιγμένα τους κεφάλια, καὶ πότε ἄφηνε τὸ βαθύ, τὸ πηχτό, τὸ ἀπόλυτο σκοτάδι νὰ ὀλισθαίνῃ γιὰ νὰ τοὺς ἑνώσῃ ἀκόμα πιὸ πολὺ μέσ' στὸ στερεὸ ἀγκάλιασμά του, σὰ νἄθελε νὰ τοὺς πνίξῃ...

Καμμιὰ φορά, τὰ βράδυα, μέσ' στὴν καμπίνα τοῦ καπετάνιου τρώγανε οἱ τρεῖς τους: Ὁ καπετὰν Μηνᾶς, ὁ Νῖκος ὁ Τζαφέρης, ὁ δεύτερος, κι' ἡ Ἁγνούλα. Στὸ φαΐ τους βασίλευε μιὰ γαλήνια εὐθυμία, ποὺ ἔμπαινε στὶς φλέβες τοῦ νειόπαντρου θαλασσόλυκου, διοχετευμένη ἀπὸ τὸ κρυστάλλινο γέλιο τῆς γοητευτικῆς γυναικούλας, ποὺ γελῶντας κουνοῦσε τὶς ξανθὲς μποῦκλες τῶν μαλλιῶν της καὶ γέμιζε ἀστραποβολήματα ὅλες τὶς γωνιὲς τῆς καμπίνας. Ὁ Νῖκος, ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ ἔφτασε στὸ καράβι ἡ γυναῖκα τοῦ καπετάνιου, ἔνοιωσε μιὰ συγκρατημένη συμπάθεια γι' αὐτή. Καὶ πῶς ἦτανε δυνατὸ νὰ γίνῃ ἀλλοιῶς; Συντοπίτες καὶ συγχωριανοὶ μὲ τὴν Ἁγνούλα, γνωριζόντουσαν ἀπὸ μικρὰ παιδιά. Συντοπίτης καὶ συγχωριανός τους καὶ ὁ καπετὰν Μηνᾶς, μεγαλείτερος ὅμως κι' ἀπ' τοὺς δυό, εἶχε ξενητευτῆ ἀπὸ μικρός, καὶ τώρα μονάχα, φτασμένος καπετάνιος, εἶχε γυρίσει στὸ νησί τους γιὰ νὰ παντρευτῇ τὴν ὥμορφη κοπέλλα του.

Σ' αὐτὲς τὶς μικροβεγγέρες, ὁ Νῖκος ὁ Τζαφέρης κρατοῦσε μιὰ περίεργα ἐπιφυλακτικὴ στάσι. Πολλὲς φορές, τὴν ὥρα ποὺ τὸ κρασὶ εἶχε ἀνάψει τὸ κέφι, ὁ καπετὰν-Μηνᾶς, ἀνοιχτόκαρδος ἀπὸ φυσικοῦ του καὶ ροδοκοκκινισμένος ἀπὸ τὸ οἰνόπνευμα, χτυποῦσε τὸ δεύτερο στὴν πλάτη καὶ τοῦ φώναζε:

— Τὰ μισὰ τῆς χιλιάδας;... Πεντακόσια, ἔ;

Σ' αὐτὸ τὸ στερεότυπο ἀστεῖο, ὁ δεύτερος ἀπαντοῦσε μ' ἕνα κάπως βιασμένο χαμόγελο.

— Πιὲς στὴν ὑγεία τῆς Ἁγνούλας, καὶ νὰ δῆς ποὺ θὰ κάνῃς ἀμέσως κέφι, συνέχιζε ὁ καπετὰν-Μηνᾶς.

Ἔπινε πραγματικὰ ὁ δεύτερος στὴν ὑγειὰ τῆς Ἁγνούλας, τὸ κέφι του ὅμως δὲν ἐρχότανε. Ἀντίθετα μάλιστα, πολλὲς φορὲς ζητοῦσε συγγνώμη ἀπὸ τοὺς νειόπαντρους, προφασιζότανε δουλειὰ στὸ κατάστρωμα, κι' ἔφευγε βιαστικός. Τότε ὁ καπετάνιος ξαναγέμιζε τὸ ποτῆρι τῆς γυναίκας του μαζὶ μὲ τὸ δικό του καὶ τσούγκριζε γελῶντας:

— Καλὸ παιδὶ ὁ Νῖκος, μὰ λίγο μονόχνωτος...

— Δηλαδή; ρωτοῦσε ἡ Ἁγνή, κρύβοντας τὴν κοκκινίλα τοῦ προσώπου της πίσω ἀπ' τὸ κρύσταλλο τοῦ ποτηριοῦ.

— Νά, δὲν τ' ἀρέσει πολὺ ὁ κόσμος...Προτιμάει τὴ μοναξιά... Στὰ λιμάνια, ὅταν ὅλοι οἱ ἄλλοι βγαίνουνε γιὰ νὰ γλεντήσουν, αὐτὸς μένει μονάχος του στὸ καράβι, λὲς καὶ φοβᾶται μὴν τὸ κλέψουνε...Γι' αὐτό, αἱ ναῦτες τὸν φωνάζουνε «καραβόσκυλο» καὶ γελᾶνε...

Γελοῦσε κι' ἡ Ἁγνούλα, μὰ τὸ γέλιο της εἶχε κάτι ψεύτικο καὶ προσποιητό. Καὶ περνοῦσε ὁ καιρός...

Περάσανε τὸ Σουὲζ μὲ πιλοτίνα καὶ τώρα προχωρούσανε μέσ' στὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα. Ὁ καιρὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ τοὺς καλοπιάνῃ. Ἕνας σχεδὸν χλιαρὸς ἀέρας φυσοῦσε ἀπ' τὶς ἀκτὲς τῆς Ἀραβίας, κι' οἱ νύχτες μοιάζανε μὲ τροπικές. Τὸ φεγγάρι τὶς νύχτες, μεγαλώνοντας σιγὰ-σιγά, σπαταλοῦσε τ' ἀσήμια του μπροστά, πρὸς τὸ μέρος τοῦ νότου, βάφοντας μὲ ἀχνὲς πινελιὲς τὰ παράλια τῆς Ἀσίας, μὲ τοὺς ὄρθιους βράχους, ποὺ λὲς κι' ἤτανε κομμένοι μ' ἕνα καλὰ ἀκκονισμένο ὑπερκόσμιο μαχαῖρι. Ὅσο πλησιάζανε ὅμως πρὸς τὸ στενὸ τοῦ Ἄντεν, τόσο τὰ κύματα ἀρχίζανε σιγὰ-σιγὰ ν' ἀγριεύουν. Ὡς που, ὅταν ἕνα μεσημέρι, περάσανε ἀπ' τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα στὸν κόλπο τοῦ Ἄντεν, ὁ Ἰνδικὸς ὠκεανὸς φανερώθηκε μπροστά τους ἀφρισμένος, ὅσο ποὺ ἔφτανε τὸ μάτι.

Ὁ Μηνᾶς βρισκότανε στὴ γέφυρα, μὲ τὸ Νίκο δίπλα του. Ἡ Ἀγνὴ ἤτανε σκυμμένη στὴ δεξιὰ κουπαστή. Δίπλα της πέρασε ὁ λοστρόμος ὁ Παντελῆς.

—Φουσκοθαλασσιά, ἔ; τὸν ἐρώτησε αὐτή.

—Ἄ, περαστικὸ μπουρίνι... τῆς ἀποκρίθηκε μὲ τὴ στενοχώρια τῶν ναυτικῶν ὅταν μιλᾶνε σὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲν εἶνε οὔτε καμπαρετζοῦ, οὔτε λιμανίσια κοκότα.

—Λέτε νὰ περάσῃ;

—Ἴσως νὰ περάσῃ κι' ἴσως πάλι νὰ μὴν περάσῃ...Ἂν δυναμώσῃ ὅμως, θὰ χορέψουμε λίγο...

Ἡ γυναῖκα κιτρίνισε. Ὁ λοστρόμος στριφογύρισε τὸ κασκέτο στὰ χέρια του.

—Δὲν πρέπει ὅμως νὰ φοβόσαστε...τῆς εἶπε. Ἡ «Μαριάννα» εἶνε καλοτάξιδη καὶ γερὰ φορτωμένη...Θὰ περνάῃ μέσ' ἀπ' τὰ κύματα, χωρὶς νὰ κουνιέται...

Ὥσπου μιὰ νύχτα — εἴχανε περάσει πέντε μέρες ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ τὸ φορτηγὸ εἶχε ἀφήσει πίσω του τὸ Ἄντεν—ὅταν ὁ δεύτερος χτύπησε ἀνήσυχος στὴν καμπίνα τοῦ καπετάνιου.

— Τί εἶνε ; ρώτησε ἀπὸ μέσα ὁ Μηνᾶς.

— Καπετάνιο, τὸ βαρόμετρο πέφτει πολύ...

— Ἔρχουμαι ἀμέσως...

Σὲ πέντε λεφτὰ βρισκότανε στὴ γέφυρα, πλάϊ στὸ δεύτερο. Πραγματικά, τὸ βαρόμετρο ἔπεφτε γρήγορα.

— Ἔρχεται μεγάλη φουρτούνα... Μπορεῖ καὶ σίφουνας... ψιθύρισε ὁ Νίκος.

— Κύτταξε νὰ σιγουρέψῃς τὶς μπουκαπόρτες... Πὲς νὰ κλείσουνε γερὰ τὰ φινιστρίνια... Καὶ νὰ δέσουνε σφιχτὰ τὶς βάρκες...

Ὁ δεύτερος ἔφυγε γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὶς διαταγές. Κι' ὁ καπετάνιος ἔμεινε μέσα στὴν τιμονιέρα, δίπλα στὸ ναύτη τῆς τετραωρίας ποὺ κρατοῦσε τὴ ρόδα τοῦ τιμονιοῦ καὶ μὲ τὰ μάτια του καρφωμένα στὸ φωτισμένο κύκλο τῆς πυξίδας.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενον)

Κάθε γυναίκα εἶναι ὡραιότερη ὅταν γελᾷ,

ἀλλὰ πρέπει μὲ τὸ γέλιο νὰ παρουσιάζεται μιὰ θαυμαστὴ σειρὰ ἀπὸ δόντια λευκά, σὰν μαργαριτάρια. Αὐτὸ μπορεῖτε νὰ τὸ ἐπιτύχετε καὶ σεῖς, ἐὰν μεταχειρισθῆτε μόνον μερικὲς ἡμέρες ὀδοντόπαστα Χλωροδόντ, ἡ ὁποία καθαρίζει τὰ δόντια ἀπὸ τὰ ὑπολείμματα τῶν τροφῶν καὶ τὸ ἄσχημο ἐπίστρωμα. Μεταχειρίζεσθε ὀδοντόπαστα Χλωροδόντ διὰ νὰ ξαναπάρουν τὰ δόντια σας τὴν λαμπρή τους λάμψη.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΓΛΥΠΤΗ

ΤΟΥ κ. ΣΠΥΡΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Εἶχα ξαπλώσει βαθειὰ στὴν πολυθρόνα κ' ἐφούμαρα τὴν πίπα μου ἀντίκρυ στὸ τζάκι. Ἕνα μεγάλο κούτσουρο τριζοβολοῦσε κάνοντας τὸ Ντόκ, τὸν ὡραῖο μου σκύλο, νὰ ξεφωνίζῃ καὶ νὰ μὲ κυττάζῃ ἀνήσυχα. Τί γκίνια! Νάχω ἑτοιμάσει ἑκατὸ φυσέκια, νὰ περιμένω μὲ τόση λαχτάρα αὐτὴ τὴν ἡμέρα καὶ νὰ βρέχῃ τώρα μὲ τὸ τουλοῦμι. Πάει ἡ Κυριακή μου. Γύρευε τώρα πότε θὰ ξαναβρῶ τὴν εὐκαιρία. Τὴν ἄλλη Κυριακὴ δημοπρασία καὶ τὴν παράλλη ποιὸς ξέρει τί. Ἄει στὴν ὀργή. Μεγάλο βάσανο νάεῖσαι δικηγόρος, ποὺ πάντων ἅμα δὲν ἔχῃς παράδες, ἔχεις ὑποθέσεις, κι' ἀγαπᾷς ὅπως ἐγὼ τὸ κυνῆγι.

—Ἐφημερίδες..· Ἀκούστηκε βραχνή, συρτὴ ἡ φωνὴ τοῦ Μήτσου στὸ δρόμο· Ἕνα φστ. ἔπειτα, καὶ τὰ πρωϊνὰ φύλλα κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα. Σηκώθηκα ἄκεφα καὶ τὰ πῆρα. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε: λένε τίποτα ; Δὲ βαρυέσαι, τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια. Πέταξα τὴν μία ἐφημερίδα κ' ἤμουν ἕτοιμος νὰ δώσω δρόμο καὶ στὴν ἄλλη, ὅταν ξαφνικὰ πῆρε τὸ μάτι μου στὴν τελευταία σελίδα μιὰ εἴδησι γραμμένη μὲ φιλὰ στοιχεῖα. Ἔλεγε :

«ΒΑΝΔΑΛΙΣΜΟΣ

Τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀρτέμιδος ποὺ ἐστόλιζε τὸν κῆπον τῶν Ὀλυμπίων, κατεστράφη ἀπὸ ἄγνωστον βάνδαλον, ὅστις διὰ βαρέος σιδηροῦ ὀργάνου τοῦ ἔθραυσε τὴν ρίνα, τὰ ὦτα, τὴν σιαγόνα καὶ τὴν δεξιὰν χεῖρα. Ἀνακρίσεων ἐπελήφθη τὸ ἁρμόδιον ἀστυνομικὸν τμῆμα.»

Πετάχτηκα ἀπάνου. Τί ἔγκλημα Θεέ μου ! Τὸ ἄγαλμα αὐτὸ ἦταν τὸ ἀριστούργημα τῆς νέας μας τέχνης. Τί ζωντάνια ποὺ εἶχε, τί παλμό, τί ἔκφρασι. Ἔξη μῆνες παιδεύτηκε ὁ Σελᾶς νὰ τὸ πλάσῃ, ἔξη μῆνες ἀγωνίας, νεύρων, δακρύων ἀκόμα. Ναί, ναί, πολλὲς φορὲς δουλεύοντάς το ἔκλαιγε μπροστά μου. Γιατί δὲν προσπαθοῦσε νὰ δημιουργήσῃ μόνο ἕνα καλλιτέχνημα. Ἤθελε νὰ ζωντανέψῃ ἕνα νεκρό, νὰ κάνῃ ἀθάνατο ἕνα θνητὸ ἀπὸ καιρὸ χαμένο, νὰ τεχνουργήσῃ τὸ αἰώνιο· Ἦταν τὸ ἄγαλμα τῆς γυναίκας του, τῆς Ἔλλης, ποὺ ἔσβυσε ἕνα ἀνοιξιάτικο δειλινὸ ἀπὸ ἄγνωστη ἀρρώστεια, σὲ ἡλικία εἴκοσι δύο χρονῶν. Πῶς τὴν λάτρευε! Πῶς ἔκλαψε τὸ χαμό της· Ἦταν ἡ Μοῦσα του, ἡ μονάκριβη χαρά του, ἡ ζωή του. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ξεψύχησε στὰ χέρια του πέταξε τὴ σμίλη, ἔκλεισε τὸ ἀτελιέ του καὶ πῆρε τὰ βουνά. Ἐπλανιώτανε νύχτα-μέρα στοὺς λόγγους, μακρυὰ ἀπ' τὸν κόσμο, κλαίγοντας τὸ χαμένο του ὄνειρο. Θυμᾶμαι σὰν τώρα τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν ἀντάμωσα σὲ μιὰ χαράδρα τῆς Πεντέλης ἀδύνατο, χλωμό, γερασμένο, σωστὸ φάντασμα. Κάθισα μαζύ του τρεῖς ὧρες. Καί, θέλεις γιατί ἦταν τυχερό, θέλεις γιατί βρῆκα τὰ κατάλληλα λόγια, κατάφερα νὰ τὸν κάνω νὰ μ' ἀνοίξῃ τὴν καρδιά του, ν' ἀφήσῃ τὸν πόνο του νὰ ξεσπάσῃ καὶ ν' ἀποφασίσῃ τέλος νὰ μ' ἀκολουθήσῃ. Ἕνα μῆνα ἔμεινε μαζύ μου σὲ τοῦτο δῶ τὸ σπιτάκι· Ἐπάλαιψα πολὺ γιὰ νὰ τὸν κάνω νὰ ξαναγαπήσῃ τὴ ζωὴ καὶ τὴν τέχνη, νὰ τοῦ ξυπνήσω τὴν ὄρεξι γιὰ τὴ δουλειά. Καὶ νίκησα μόνο ὅταν τοὔβαλα τὴν ἰδέα νὰ ἀπαθανατίσῃ τὴν Ἔλλη μ' ἕνα ἄγαλμα!

—Θυμᾶσαι πῶς τὴ λέγαμε συχνὰ στὶς ἐκδρομές μας, ὅταν ἔφτανε πρώτη στὶς κορφές, ἢ ὅταν ἄρπαζε τὸ τουφέκι σου καὶ χτυποῦσε κάνα πουλὶ στὸν ἀέρα: Ἀρτέμιδα. Κάνε ἕνα ἄγαλμα τῆς ὡραίας θεᾶς μὲ μοντέλο τὴν Ἔλλη, τοὔχα πῆ. Τινάχτηκε ἀπάνου γοργά, ἅρπαξε ἕνα μολύβι κι' ἄρχισε νὰ σχεδιάζῃ ἀμέσως. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅλας εἶχε ριχτῆ στὴ δουλειά.

Ἄ, τί χαρὰ ποὺ ἔνοιωθα σὰν τὸν ἔβλεπα νὰ δουλεύῃ μὲ τόση ἀφοσίωσι, νὰ βρίσκῃ τὴ λύτρωσι στὴν τέχνη, ἔστω καὶ μὲ πόνο, μὲ κόπο σκληρό, καὶ πόσο μεγάλωσε ἡ χαρά μου ὅταν εἶδα μὲ τὸν καιρὸ πῶς τὸ ἔργο του γινόταν ἕνα σωστὸ ἀριστούργημα. Ὅταν τέλειωσε στὸν πηλὸ πῆρα μερικοὺς φίλους καὶ τοὺς πῆγα στὸ ἀτελιὲ τοῦ Σελᾶ. Ἔμειναν κατάπληκτοι· Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἔτυχε νὰ εἶναι πολὺ πλούσιος καὶ φιλότεχνος. Τὸν ἔπεισε νὰ τὸ κάνῃ σὲ μάρμαρο, τοῦ τ' ἀκριβοπλήρωσε καὶ τὸ χάρισε στὴν πόλι. Ὅταν τὸ στήσανε στὸν κῆπο τῶν Ὀλυμπίων, ὁ Σελᾶς ἐκέρδισε τὴ δόξα. Ὅλος ὁ τύπος τοὔπλεξε τὸ ἐγκώμιο, ὁ κόσμος πολὺν καιρὸ ἐπλημμύριζε τὸν κῆπο γιὰ νὰ τὸ θαυμάζῃ, οἱ κοσμικοὶ κύκλοι πολιορκοῦσαν τὸ φίλο μου. Ἔγινε ὁ γλύπτης τῆς μόδας. Κι' ἂν δὲν μποροῦσε στιγμὴ νὰ ξεχάσῃ τὸ χαμένο του θησαυρό, κατώρθωνε ὅμως ν' ἀποκοιμίζῃ τὸν πόνο του μέσ' στὸ θεῖο μεθύσι τῆς τέχνης καὶ τοῦ θριάμβου.

✪

Ἔχασα ὅλη μου τὴν Κυριακὴ ψάχνοντας γιὰ τὸ Σελᾶ. Ἀδύνατον νὰ τὸν πετύχω. Τὸ ἀτελιέ του ἦταν κλειστό. Στὸ ἑστιατόριο ποὺ τρώγαμε δὲν ἐφάνη, μήτε στὴ Λέσχη. Τὸν ἀναζήτησα παντοῦ, μὰ τοῦ κάκου. Τί νἄγε γίνει ; Ἔτρεμα στὴν ἰδέα πῶς ὁ σπαραγμός του γιὰ τὴν καταστροφὴ τῆς Ἀρτέμιδας μποροῦσε νὰ τὸν ὁδηγήσῃ σὲ καμμιὰ τρέλλα.

Τὴν ἄλλη μέρα πῆγα πρωΐ-πρωΐ στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα νὰ μάθω ἂν εἶχαν ἀνακαλύψει τὸ «βάνδαλο».

—Νομίζω πῶς ἔπιασαν κάποιον μισότρελλο καὶ τὸν ἔστειλαν στὴν Εἰσαγγελία. Θὰ μάθετε ἀπὸ τὸν κύριο Διευθυντή, μόλις ἔρθει.

Ἔτρεξα στὴν Εἰσαγγελία. Ἔμαθα, καὶ σὲ λίγο πῆγα στὴ φυλακή. Σ' ἕνα μικρό, σκοτεινὸ κελὶ εἶδα πεσμένο μπρούμυτα, ἕνα ἀνθρώπινο κουρέλι· Ἦταν ὁ ἴσκιος τοῦ Σελᾶ. Εἶδα κ' ἔπαθα γιὰ νὰ τὸν κάνω νὰ μιλήσῃ. Ἐπὶ τέλους, ὕστερα ἀπὸ παρακάλια πολύωρα, γύρισε τὸ κεφάλι του σὲ μένα, ἄνοιξε τὰ βαθουλωμένα μάτια του ποὺ ὁ πόνος εἶχε σβύσει τὴ δυνατή τους φλόγα, καὶ μὲ φωνὴ σβυστή, σπαραχτική, σὰν βγαλμένη ἀπὸ βαθὺ πηγάδι, μοῦ εἶπε τὸ δρᾶμα του:

—Τὸν ἤξερες τὸ ζωγράφο τὸ Σούρλα, ποὺ πνίγηκε πέρσι σ' ἕνα ναυάγιο. Κάποιος δανειστὴς εἶχε κάνει κατάσχεσι στὰ πράματά του. Ἐπρόκειτο χτὲς νὰ γίνῃ πλειστηριασμός. Τὸ Σάββατο μ' ἐκάλεσαν νὰ ἐκτιμήσω τὴν ἀξία τῶν ἔργων ποὺ εἶχαν βρεθῆ. Πῆγα, κι' ἀνάμεσα ἀπὸ κάτι σχέδια βρῆκα ἕνα γυμνὸ ποὺ ἔμοιαζε πολὺ τῆς Ἔλλης. Νεύριασα: Τὸ κτῆνος, σκέφθηκα, τόλμησε νὰ μολύνῃ τὸ θεῖο ἐκεῖνο πλάσμα μ' ἕνα τόσο χυδαῖο δημιούργημα τῆς πρόστυχης φαντασίας του καὶ τοῦ ταπεινοῦ του πινέλου ! Προχώρησα στὴν ἐξέτασι τῶν ἄλλων ἔργων μὰ μιὰ ἀλλόκοτη σκέψι μ' ἔκανε νὰ ξαναπιάσω στὸ χέρι μου τὸ γυμνό. Ἦταν μιὰ ἀκουαρέλλα ντυμένη πίσω μ' ἕνα λεπτὸ χαρτόνι. Τώσκισα νευρικὰ καὶ τί εἶδα ; Μι' ἀφιέρωσ. ἐλεεινή, ἀποκαλυπτική, γραμμένη μὲ τὰ ἴδια της τὰ χέρια καὶ ὑπογραμμένη φαρδειὰ - πλατειά: Ἔλλη. Καὶ μὲ ἡμερομηνία: 9-2-35. Δυὸ μῆνες πρὶν πεθάνει, δηλαδή, στὴν ἐποχὴ ποὺ παρίστανε τὴν τρελλὰ ἐρωτευμένη μαζύ μου, ποὺ ἦταν ἡ γυναῖκα μου, ποὺ ἦταν γιὰ μένα ὁ κόσμος ὅλος. Ἕνας σίφουνας ὀργῆς ἅρπαξε τὸ νοῦ μου, τὸν στροβίλισε, τὸν σκότισε, τὸν ἔρριξε νὰ συντριφτῇ στοὺς βράχους μιᾶς τρέλλας ὀδυνηρῆς, σκληρῆς, ἀνάλγητης. Μιᾶς τρέλλας ἐντελῶς ἀλλοιώτικης ἀπὸ κείνη ποὺ μὲ κύκλωσε τὸν καιρὸ τοῦ θανάτου της. Ἔφυγα γλήγορα ἀπὸ κεῖ μέσα καὶ παρὰ λίγο νὰ πνίξω μιὰ γυναῖκα ποὺ εἶδα στὸ δρόμο — γιατ' ἦταν νέα σὰν καὶ κείνη, γιατ' ἦταν ὁμόφυλή της, γιατ' ἦταν ἴσως ὅμοια της. Γύριζα στοὺς δρόμους σὰν χαμένος. Διψοῦσα ἐκδίκησι. Μὰ εἶχαν κι' οἱ δυὸ πεθάνει. Ἀναθεμάτισα τὴν τύχη, καταράστηκα τοὺς τάφους τους. Καὶ σιγὰ-σιγὰ μιὰ ἰδέα παράξενη ποὺ μοῦ γεννήθηκε, γίνηκε ἀπόφασι: Πῆγα στὸ ἀτελιέ, πῆρα ἕνα σφυρὶ καὶ τράβηξα γιὰ τὸν κῆπο· Ὅταν ἔφτασα ἐκεῖ, ἦταν ἀργά, οἱ πόρτες εἶχαν κλείσει. Πήδησα μέσα, ἔφτασα στὸ ἄγαλμα, ἔλυωσα μὲ πεῖσμα ὅλα τὰ λουλούδια π' ἀνθοῦσαν γύρω, ἔφτυσα τὴν ὀργή μου στὸ ὑποκριτικὸ ἐκεῖνο πρόσωπο κι' ὕστερα μὲ τὸ σφυρὶ τὸ τσάκισα, σύντριψα καὶ τὸ μολυσμένο χέρι ποὺ μ' ἀγκάλιαζε δολερά. Εἶχα σκοπὸ νὰ κάνω σκόνη ὅλο αὐτὸ τὸ κορμί, μ' ἄκουσα βήματα κι' ἀπὸ ἔνστικτο τόδανα στὰ πόδια. Φαίνεται πῶς κάποιος μὲ εἶδε ὅταν πηδοῦσα ἀπὸ τὸν κῆπο, μ' ἐγνώρισε καὶ μὲ κατήγγειλε. Ὡμολόγησα. Τώρα τὰ ξέρεις ὅλα.

Τοὔσφιξα τὸ χέρι βουβά· Δήλωσα πῶς εἶμαι συνήγορος καὶ μ' ἄφησαν νὰ μείνω μαζύ του ὣς τὸ βράδυ.

Ὅταν ἔφευγα τοῦ εἶπα:

—Κουράγιο. Ξέγασέ τα ὅλα. Καὶ μὴν ἀνησυχῇς: Θὰ σ' ἀθωώσω.

Πραγματικά, εἶχα αὐτὴ τὴν ἱκανοποίησι. Ἀθωώθηκε. «Πλήρης σύγχυσις»· Ἀλλὰ ὁ παληός, ὁ μεγάλος Σελᾶς ἦταν χαμένος πιὰ γιὰ πάντα. Κατάντησε ἕνας θλιβερὸς μεθύστακας, ἕνας ἀξιοδάκρυτος ἀλήτης.

ΣΠΥΡ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐπιλογὴ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες αὐτοτελεῖς ἀστυνομικὲς περιπέτειες τοῦ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΚΟΝΑΝ ΝΤΟ'Υ'Λ

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΚΕΦΑΛΙ

Ἐκεῖνο τὸ πρωΐ ξύπνησα ἀπότομα ἀπὸ κάποιο θόρυβο μεσ' τὸ δωμάτιό μου, καὶ εἶδα τὸν Σέρλοκ Χόλμς ντυμένον καὶ ἕτοιμον, νὰ μὲ κυττάζῃ γελαστά.

Τὸν ἤξερα κάπως τεμπέλη στὰ πρωϊνά του ξυπνήματα καὶ μοῦ φάνηκε πολὺ παράξενο νὰ ἔρθῃ πρωΐ-πρωΐ στὸ δωμάτιό μου.

— Ἔ ! Σοῦ χάλασα τὸν ὕπνο Ουάτσων, φίλε μου, εἶπε, ἀλλὰ φαίνεται πῶς τὤχει ἡ μέρα γιὰ ὅλους μας δῶ μέσα σήμερα. Κάποιος ξύπνησε ἄρον - ἄρον τὴ νοικοκυρά μας, ἐκείνη ξύπνησε ἐμένα, καὶ ἐγὼ ἐσένα. .

— Τί τρέχει ; Καμμιὰ πυρκαγιά ;

— Ὄχι Μιὰ πελάτις. Φαίνεται πῶς εἶνε κάποια ποὺ θέλει να μοῦ μιλήσῃ ἐπειγόντως. Περιμένει στὸ σαλονάκι. Κι' ἐπειδὴ μιὰ κοπέλλα καλῆς ἀνατροφῆς δὲν ἔρχεται νὰ ξυπνήσῃ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲν τὸν γνωρίζει, καὶ μάλιστα ἀπ' τὴ νύχτα τοῦ Θεοῦ, φαίνεται ὅτι θὰ συμβαίνῃ κάτι ἐξαιρετικό. Γιαυτὸ σὲ ξύπνησα γιὰ νὰ μὴ χάσῃς τὴν εὐκαιρία.

— Σ' εὐχαριστῶ.

Γιὰ μένα ἦταν πραγματικὰ μεγάλη εὐχαρίστησις νὰ μὴ χάνω καμμιὰ ἀπὸ τὶς περιπέτειες τοῦ φίλου μου. Ἔτσι ντύθηκα βιαστικὰ καὶ τὸν ἀκολούθησα στὸ σαλονάκι.

Μιὰ δεσποινὶς μαυροφορεμένη, μὲ τὸ πρόσωπο σκεπασμένο μὲ μαῦρο βέλο σηκώθηκε μόλις μᾶς εἶδε.

— Καλημέρα σας κυρία — εἶπε ὁ Χόλμς — ὀνομάζομαι Σέρλοκ Χόλμς καὶ ὁ κύριος ἀπὸ δῶ εἶνε ὁ γιατρὸς Οὐάτσων φίλος καὶ συνεργάτης μου. Μπορεῖτε νὰ μιλήσετε ἐλεύθερα μπροστά του. Ἄ ! βλέπω πῶς ἀνάψατε φωτιά. Καθίστε λοιπὸν κοντὰ στὸ τζάκι ὥς ποὺ νὰ σᾶς ἑτοιμάσω ἕναν καφέ... ἐσεῖς τρέμετε ἀπ' τὸ κρύο.

— Δὲν τρέμω ἀπὸ κρύο κύριε Χόλμς. Τρέμω ἀπὸ φόβο.

Ὁ Χόλμς μὲ κύτταξε. Ὕστερα πῆρε τὸ χέρι τῆς ξένης.

— Μὴν τρομάζετε δεσποινὶς — εἶπε φιλικά. Θὰ τὰ διορθώσωμε τὰ πράματα. . . Ἤρθατε βέβαια τὸ πρωΐ μὲ τὸ πρῶτο τραῖνο. .

— Μὲ εἴδατε ;

— Ὄχι. Εἶδα τὸ εἰσιτήριο τῆς ἐπιστροφῆς μέσ' τὸ γάντι σας. Θὰ σηκωθήκατε νωρίς, θὰ κάνατε πολὺ δρόμο μ' ἀνοιχτὸ ἁμάξι δύο θέσεων καὶ σὲ ἄσκημο δρόμο, πρὶν φτάσετε στὸ σταθμό.

Ἡ ἄγνωστη τὸν κύτταξε ἔκπληκτη.

— Ἔ ! δὲν εἶνε δὰ καὶ κανένα μυστήριο, πρόσθεσε ὁ Χόλμς. Τὸ ἀριστερό σας μανίκι εἶνε γεμᾶτο πιτσιλιές, κι' ἐπειδὴ οἱ πιτσιλιὲς εἶνε φρέσκες θὰ πῆ ὅτι γίνανε ἀπὸ τὶς ρόδες τοῦ ἁμαξιοῦ κι' ὅτι καθόσαστε ἀριστερὰ ἀπὸ τὸν ἁμαξᾶ.

— Σωστά ! Βγῆκα ἀπὸ τὸ σπίτι στὶς ἔξη, στὶς ἔξη καὶ εἴκοσι πῆρα τὸ τραῖνο τοῦ Λιντερχέλντ καὶ ἦρθα ἐδῶ. Ἄ ! κύριε δὲν μπορῶ πιά.. Θὰ τρελλαθῶ... Δὲν ἔχω κανένα στὸν κόσμο νὰ μὲ βοηθήσῃ... Ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ μ' ἀγαπᾷ δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τίποτα.. Ἄκουσα ὅμως νὰ μιλοῦν γιὰ σᾶς... Πές τε μου θὰ μὲ βοηθήσετε κύριε ; .. Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πληρώσω τώρα, ἀργότερα ὅμως σὲ ἕνα - δυὸ μῆνες ποὺ θὰ παντρευτῶ...

— Δὲν ἔχει σημασία αὐτὸ δεσποινὶς — διέκοψε ὁ Χόλμς. Ἐκεῖνο ποὺ ἐνδιαφέρει εἶνε ἡ ὑπόθεσίς σας. Πές τε μου, σᾶς παρακαλῶ, τὰ πράματα ὅσο μπορεῖτε ἀκριβέστερα.

— Ναὶ κύριε : Λέγομαι Ἑλένη Στόνερ καὶ ζῶ μὲ τὸν πατρυιό μου τὸν δόκτορα Ράϋλωτ στὸ Σώρρεϋ.

— Ἄ ! Στὸ Στὸκ Μόραν ;

— Μάλιστα. Ὁ πατρυιός μου ἀνήκει σὲ μιὰ ξεπεσμένη ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια, κι' εἶνε γιατρός. Μόλις πῆρε τὸ δίπλωμά του πῆγε στὰς Ἰνδίας ὅπου καὶ γνωρίστηκε μὲ τὴν μητέρα μου. Ἐμεῖς δηλαδὴ ἡ ἀδελφή μου κι' ἐγώ, ἤμαστε τότε πέντε χρονῶν. Ζούσαμε ὅμως καλά, ὡς ὅτου μιὰ μέρα ὁ πατρυιός μου νευρικὸς καὶ ὁρμητικὸς ὅπως εἶνε ἔσπασε τὸ κεφάλι ἑνὸς Ἰνδοῦ ὑπηρέτη μας καὶ πῆγε φυλακή. Ὅταν βγῆκε ἦταν χρεωκοπημένος πιὰ καὶ ὑλικὰ καὶ ἠθικά. Ἔτσι γυρίσαμε στὴν Ἀγγλία.

Πρὸ ὀκτὼ ἐτῶν ἡ καϋμένη ἡ μητέρα πέθανε κι' ἄφησε τὴν περιουσία της στὸν δόκτωρα Ράϋλωτ, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μᾶς δίνῃ ἕνα ὡρισμένο ποσὸ ἀπὸ τὰ εἰσοδήματα ὅταν παντρευτοῦμε. Ἔτσι ἐγκατασταθήκαμε στὸ Σώρρεϋ. Ἀλλὰ ἀπὸ κείνη τὴν ἐποχὴ ὁ χαρακτῆρας τοῦ πατρυιοῦ μου ἄλλαξε ἀπότομα. Τὰ ἔβαζε μὲ τοὺς γείτονες, μάλλωνε μ' ὅλον τὸν κόσμο, στὸ τέλος κατήντησε νὰ γίνῃ ἀνυπόφορος σ' ὅλον τὸν τόπο. Ἀφίνω ποὺ εἶνε θηρίο στὸ σῶμα. Κατάφερνε λοιπὸν νὰ μὴν ἔχῃ κανένα φίλο, ἐκτὸς ἀπὸ καμπόσους τσιγγάνους ποὺ τοὺς ἄφισε νὰ ἐγκατασταθοῦνε μέσα στὰ κτήματά μας. Ἔχει κι' ὅλας τὴ μανία νὰ τρέφῃ μέσα στὸ σπίτι ζῶα ποὺ κουβάλησε ἀπὸ τὰς Ἰνδίας. Ἔτσι ἔχουμε ἕνα πίθηκο καὶ μιὰ λεοπάρδαλι, καὶ κανεὶς δὲν τολμᾷ νὰ ζυγώσῃ στὸ σπίτι. Ἡ ζωή μας ἦταν ἀφόρητη. Ἡ καϋμένη ἡ ἀδελφή μου εἶχε ἀσπρίσει καὶ δὲν ἦταν ἀκόμα οὔτε εἰκοσιπέντε ἐτῶν ὅταν πέθανε.

— Ἄ ! πέθανε ἡ ἀδερφή σας ;

— Ναί, πρὸ δύο ἐτῶν. Ἐπρόκειτο νὰ παντρευτῇ μ' ἕναν ἀξιωματικὸ τοῦ ναυτικοῦ ποὺ γνωρίσαμε σὲ μιὰ θεία μας. Ὁ πατρυιός μου δὲν εἶχε ἀντίρρησι. Ἀλλά. . .

— Ἐλᾶτε μὴν κλαῖτε. . .

— Ἔχετε δίκηο Δὲν ὠφελεῖ. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ ἀδελφή μου ἦταν στὸ δωμάτιό μου. Μιλήσαμε ὥς τὶς ἕντεκα, ὕστερα σηκώθηκε νὰ πάῃ νὰ κοιμηθῇ. Τὸ δωμάτιό της ἤτανε δίπλα στὸ δωμάτιο τοῦ δόκτορος Ράϋλωτ καὶ βλέπει στὸ λειβάδι. Πρὶν φύγῃ μὲ ρώτησε ἔτσι περίεργα :

— Γιὰ πές μου Ἑλένη. Δεν ἄκουσες ποτὲ ἐδῶ τὴ νύχτα κανένα σφύριγμα ;

— Ποτέ, ἀπήντησα.

— Περίεργο. Εἶνε κάμποσες νύχτες ποὺ τ' ἀκούω. Ξέρεις μὲ κεῖνα τὰ ποῦρα ποὺ καπνίζει ὁ μπαμπᾶς ξενυχτάω σχεδον. Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω τὴ μυρωδιά. Καὶ τ' ἀκούω καθαρὰ αὐτὸ τὸ πρᾶμα

— Μπορεῖ νἆνε οἱ τσιγγάνοι.

— Πιθανόν. Καληνύχτα

Τὴν ἄκουσα νὰ κλειδώνῃ τὴν πόρτα τῆς κάμαράς της. Βλέπετε εἴχαμε στὸ σπίτι κείνη τὴ λεοπάρδαλι καὶ κλειδώναμε. Ξάπλωσα κι' ἐγώ, ἀλλὰ δὲν εἶχα ὕπνο. Ξαφνικὰ ἄκουσα μιὰ τρομερὴ γυναικεία κραυγὴ ποὺ ἐρχόταν ἀπ' τὸ δωμάτιο τῆς ἀδελφῆς μου. Ἅρπαξα ἕνα κερὶ καὶ βγῆκα στὸ διάδρομο. Κείνη τὴ στιγμὴ μοῦ φάνηκε πῶς κάτι σφύριζε, ἄκουσα ἐπίσης ἕναν κρότο σὰ νὰ κλείνανε ἕνα βαρὺ κουτὶ ἀπὸ μέταλλο. Συγχρόνως ἡ ἀδελφή μου ἄνοιγε τὴν πόρτα της. Τὸ πρόσωπό της εἶχε παραμορφωθῆ ἀπὸ τὸν τρόμο. Κλονιζόταν. Ἔτρεξα νὰ τὴν πιάσω ἀλλὰ κείνη τὴ στιγμὴ ἔπεσε κάτω. Ἔσκυψα. Ἐκείνη ἔκανε τρομερὲς προσπάθειες νὰ μιλήσῃ. «Τὸ κεφάλι. . τὸ κόκκινο κεφάλι», εἶπε. Κι' ἔχασε τὶς αἰσθήσεις της.

Ἐγὼ ἄρχισα νὰ φωνάζω. Ὁ δόκτωρ Ράϋλωτ ἦρθε μὲ τὰ νυχτικά του, καλέσαμε ἀμέσως καὶ τὸ γιατρὸ τοῦ χωριοῦ ἀλλὰ ἡ ἀδελφή μου δὲν συνῆλθε. Πέθανε σὲ λίγες ὧρες, χωρὶς νὰ συνέλθῃ.

Μ' ὅλες μας τὶς προσπάθειες δὲν βρήκαμε τίποτε ποὺ νὰ δικαιολογῇ τὸ θάνατό της. Ἤτανε μὲ τὰ νυχτικά, στὸ χέρι της κρατοῦσε ἕνα κερὶ ζεστὸ ἀκόμα ποὺ ἔσβυσε μὲ τὸ πέσιμο. Τὰ παράθυρά της ἦταν κλειστὰ καὶ πολὺ γερὰ μάλιστα, ἡ πόρτα κλειδωμένη. Ἴχνος δὲν εἶχε. Δηλητήριο δὲν βρέθηκε παρ' ὅλη τὴν ἐξέτασι. Κατὰ τὴ γνώμη μου ὁ θάνατος ἐπῆλθε ἀπὸ νευρικὸ κλονισμό. Ἀλλὰ τί πρᾶμα τὴν ἔκανε νὰ ταραχθῇ τόσο ;

— Καὶ τὸ κόκκινο κεφάλι ; ρώτησα ἐγώ.

— Δὲν ξέρω. Ἴσως κανένας τσιγγάνος. Αὐτοὶ φορᾶνε κόκκινα μαντήλια.

— Χμ ! ἔκαν' ὁ Χολμς. Γιὰ ἐξακολουθῆστε.

— Πέρασαν δυὸ χρόνια, κύριε Χόλμς, καὶ πρὸ ἡμερῶν ἀρραβωνιάστηκα μὲ κάποιο νεο τὸν Πέρσυ Ἄρμιτεζ. Ὁ πατρυιός μου ἐνέκρινε αὐτὸ τὸ γάμο, μάλιστα ἄρχισε νὰ διορθώνῃ τὸ δωμάτιό μου, ἔτσι ἀναγκάζομαι νὰ κοιμᾶμαι στην κάμαρα τῆς μακαρίτισσας, γιατὶ οἱ μαστόροι ἔχουν ἀφήσει λάσπες στὴ δική μου. Χθὲς τὸ βράδυ λοιπὸν ὅταν ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ ἄκουσα καθαρὰ ἕνα σφύριγμα, τὸ ἴδιο σφύριγμα ποὺ εἶχε ἀκούσει ἡ ἀδερφή μου Τινάχτηκα ἀπὸ τὸ κρεββάτι μου, ἄναψα φῶς, ἀλλὰ δὲν εἶδα τίποτα. Καταλαβαίνετε ὅμως πῶς ἦταν ἀδύνατο νὰ κοιμηθῶ. Ἔτσι ντύθηκα καὶ μόλις ξημέρωσε ἦρθα σὲ σᾶς.

— Κάνατε πολὺ καλά. Ἡ ὑπόθεσις εἶνε βέβαια μπλεγμένη. Τί λὲς ἐσὺ Οὐάτσων ;

Ἐγὼ κούνησα τὸ κεφάλι μὲ ὕφος ἀνθρώπου ποὺ δὲν καταλαβαίνει τίποτα.

— Πρὶν βγάλωμε συμπέρασμα, εἶπε ὁ Χόλμς, δὲν θὰ ἤτανε ἄσχημα νὰ ἐξετάζαμε τὸ σπίτι. Εἶνε δύσκολο ;

— Σήμερα ὄχι, κύριε Χόλμς. Ὁ δόκτωρ Ράϋλωτ ἔρχεται στὸ Λονδῖνο γιὰ δουλειές του. Αὐτὸ γίνεται πολὺ συχνά.

— Ὡραῖα. Λοιπὸν περιμένετέ μας τὸ μεσημέρι δεσποινίς. Καὶ μὴ φοβᾶστε πιά.

Ἡ κοπέλλα χαμογέλασε μ' ἐμπιστοσύνη καὶ μᾶς χαιρέτησε. Ὁ Χόλμς ἄναψε τὴν πίπα του κι' ἄρχισε νὰ συλλογίζεται. Πέρασαν κάμποσα λεπτά.

— Πρέπει νὰ πᾶμε κεῖ κάτω — εἶπε στὸ τέλος. Εἶμαι περίεργος νὰ δῶ τί διάβολο συμβαίνει.

Ὁ Χόλμς βυθίστηκε στοὺς συλλογισμούς του. Ξαφνικὰ ὅμως, ἡ πόρτα ἄνοιξε ἀπότομα κι' ἕνας ἄνθρωπος τεράστιος μπῆκε στὸ δωμάτιο. Μᾶς κύτταξε θυμωμένα καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ :

— Ποιὸς ἀπ' τοὺς δυό σας εἶνε ὁ Χόλμς ;

— Ἐγώ, εἶπε ὁ Χόλμς ψύχραιμα. Κι' ἐσεῖς παρακαλῶ ;

— Εἶμαι ὁ δόκτωρ Ράϋλωτ.

— Ἄ ! Καθῆστε παρακαλῶ.

— Ὄχι. Δὲν ἦρθα ἐδῶ γιὰ κουβέντες. Παρακολούθησα μονάχα τὴν προγονή μου. Τί διάλο ἤθελ' ἐδῶ ; Τί γυρεύει ἀπὸ σᾶς ;

— Ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς δὲν κάνει καὶ πολὺ κρύο — εἶπε ὁ Χόλμς ἀδιάφορα, μ' ἕνα λεπτότατο εἰρωνικὸ ὕφος.

— Ἀκοῦς τί σοῦ λέω ; οὔρλιασε ὁ ἄλλος.

— Καὶ νὰ δῆτε ποὺ θὰ ἔχουμε καλὴ ἐσοδεία φέτος, ξανάπε ὁ Χόλμς.

— Ἄ ! Κοροϊδεύεις ἔ ; Λοιπὸν σπιοῦνε πρόσεξε καλά.

Ὁ Χόλμς γέλασε.

— Ὅταν φύγετε κλεῖστε μας τὴν πόρτα, εἶπε.

— Θὰ φύγω ἀλλὰ μονάχα σοῦ λέω: Πρόσεξε καλά. Μὲ μένα δὲν παίζουνε. Κύττα δῶ.

Καὶ ἁρπάζοντας ἔξαλλος ἀπὸ τὸ τζάκι τὸ σίδερο ποὺ ἀνακατεύουν τὴ φωτιά τὸ λύγισε σὰν παιγνιδάκι μέσ' τὰ χέρια του. Ὕστερα μᾶς τὸ πέταξε μπροστά μας περιφρονητικὰ κι' ἔφυγε χτυπῶντας δυνατὰ τὴν πόρτα.

— Λαμπρὸς κύριος, εἶπε ὁ Χόλμς, ἰσιώνοντας τὸ σίδερο μὲ τὴν ἴδια εὐκολία. Ἂν ἔμενε λίγο ἀκόμα θὰ μ' ἔβαζε σὲ μπελᾶ. Πᾶμε νὰ φᾶμε. Πεινῶ.

✪

Στὶς τέσσερις ἀκριβῶς βρισκόμαστε στὸ Στὸκ Μόραν. Ἡ πελάτις περίμενε. Ὁ Χόλμς διηγήθηκε τὴν ἐπίσκεψι τοῦ πατρυιοῦ της.

— Ν' ἀποφύγετε νὰ τὸν δῆτε ἀπόψε μίς. Τώρα ὅμως καλύτερα νὰ μᾶς δείξετε τὸ σπίτι.

Ἐξετάσαμε τὸ σπίτι. Τὰ παράθυρα ὅπως φαινόταν ἦταν ἀδύνατο ν' ἀνοιχτοῦν ἀπ' ἔξω Τὸ δωμάτιο τῆς νεκρᾶς μᾶς ἐνδιέφερε περισσότερο. Ἦταν ἕνα κοινὸ δωμάτιο, μὲ θέσι κτιστὴ γιὰ τὸ κρεββάτι, μιὰ ντουλάπα, μιὰ τουαλέττα, δύο καθίσματα. Ἕνα κορδόνι κουδουνιοῦ κρεμόταν ἀπὸ τὸν τοῖχο καὶ τὸ μαξιλάρι. Ὁ Χόλμς τὸ τράβηξε.

— Μπᾶ, εἶπε, δὲν χτυπᾷ.

— Μὰ δὲν εἶνε κουδοῦνι, εἶπε ἡ μίς. Αὐτὸ ἀνοίγει μόνο τὸ φεγγίτη.

— Ποῦ βλέπει ὁ φεγγίτης ;

— Στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Βλέπετε τὸ σπίτι εἶνε παληό, κι' ἔχει ἀρχαία ἀρχιτεκτονική.

— Δηλαδὴ στὸ δωμάτιο τοῦ δόκτορος Ράϋλωτ ;

— Ναί.

Ὁ Χόλμς ἄνοιξε τὸν φεγγίτη. Ἦταν τόσο μικρὸς ποὺ οὔτε ἕνα ποντίκι δὲν θὰ χωροῦσε νὰ περάσῃ ἀπὸ κεῖ.

— Ἂς δοῦμε τώρα τὸ δωμάτιο τοῦ πατρυιοῦ σας, εἶπε ὁ Χόλμς.

Καὶ τὸ δωμάτιο ἐκεῖνο ἦταν κοινό. Ἕνα μεγάλο κουτὶ ἀπὸ μέταλλο βρισκόταν στὴ γωνιά. Ἦταν κλειδωμένο.

— Τί ἔχει ἐκεῖ μέσα μίς ;

— Δὲν ξέρω. Ἔγγραφα ἴσως.

Ἐκεῖνο ποὺ πρόσεξε ὁ Χόλμς ἦταν ἕνα μαστίγιο ποὺ βάλθηκε νὰ τὸ ἐξετάζῃ. Ἐπίσης ἕνα πιατάκι μὲ γάλα, καὶ μιὰ καρέκλα ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸν φεγγίτη. Ὁ Χόλμς τὰ κύτταξε ὅλα προσεκτικά, τὰ ἐξέτασε μὲ τὸν φακό του, στὸ τέλος ἄρχισε νὰ σκέπτεται βηματίζοντας ἀπάνω - κάτω. Αὐτὸ βάστηξε ἀρκετὴ ὥρα.

— Ἀκοῦστε δεσποινίς, εἶπε ἐπὶ τέλους, πρέπει νὰ μὲ προσέξετε καλά. Ἴσως ἡ ζωή σας νὰ ἐξαρτᾶται ἀπ' ὅ,τι θὰ σᾶς πῶ.

— Προσέχω, κύριε Χόλμς.

— Πρέπει ἐγὼ κι' ὁ φίλος μου νὰ διανυκτερεύσωμε ἀπόψε στὸ δωμάτιό σας.

Τὸν κυττάξαμε ἔκπληκτοι.

— Ναί, ἐξακολούθησε ὁ Χόλμς. Ἀπόψε προφασιστῆτε πονοκέφαλο καὶ πηγαίνετε στὸ δωμάτιο Ὅταν πέσῃ ὁ πατρυιός σας ἀνοῖξτε τὸ παράθυρο καὶ κάντε μας σινιάλο μὲ τὸ φῶς. Θὰ τὸ ἀνάψετε δυὸ φορές. Ὕστερα ὅσο μπορεῖτε πιὸ ἀθόρυβα μαζέψτε τὰ πράματά σας καὶ

Συγχρόνως ἡ ἀδελφή μου ἄνοιγε τρομαγμένη τὴν πόρτα.

πηγαίνετε νὰ κοιμηθῆτε στὸ δωμάτιο ποὺ ἐπιδιορθώνεται. Τ' ἄλλα εἶνε δική μας δουλειά.

— Μὰ τί θέλετε νὰ κάνετε ;

— Θὰ δῆτε. Τὸ παράθυρο μετὰ τὸ σινιάλο νὰ τ' ἀφήσετε ἀνοιχτό.

Ἡ μὶς Στόνερ ὠχρίασε.

— Νομίζω ὅτι ξέρετε καλὰ, κύριε Χόλμς, εἶπε, ἀπὸ τί πέθανε ἡ καϋμένη ἡ ἀδελφή μου.

— Δὲν μιλῶ πρὶν βεβαιωθῶ. Καὶ τώρα σᾶς ἀφίνω. Ὠρεβουὰρ μὶς καὶ ὅπως εἴπαμε. Πρὸ παντὸς ψυχραιμία ἒ ;

— Θὰ προσπαθήσω, κύριε Χόλμς.

Νύχτωνε. Ὁ Χόλμς ἄρχισε νὰ βηματίζη πρὸς τὸ λειβάδι μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό. Τὸν παρακολουθοῦσα σιωπηλά.

— Αὐτὸ Οὐάτσων, μοῦ εἶπε, εἶνε μεγάλη παληανθρωπιά. Ὅταν μᾶς εἶπε ὅτι ἡ ἀδελφή της δὲν μπορεῖ νὰ κοιμηθῇ ἀπ' τὴν μυρωδιὰ τῶν πούρων, ἀμέσως κατάλαβα ὅτι τὰ δυὸ δωμάτια συγκοινωνοῦσανε. Ἆ τὸ κτῆνος !

Κρυφτήκαμε ἀπέναντι ἀπὸ τὸ σπίτι, μέσα στὰ πυκνὰ φυτά. Ὁ Χόλμς δὲν μιλοῦσε καθόλου, τὸν ἔβλεπα στὸ ἀμυδρὸ φῶς συνωφρυωμένο καὶ σκεπτικό.

— Ξεπάγιασα, μουρμούρισα.

— Ὑπομονὴ Οὐάτσων, μοῦ εἶπε. Ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα ἔχουνε τὰ δυσάρεστά τους. Καὶ πρὸ παντὸς μὴν ἀνάψης φωτιὰ οὔτε γιὰ τὴν πίπα σου. Δὲν κάνει νὰ μᾶς δοῦνε.

Πέρασαν ἔτσι ὧρες. Κάθε λεπτὸ μοῦ φαινόταν αἰῶνας. Τέλος κατὰ τὰς ἐννέα τὰ φῶτα τοῦ σπιτιοῦ σβύσανε.

— Κοιμοῦνται, εἶπα.

Ὁ Χόλμς μοῦ ἔπιασε τὸ χέρι.

— Κύτταξ' ἐκεῖ. Νὰ τὸ σύνθημα.

Πράγματι ἀπὸ τὸ παράθυρο φάνηκε ἕνα φῶς ποὺ ἀναβόσβυσε δυὸ φορές. Ὁ Χόλμς τράβηξε μπρός, προσέχοντας νὰ μὴν κάνη θόρυβο. Τὸν ἀκολούθησα. Ξαφνικὰ ἕνα πρᾶμα πετάχτηκε στὰ πόδια μου μέσ' ἀπὸ τοὺς θάμνους. Ἔκανα ἕνα κίνημα τρόμου.

— Μὴ φοβᾶσαι, εἶπε ὁ Χόλμς. Δὲν εἶνε τίποτα. Εἶνε ἀπὸ τὶς ἀτ τραξιὸν τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ πίθηκος.

Ὅταν φτάσαμε στὸ σπίτι προχωρήσαμε στὶς μύτες καὶ σκαρφαλώσαμε στὴν κάμαρα ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ὁ Χόλμς ἔκλεισε τὰ φύλλα.

— Κάθησε κάπου, μοῦ εἶπε, καὶ μὴν κάνεις θόρυβο. Ἔχε καὶ τὸ πιστόλι σου στὸ χέρι.

Ὁ ἴδιος κάθησε στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ. Ἄναψα ἕνα σπίρτο καὶ τὸν εἶδα νὰ περιμένη ψύχραιμος. Στὸ χέρι του κρατοῦσε ἕνα χοντρὸ κούτσουρο. Δίπλα του εἶχε ἕνα σπαρματσέττο καὶ σπίρτα.

— Σβύσ' τὸ φῶς, εἶπε ψιθυριστά.

Σκοτάδι. Μιὰ φρικώδης σιωπὴ ἁπλώθηκε γύρω. Ἄκουγα τὰ μελίγγια μου νὰ χτυπᾶνε. Ἦτανε ἀδύνατο νὰ καθορίσω πόσες ὧρες περάσανε ἔτσι μέσ' τὴ σιωπή. Ξαφνικὰ εἶδα μιὰ λάμψι ἀπάνω πρὸς τὸν ἀεραγωγὸ ποὺ ἔσβυσε ἀμέσως. Στὸ διπλανὸ δωμάτιο ἀκουγόταν ἕνας ἀνεπαίσθητος θόρυβος. Πέρασε σχεδὸν μισὴ ὥρα. Ὕστερα ἐκεῖ μέσα στὸ ἴδιο δωμάτιο ἀκούστηκε ἕνας κανονικὸς θόρυβος σὰν σφύριγμα ἀτμοῦ ποὺ φεύγει ἀπὸ καζάνι.

Συγχρόνως ὁ Χόλμς πήδηξε ἀπ' τὴ θέσι του, ἄναψε ἕνα σπίρτο καὶ βάλθηκε νὰ κτυπᾶ μὲ μανία τὸ κορδόνι τοῦ ἀεραγωγοῦ μὲ τὸ ξύλο ποὺ κρατοῦσε.

— Τὸ βλέπεις Οὐάτσων, μοῦ φώναξε, τὸ βλέπεις ;

Δὲν ἔβλεπα τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ Χόλμς γεμᾶτο φρίκη καὶ ἀηδία. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔπαψε νὰ χτυπᾶ καὶ κυττοῦσε τὸν ἀεραγωγό, ὅταν ξαφνικὰ ἀντήχησε ἡ φριχτότερη ἀνθρώπινη κραυγὴ ποὺ ἔχω ἀκούσει ποτέ μου.

— Τί εἶνε αὐτό ; εἶπα μόλις συνῆλθα ἀπὸ τὴν ξαφνικὴ τρομάρα ποὺ μ' ἐκυρίευσε.

— Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὅλα τελειώσανε, εἶπε ὁ Χόλμς ἀνάβοντας τὸ κερί. Καὶ νὰ σοῦ πῶ καλύτερα ποὺ ἦρθαν ἔτσι τὰ πράματα. Πᾶμε τώρα στὸ δωμάτιο τοῦ δόκτορος Ράϋλωτ.

Βγήκαμε στὸ χώλλ καὶ σπρώξαμε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου. Ὁ σύρτης ἔσπασε καὶ βρεθήκαμε μέσα.

Ὁ δόκτωρ Ράϋλωτ καθόταν στὴν καρέκλα μὲ τὰ νυχτικά του. Στὸ κεφάλι του εἶχε μιὰ ζώνη μὲ στίγματα. Δὲν ἔδειχνε σημεῖα ζωῆς.

— Τὸ κόκκινο κεφάλι, εἶπε ὁ Χόλμς.

Ἐπλησίασα. Τότε κατάλαβα. Τὸ πρᾶμα ἐκεῖνο ποὺ νόμισα γιὰ ζώνη ἦταν ἕνα φίδι μὲ κόκκινο κεφάλι καὶ μὲ ματάκια σπινθηροβόλα, ποὺ εἶχε τυλιχτῆ γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ γιατροῦ.

— Εἶνε κόμπρα, εἶπε ὁ Χόλμς. Τὸ πιὸ δηλητηριῶδες φίδι τῶν Ἰνδιῶν. Βλέπεις ; Ὁ Γάϋλωτ πέθανε δυὸ λεπτὰ ὕστερ' ἀπ' τὸ δάγκωμα.

Πῆρε ἀπὸ χάμω τὸ μαστίγιο τοῦ γιατροῦ, ἔπιασε μὲ τὴ θηλειά τὸ κεφάλι τοῦ φιδιοῦ, τὸ ξεκόλλησε ἀπὸ τὰ μαλλιὰ τοῦ πεθαμένου καὶ τὸ ἔκλεισε μέσα στὸ μετάλλινο κουτί.

— Αὐτὸς εἶνε ὁ μεταλλικὸς κρότος ποὺ ἀκούστηκε ἀπὸ τὴν μὶς Στόνερ, μοῦ εἶπε. Κατάλαβες τώρα ;

Μόλις βγήκαμε φάνηκαν νἄρχωνται οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπιτιοῦ. Ἡ μὶς Στόνερ εἶχε μισοανοίξει τὴν πόρτα της, μὰ δὲν τολμοῦσε νὰ βγῆ.

— Ἐλᾶτε μίς, εἶπε ὁ Χόλμς. Τελειώσανε ὅλα.

Ἔστειλε νὰ καλέσουνε τὴν ἀστυνομία. Στὸ μεταξὺ βάλθηκε νὰ μᾶς ἐξηγῆ, ὅλα ἐκεῖνα τὰ μικροπεριστατικὰ ποὺ δὲν εἶχα ἀκόμα καταλάβει.

— Τὸ πρᾶγμα ἦτανε πιὰ φανερὸ φίλοι μου. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ μὲ φώτισε ἀμέσως ἦτανε τὸ κορδόνι τοῦ κουδουνιοῦ, ποὺ δὲν χρησίμευε σὲ τίποτα. Βάλανε λοιπὸν αὐτὸ τὸ κορδόνι δίπλα στὸ κρεββάτι ποὺ εἶνε χτιστὸ στὸν τοῖχο καὶ δὲν μετακινεῖται. Ἔτσι ἕνα πρᾶμα ποὺ θὰ κατέβαινε ἀπὸ τὸν ἀεραγωγὸ θ' ἀκολουθοῦσε κατ' ἀνάγκην αὐτὸν τὸν δρόμο γιὰ νὰ φτάση στὸ κρεββάτι καὶ νὰ χτυπήση. Κι' ἐπειδὴ τὸ πρᾶμα ποὺ σκοτώνει ἀμέσως πρέπει νἆνε δηλητηριῶδες ἔφτασα στὸ σημεῖο νὰ σκεφτῶ τὴν ὕπαρξι ἑνὸς φιδιοῦ ποὺ θὰ κουβάλησε ὁ Ράϋλωτ ἀπὸ τὶς Ἰνδίες. Ὅταν ὅμως πέρασα στὸ δωμάτιο τοῦ δόκτορος καὶ εἶδα τὸ κουτάκι μὲ τὸ γάλα καὶ τὸ μαστίγιο ἡ ὑποψία μου ἔγινε βεβαιότης. Ὁ δόκτωρ ἔστελνε κάθε βράδυ τὸ φίδι του ἀπὸ τὸν φεγγίτη. Βέβαια τὸ ἑρπετὸ δὲν δάγκωνε τὴν πρώτη φορὰ ἀλλὰ κάποτε θὰ τύχαινε νὰ δαγκώση, ὅπως γίνηκε μὲ τὴν καϋμένη τὴν ἀδελφή σας, μὶς Στόνερ. Ὁ Ράϋλωτ προφασίσθηκε τὴν ἐπισκευὴ τοῦ δωματίου σας γιὰ νὰ σᾶς στείλη στὸ ἄλλο δωμάτιο ποὺ συγκοινωνοῦσε μὲ τὸ δικό του. Χθὲς τὸ βράδυ ἀκούσατε τὸ φίδι νὰ σφυρίζη δίπλα σας ἀλλὰ εὐτυχῶς δὲν τὸ προκαλέσατε κι' ἔτσι δὲν σᾶς δάγκωσε. Ὁ Ράϋλωτ ὅμως ποὺ θὰ ἐστερεῖτο τὰ εἰσοδήματά σας λόγῳ τοῦ γάμου σας τὸ ἔστειλε καὶ ἀπόψε. Ἐγὼ τὸ χτύπησα μὲ μανία, καὶ τὸ φίδι γυρεύοντας νὰ φύγη ἐστράφη πίσω καὶ ἀκολούθησε τὸν δρόμο τοῦ φεγγίτη. Εἶχε ὅμως ἀγριέψει ἀπὸ τὰ χτυπήματα, κι' ἔτσι ἐπετέθη στὸν πρῶτο ποὺ βρῆκε μπροστά του καὶ δάγκωσε τὸν ἴδιο τὸν δόκτορα. Ἔτσι μᾶς ἀπήλλαξε ἀπὸ πιθανὲς φασαρίες καὶ σᾶς βεβαιῶ ὅτι δὲν ἔχω καμμιὰ τύψι ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐπέμβασι τῆς θείας δίκης.

Ἡ μὶς Στόνερ ἔκλαιγε ἀπὸ λύπην καὶ συγκίνησι. Ὁ Χόλμς τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι.

— Καλύτερα ποὺ ἦρθαν ἔτσι τὰ πράματα μίς, τῆς εἶπε.

— Κύριε Χόλμς δὲν ξέρω πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω

— Ἄλλη φορὰ δεσποινίς, εἶπε γελῶντας ὁ Χόλμς. Τώρα ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ ὕπνο.

Καὶ καθὼς γυρίζαμε στὸ Λονδῖνο κοιμήθηκε μέσα στὸ τραῖνο σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῆ ἀπολύτως τίποτα.

ΚΟΝΑΝ ΝΤΟ·Υ'Λ

ΩΡΑΙΑ
ΚΑΙ ΑΦΘΟΝΑ ΜΑΛΛΙΑ

μπορεῖτε καὶ σεῖς νὰ ἔχετε, ἐὰν τοὺς κάμετε τὴν ἀπαιτουμένην περιποίησιν. Εἰς πολλὰ ἄτομα ἡ χολεστερίνη, ἡ ἀπαραίτητος οὐσία διὰ τὴν κανονικὴν τροφὴν τῶν τριχῶν, εἶναι ἀνεπαρκής. Τότε αἱ ρίζαι τῶν τριχῶν ἐξασθενοῦν, ἀρχίζει κατ' ἀρχὰς ἡ πιτυρίασις καὶ ἐπακολουθεῖ ἡ τριχόπτωσις. Διὰ νὰ θεραπεύσωμεν τὸ κακὸν πρέπει νὰ ἀναπληρώσωμεν τὴν ἐλλείπουσαν χολεστερίνην ἀπὸ τὸ τριχωτὸν τῆς κεφαλῆς, δι' ἄλλης. Τοῦτο ἐπιτυγχάνομεν ἀσφαλῶς διὰ τοῦ βιολογικοῦ προϊόντος «Τριλυζίν», τὸ ὁποῖον εἶνε μία ἐπιτυχὴς ἀρωματικὴ διάλυσις χολεστερίνης. Ἡ Trilysin ἐπιδρᾶ ἀποτελεσματικῶς. Μὲ τὴν καθημερινὴν χρῆσιν τῆς «Τριλυζίν»

ἡ πιτυρίδα ἐξαλείφεται
ἡ τριχόπτωσις σταματᾶ
τὰ μαλλιὰ ξαναφυτρώνουν

Ζητήσατε ἀπὸ τὸν ἀντιπρόσωπον κ. Κώσταν Νικολαΐδην, Ἀλκαίου 1, Ἀθῆνας. Τηλ. 70-401, νὰ σᾶς στείλῃ δωρεὰν τὴν εἰκονογραφημένην ἐπιστημονικὴν βιβλιογραφίαν τῆς

Τριλυζίν

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & Σια Α.Ε.

ΕΡΜΟΥ 21 ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7

Καθημερινῶς νέαι παραλαβαὶ
ἀπὸ ὡραιότατα βραδυνὰ φορέματα

«ΜΠΥΝΤΩΡ»

Κυρίες μου,

Ἡ μεγαλείτερη διαφήμισίς μας εἶναι ὅταν σᾶς ξεμυαλίζουν καμμιὰ φορὰ καὶ κάμετε ἀλλοῦ, εἰς ἄλλο Κομμωτήριο, τὴν Περμανὰντ σας.

Τότε ἀκριβῶς καταλαβαίνετε τὴν ἀνωτερότητα τῆς ἐργασίας μας καὶ τότε γίνεσθε ἡ καλυτέρα πελᾶτις μας.

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 71 ΤΗΛ. 23.208

Ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου ἡ τιμὴ τῆς περμανὰντ ὡρίσθη 125 δραχμάς. Ἐπωφεληθῆτε τῆς εὐκαιρίας.

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ
ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ
ΜΕΤΡΟΝ

Γ' ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 65 ΤΗΛΕΦ. 54617

ΚΙΜΩΝΟΣ ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗ

Ο ΤΖΩΝ Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ

Οἱ «Ἱστορίες τῆς Πιάτσας» τοῦ συνεργάτου μας κ. Κίμωνος Καπετανάκη, δὲν εἶνε φανταστικές. Εἶνε ἀληθινὲς ἱστορίες, τῶν ὁποίων οἱ ἥρωες καὶ αἱ ἡρωΐδες εἶνε ἐπίσης ἀληθινοί, σταχυολογημένες ἀπὸ τὴν παράξενη ζωὴ τῶν ἰδιορρύθμων ἀνθρώπων τῆς μεταμεσονυκτίου Ἀθήνας.

— Ὁρίστε, κύριοι, τελειώνετε. . .

— Νά, στὸ χέρι τοῦ κυρίου σταματᾶμε. . .

Κι' ἡ τράπουλα ἀνακατεύθηκε. ἐκόπηκε κι' ἐμοιράστηκε πυρετωδῶς. Φυλλάρανε ὅλοι βιαστικά.

Τὸ ἄλλο καρρὲ δὲν εἶχε διαλυθῆ. Μερικοὶ ἐξαργυρώνανε. Στριμωγμένος ἀνάμεσα σ' ἕνα στρογγυλὸ τραπέζι τῆς πόκας καὶ στὴν πόρτα τῆς ἐξόδου ὁ «Θεῖος» τὴν εἶχε στήσει. Δεξιὰ ἀπ' τὸ Ταμεῖο, στὴ ζούλα, ὁ Δημοσθένης ὁ Σκύλος ἔπαιζε τετατὲτ κουνκὰν 50 λεφτὰ τὸν πόντο καὶ 50 δραχμὲς μέσα μὲ τὸν Γιάννη τὸν Σκυλόψαρο. Ὁ Σκύλος εἶχε μείνει ἐδῶ καὶ μισὴ ὥρα μ' ἕνα χαρτὶ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ κολλήση.

Στὸ «χοντρὸ» καθότανε ὁ Γεράσιμος, ὁ Φασόλας, ὁ Γιώργης ὁ Χαβατζιβᾶς, ὁ Μαρίνης κι' ὁ Ἀμίλητος. Ἀλληλοφάγωμα δηλαδὴ κανονικό. Ὁ μοναδικὸς ξένος ποὺ πέρασε τοὺς τὰ πῆρε καὶ τοὺς ἄφησε νὰ τρώγωνται.

Ἄξαφνα, ἀκούστηκε ἕνα ἀπότομο φρενάρισμα, ντρὰμ-ντρούμ ! οἱ πόρτες τοῦ ταξιοῦ, ἕνα βιαστικὸ ἀνέβασμα σκάλας, ἡ πόρτα ἄνοιξε μὲ πάταγο καὶ μπῆκε μέσα ὁ Τζών, ἔχοντας πίσω του τὸν Νῖκο τὸν Ἀξιώτη, ποὺ τὸν εἶχε φέρει.

Γελαστός, μὲ τὸ γούνινο παλτό του ποὺ ἀγόρασε πέρυσι στὴν Πετρούπολι, μὲ τὸ ἄψογο ἐγγλέζικο κοστοῦμι του ποὺ ἔρραψε περνῶντας τελευταῖα ἀπὸ τὸ Λονδῖνο, μὲ τὴν γραββάτα του ποὺ πῆρε περνῶντας προχθὲς ἀπὸ τὴν Πράγα, μὲ τὶς γαλότσες του ποὺ τὶς εἶχε ἀπὸ τὸ Νταβός, ποὺ εἶχε πάει νὰ παίξη ἐδῶ καὶ 3 μῆνες, μὲ τὸ αἰώνιο μπαστοῦνι του, ποὺ κάνει 10 χιλιάδες καὶ εἶνε γνήσια Κάννα τῶν Καννῶν.

Αὐτοί, προμελέτη, δὲν τοῦ μιλάει κανένας. Ὁ Τζών, ὄρθιος, φωνάζει :

— Ταμίας ! φέρε κόκκαλα !

— Ἄστα, ρὲ Γιάννη, θὰ μπλέξης ! τοῦ λέει σκαιῶς ὁ Γεράσιμος.

— Φέρε μου διακόσα τάλληρα ! διατάζει μετριοφρόνως ὁ Τζών.

Ὁ Ἀξιώτης τοῦ σπρώχνει μιὰ καρέκλα καὶ στρογγυλοκάθεται ἀνάμεσα στὸν Μαρίνη καὶ τὸν Χαβατζιβᾶ.

— Βγάλτε μου καὶ μένα χαρτί ! λέει ὁ Τζὼν καὶ ἁπλώνει τὸ φοβερό του χεράκι.

Τοῦ βγάνουνε χαρτί. Κάνει χαρτιὰ ὁ Μαρίνης. Εἶνε μέσα, μὲ τὸ πέρασα — πέρασα, καμμιὰ ἑξηνταριὰ τάλληρα. Ὁ Γεράσιμος ἔχει φανερὸ ἕνα ἐννέα, ὁ Φασόλας ἕνα βαλέ, ὁ Χαβατζιβᾶς ἕνα λιμό, ὁ Τζὼν δυὸ διπλᾶ καπάκι, καὶ ὁ Μαρίνης ἄσσο κρυφὸ καὶ ἕνα διπλὸ φανερό. Μιλάει ὁ βαλές.

— Πάσσο ! λέει ὁ Φασόλας.

— Πάσσο ! λέει ὁ Χαβατζιβᾶς.

— 60 τάλληρα ! λέει ὁ Τζὼν μὲ τὰ διπλᾶ.

— 120 ! τοῦ λέει ὁ Μαρίνης, μὲ τὸ δυὸ ἀπὸ πάνω.

— 160 ! λέει ὁ Φασόλας καὶ ταπί !

— Πάσσο, λέει ὁ Γεράσιμος καὶ τὰ κλείνει.

— 180 ! καὶ ταπί, ντὶνινὶ - μανινί, λέει ὁ Χαβατζιβᾶς.

— 180, λέει ὁ Τζών.

— 180, λέει ὁ Μαρίνης, καὶ τὰ ρέστα μου !

Πάσσο οἱ ἄλλοι, μένουνε οἱ δυό τους, πέρνουνε χαρτί, πιάνει στὸ πέμπτο ὁ Μαρίνης τὸν ἄσσο.

— Ταμίας ! λέει ὁ Τζών ! Ἄλλα διακόσια τάλληρα !...

Ἡ δεύτερη κάβα πῆγε νὰ βρῆ τὴν πρώτη καὶ ντούκου - ντούκου ὁ Μαρίνης καὶ — τὰ εἶδα ὁ Τζὼν καὶ — ἐμπρός, κύριοι, εἴπαμε νὰ τελειώνετε, καὶ — φέρε διακόσα τάλληρα καὶ ξέρω γὼ τί, τοῦ πέρνουνε ἀπὸ τὶς τρεῖς παρὰ πέντε ὥς τὶς τρεῖς, χιλιάδες ἐφτά...

— Δὲν ἔχει ἄλλο, κύριοι, λέει ὁ Ταμίας καὶ σηκώνει τὴν τράπουλα.

— Τζών ! τοῦ λέει ὁ Μαρίνης. Ἐμεῖς πᾶμε στοῦ Γιαλούση... Ἅμα κονομήσης τίποτα φρέσκα, ἔλα...

— Πολὺ καλά, κύριε Μαρίνη, τοῦ λέει ὁ Τζών. Θὰ ἐπιστρέψω δριμύτερος καὶ ὀψόμεθα... καὶ σηκώνοντας τὸν γιακᾶ του ἔφυγε.

Οἱ ἄλλοι πήγανε στοῦ Γιαλούση. Ἐκεῖ βρήκανε καὶ τὸν Γιαννάκη τὸν τρελλὸ καὶ τὸ κουτσομπολιὸ ἄναψε.

— Μαρίνη, τὴν ἔψησες ! λέει ὁ Φασόλας.

—Τί νὰ κάνω ὁ φουκαρᾶς. Πρώτη φορὰ ἐγλύτωσα ἀπὸ σᾶς τὰ λυκόρνια. Ἂς εἶνε καλὰ ὁ Τζών...

— Δὲν τοῦ τὰ παίρνεις, ἐσύ, τοῦ Τζών, ἀλλὰ ἡ τράπουλα. Σὲ τί μπορεῖς ἐσὺ καὶ ὁποιοσδήποτε ἄλλος ἔξυπνος στὴν πιάτσα νὰ παραβγῆ μὲ τὸν Τζών ; Αὐτὸς τὰ ἔχει πάρει ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμο σίγουρα. Ἔχει κάνει ὀχτὼ φορὲς τὸν γῦρο τῆς Γῆς παίζοντας καὶ ἐξευτέλισε παντοῦ ὅλους τοὺς ἔξυπνους. Μιλάει ἐφτὰ γλῶσσες φαρσὶ καὶ δεκατέσσερις τσάτρα - πάτρα. Καὶ πρῶτον μὲν ὁ Γιάννης εἶνε κύριος. Αὐτὸς ποὺ βλέπεις εἶνε 74 χρονῶν καὶ δὲν τὸν κάνεις 50. Στὶς κυρίες εἶνε συμπαθέστατος κι' ἔχει τοῦ κόσμου τὶς κατακτήσεις. Ἔπρεπε νἄχη σήμερα ἑκατομμύρια. Ἀλλὰ τὸν τρώει τὸ ἀλκολῆκι του γιατὶ ὁ Γιάννης παίζει γιὰ νὰ παίζη... Τὸ χρῆμα δὲν τὸν ἐνδιαφέρει ἢ τὸ κέρδος. Ἡ ἀγωνία τῆς χασούρας ἢ τοῦ κέρδους τὸν ἐνδιαφέρει. Τώρα τὸν βλέπεις νὰ παίζη 100 τάλληρα κάβα, σὲ μιὰ ὥρα παίζει στὸ δέκα καὶ τρία, σὲ δυὸ ὧρες παίζει κουνκὰν ἕνα τάλληρο τὴν παρτίδα στὸ ζερό. Τὰ χάνει ὅλα, παίρνει δανεικὸ ἀπ' τὸ γκαρσόνι ἕνα 25ρικο, τὸ κάνει μέχρι τὸ μεσημέρι 500, δίνει στὸ γκαρσόνι τὶς 250, παίζει τάβλι, τὶς κάνει χίλιες, παίζει στὸ «Νέον» τὰ χάνει, ξαναδανείζεται καὶ αὐτὸ τὸ βιολὶ βαράει 24 ὧρες τὸ 24ωρο... Ἂν τύχη καμμιὰ φορὰ καὶ κερδίση, πέφτουνε ὅλοι οἱ χρεωφειλέτες μαζωμένοι. Ὁ Τζὼν ἔχει γνωρίσει τόσο κόσμο, ἔχει παίξει μὲ τόσους ἀνθρώπους, ἔχει νταλαβερισθῆ μὲ τόσο ὄχλο, ἔχει δανειστῆ ἀπὸ τόσους ποὺ δὲν θυμᾶται κανένα !... καὶ δίνει σὲ ὅλους. Καὶ κοντὰ στοὺς ἄλλους κολλᾶνε καὶ οἱ τράκες. Μιὰ φορά, τὸ 36, τὸν βρῆκα στὴν Θεσσαλονίκη. Βρήκαμε καὶ τὸν Ἀρβανιτάκη. Ὁ Τζὼν ἔκανε ἀκτοπλοΐα. Πήγαμε σὲ μιὰ μπύρα, καὶ ἤπιαμε καλὰ καὶ φύγαμε κατὰ τὶς δώδεκα. Ἐγὼ μὲ τὸν Ἀρβανιτάκη πηγαίναμε μπροστά. Ἀκοῦμε πίσω μας μιὰ λογομαχία. Γυρίζουμε, τί νὰ δοῦμε ; Ἕνας μυστήριος μὲ μιὰ ζακέττα πράσινη, ἕνα πομπὲ σκεβρωμένο, ἀξούριστος' μ' ἕνα γαλλικὸ μουστάκι κατεβαστό, εἶχε πιάσει τὸ μπαστοῦνι τοῦ Τζὼν καὶ τὸ τράβαγε, φωνάζοντας :

— Τότε δόσμου τὸ μπαστοῦνι σου !

— Ἄσε, ἄνθρωπέ μου, τὸ μπαστοῦνι μου ! ἔλεγε ὁ Τζών. Τὸ μπαστοῦνι μου κάνει 10 χιλ. φράγκα.

Πήγαμε κοντά. Ὁ ἄνθρωπος οὔρλιαζε.

— Γιατί, βρὲ παληάνθρωπε, δὲν μοῦ δίνεις τὰ λεφτά μου ;

Ἐπεμβήκαμε.

— Τί τρέχει μάστορη ;

— Τὰ λεφτά μου, κύριε, καταλαβαίνετε ;

— Ποιὰ λεφτά σου ; τοῦ λέμε ἐμεῖς.

— Ποὺ μοῦ ὀφείλει ὁ κύριος.

— Ἐγώ, βρέ ; τὸν ρωτάει ὁ Τζών. Ἀπὸ ποῦ στὰ ὀφείλω ;

— Δὲν σοῦ ἔδωσα 400 φράγκα γαλλικὰ στὸ Αἴξ λὲ μπαίν ;

— Πότε ; τὸν ρωτάει ὁ Τζών.

— Στὰ 1918 ! τοῦ λέει αὐτός.

— Τί λές, μωρ' ἀδερφέ μου ; τοῦ λέει ὁ Τζών. Ἐγὼ δὲν θυμᾶμαι τί ἔφαγα τὸ μεσημέρι, κι' ἔχουμε 1936, καὶ μοῦ μιλᾶς γιὰ τὸ 1918 ; Δὲν εἴμαστε καλά...

Καὶ τοῦ γύρισε τὶς πλάτες.

— Καὶ τί ἀπέγινε ; ρώτησε ἕνας.

— Τί ν' ἀπογίνη ; Ὁ μυστήριος αὐτὸς ἐπέμενε, ὁ Ἀρβανιτάκης ἐκνευρίστηκε καὶ τὸν πλάκωσε στὶς σφαλιάρες.

— Κι' ὁ Τζὼν τί ἔκανε ;

— Ὁ Τζὼν μᾶς εἶπε πὼς εἴμαστε ἀπάνθρωποι, ἀνάγωγοι, κακοποιοί, ἐθύμωσε, μᾶς ἄφησε καὶ πῆγε γιὰ τὸ «Μεντιτερράνιαν» νὰ κοιμηθῇ, γιατὶ ποτὲ δὲν πατάει σὲ δευτερώτερο ξενοδοχεῖο.

— Γιὰ πές μας, ρὲ Γιάννη, τὸ ἐπεισόδιο τοῦ Τζὼν στὸ Μέξικο... παρακάλεσε ὁ Γιώργης ὁ Χαβατζιβᾶς.

— Ἆ ! ναί ! αὐτὸ εἶνε γνωστό... Μιὰ φορὰ ὁ Τζὼν ἦτανε στὴν Καλιφόρνια. Ἡ φήμη του ὅμως εἶχε ἁπλωθῆ σ' ὅλη τὴν Ἀμερικὴ καὶ στὸ Μεξικό. Στὴ Βέρα - Κρούζ ἦτανε ἕνα σπουδαῖο Καζῖνο ποὺ παιζόντουσαν ἑκατομμύρια. Ὁ Τζὼν ἐπῆγε ὡς ἐξόριστος Ρῶσσος δούκας καὶ τοῦ πέσανε ἀπὸ κοντὰ μιὰ κομπανία χοντροὶ παῖχτες ἀπὸ φτουνοὺς τοὺς Μεξικάνους ποὺ βγαίνουνε στὸν Κινηματογράφο μὲ κουμπούρια, ζουνάρια καὶ λοιπά. Ἐπαίζανε, ἔχοντας μπροστά τους μπουκάλες οὐΐσκια, καὶ τὰ μπιστόλια τους ἀπάνω στὸ τραπέζι. Ἐν τῷ μεταξὺ περνῶντας τὸν Τζὼν γιὰ κορόϊδο, τὸν δουλεύανε ἀβέρτα. Ἀλλά, ἂν καὶ σ' ὅλα τὰ κόλπα μοντάρανε, ὁ Τζὼν τὰ μάζευε. Σ' ἕνα μεγάλο τζάκι καίγανε χοντρὰ κούτσουρα κι' ἔκανε τόση ζέστη, ἂν καὶ τὸ χιόνι ἔξω ἤτανε δυὸ μέτρα, ποὺ ἦτανε ὅλοι μὲ τὸ πουκάμισο.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας, βλέποντας τὴν πανωλεθρία, λέει στοὺς συντρόφους του σὲ μιὰ παραφθαρμένη σπανιόλικη, ποὺ ὁ Τζὼν μιλοῦσε καλύτερα ἀπ' αὐτόν :

— Μωρὲ τί φοβώσαστε ; Κάντε ἀνοιχτὸ παιχνῖδι καὶ ἅμα δοῦμε πὼς δὲν ρεφάρουμε, θὰ τοῦ κολλήσουμε τὰ μπιστόλια στὴν κοιλιά, θὰ τοῦ τὰ πάρουμε πίσω, θὰ τὸν καθαρίσουμε καὶ θὰ τὸν πετάξουμε στὸ δάσος...

Ἀκούει ὁ Τζὼν τὸ παραμῦθι, κάνει τὸ κορόϊδο καὶ διατάζει ἕνα κοκτέϊγ, καὶ σταματάει νὰ κερδίζη. Τοῦ φέρνουν τὸ ποτό, τὸ δοκιμάζει, φτύνει καὶ βάζει τὶς φωνὲς ρούσικα :

— Τί εἶνε αὐτό ; Ντὲν ξέρει χαρασσὸ κοκτέϊλ... Ἆ ! τώρα κατεβαίνεις φτιάξης μονάχος.

Καὶ ἀφίνοντας τὶς μάρκες ὅπως ἤτανε, σηκώνεται, βάζει περὶ τὰ 80 μιλ-ρέϊζ, ντόπια χιλιάρικα, στὴν τσέπη τοῦ πανταλονιοῦ του, κι' ὅπως ἤτανε, μὲ τὸ πουκάμισο κι' αὐτός, «ἐξκιοῦζ μι» τοὺς λέει καὶ βγαίνει. Ἔξω χιόνιζε. Βρίσκει ἕνα αὐτοκίνητο, πηδάει μέσα καὶ φωνάζει στὸν σωφφέρ : «Στὰ σύνορα», καὶ δρόμο ὁ Τζών.

— Πάλι γιὰ μένα λέτε, κύριε Γεράσιμε ; ρωτάει ὁ Τζὼν μπαίνοντας στοῦ Γιαλούση. Κύριε Μαρίνη, ὁρίστε παρακαλῶ ! Εἶμαι ὅλος δικός σας. . .

— Κύριε Τζών, τοῦ λέει ὁ Γεράσιμος. Ἄσε τὸν Μαρίνη καὶ πές μας γιὰ τὴν κυρία ποὺ βρῆκες στὸ τελευταῖο σου ταξῖδι.

—Ἄστα αὐτὰ τώρα, τί νὰ τὰ κάνης ; Κύριε Μαρίνη, ὁρίστε εἶπα !

— Πρῶτα τὴν ἱστορία, εἶπαν ὅλοι.

— Αὐτὸ, κύριοι, λέγεται ἐκβιασμός. Ἀλλ' ἀφοῦ ἐπιμένετε, θὰ σᾶς τὴν πῶ, βρὲ παιδιά, ἂν καὶ δὲν εἶνε σπουδαία... Νά ! τὸ καλοκαῖρι ἐταξίδευα ὡς Ἰταλὸς ἔμπορος γιὰ τὴν Ὀστάνδη, Στὸ παπόρι ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ εἶχα ἀντιληφθῆ ὅτι προσείλκυσα τὴν προσοχὴ μιᾶς ὡραιοτάτης κυρίας, συνοδευομένης ἀπὸ ἕνα ὡραιότατον κύριον, μὲ τὸν ὁποῖον ἀποτελοῦσαν ἕνα ὡραιότατο ζευγάρι. Εἶχα φυσικὰ πρώτη θέσι, ἡ κυρία ὡμιλοῦσε ἄριστα τὴν ἰταλικήν, γνωριστήκαμε κατόπιν ἐλαφρᾶς ἀψιμαχίας, μὲ ἐσύστησε εἰς τὸν κύριόν της καὶ μὲ ἐκάλεσαν ἀμέσως σὲ μιὰ παρτίδα πόκερ, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχαν καλέσει καὶ ἕνα ἄλλον κύριον, Ὀλλανδὸν νομίζω, κορόϊδο δὲ ἐννοεῖται. Ἐπήγαμε στὸ καρρέ, μᾶς ἐσέρβιραν καφέ, λικέρ, καὶ ἡ ὡραιοτάτη κυρία κάθεται δίπλα μου καὶ μοῦ λέει εὐγενέστατα :

— Μήπως σᾶς ἐνοχλῶ ;

— Παρακαλῶ, Μαντάμ, τῆς ἀπαντῶ εὐγενέστατα.

— Ξέρετε, μοῦ λέει, δὲν κάθομαι ποτὲ δίπλα στὸν ἄντρα μου γιατὶ μοῦ λέει ὅτι τοῦ φέρνω ἀτυχία.

Καὶ ἀρχίσαμε νὰ παίζωμε εὐγενέστατα. Ἀντιλαμβάνομαι ὅμως ἀμέσως, κ. Χαβατζιβᾶ, ὅτι ἀπὸ τὸ πρῶτο ράουντ, ἡ κυρία δουλεύει τηλέγραφο, καὶ ὁ κύριος τῆς κυρίας μᾶς παίζει πιὰ σίγουρα. Ὁ δυστυχὴς Ὀλλανδὸς εἶχε ἀρχίσει καὶ μάσσαγε τὰ μουστάκια του. Σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ κάνει ὁ ἀξιέραστος αὐτὸς κύριος χαρτιά, βλέπω ὅτι μοντάρει ἀβέρτα στὸ φτερό. Μᾶς δίνει χαρτιά. Φυλλάρω, ἔχω δυὸ ἄσσους. Ἀνοίγω' ἤτανε μέσα 200 φράγκα. Μοῦ λέει αὐτὸς δυὸ χιλιάδες. Τὸ κορρόϊδο, ὁ Ὀλλανδὸς, τὰ πετάει. Τοῦ λέω κάρτ. Μοῦ λέει πόσα ; Τοῦ λέω τρία. Ἐκεῖνος ἔμεινε σερβί. Ἐγὼ σκαρτάρω καὶ λέω : Τσίπ. Ὁ ἄλλος, νομίζοντας ὅτι δὲν ἔκανα τίποτα μοῦ λέει : Ἄλλες δύο χιλιάδες. Ἐγὼ λέω : Παρντόν, νὰ φυλλάρω καὶ θὰ σᾶς πῶ, φυλλάρω ἔτσι ποὺ ἡ ὡραιοτάτη κυρία νὰ βλέπη ἄνετα καὶ σκάω ἕνα ἄσσο, δεύτερο ἄσσο, τρίτο ἄσσο, τέταρτο ἄσσο. Δυὸ χιλιάδες, λέω, καὶ τὰ ρέστα μου.

Ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τῆς κυρίας παρήγγειλε «ὄχι».

— Πάσσο, κύριε, μοῦ λέει ὁ ὡραιότατος κύριος, πάσσο μὲ φοὺλ τοῦ ρήγα, ἂν καὶ μὲ μπλοφφάρετε.

— Πολὺ ὀρθὰ μαντεύσατε, τοῦ λέω. Μπλοφφάρω, ὄχι ὅμως ἐσᾶς, ἀλλὰ τὴν κυρία !

Καὶ ἀνοίγω τὸ χεράκι μου, μέσα στὸ ὁποῖον κρατοῦσα τρία χαρτιὰ ἀνόμοια καὶ τοὺς δύο μου ἄσσους σχισμένους στὴ μέση ἔτσι ποὺ νὰ φυλλάρωνται γιὰ τέσσερις ! Θὰ σᾶς πῶ ὅμως μιὰ φορὰ στὸ Μπουένος Ἄϋρες...

— Βρὲ τί τὰ θέλεις τώρα αὐτά ; τὸν διέκοψε ἀνυπόμονος ὁ Μαρίνης. Παίζεις τώρα τίποτα ;

— Ὅ,τι θέλετε ἀξιότιμε κ. Μαρίνη !

* * *

Ἡ ὥρα εἶνε 6 τὸ ἀπόγευμα. Γαλβανισμένος στὴν καρέκλα του ὁ Τζὼν ὁ Ἀμερικάνος ἀγωνίζεται ἐδῶ καὶ 12 ὧρες, διεκδικῶντας στὸ θηριῶδες του μὰτς μὲ τὸ «χιτζίνη» τὸν Μαρίνη, τὸν τίτλο τοῦ πρωταθλητοῦ τῆς παγκοσμίου χαρτοπαικτικῆς ἐξυπνάδας.

Κ. ΚΑΠΕΤΑΝΑΚΗΣ

ΙΠΠΟΔΡΟΜΟΣ ΦΑΛΗΡΟΥ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΩΡΑ 2.15 Μ.Μ.

ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΑΙ

ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΣΜΑΤΑ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙ

ΤΟΥ κ. ΑΛΕΚΟΥ ΛΙΔΩΡΙΚΗ

Ἕνας χαιρετισμὸς στὸ Καρναβάλι... Περάστε νὰ τὸν κάνετε, δὲν εἶνε τόσο εὔκολη δουλειά. Λίγο ρωμαντικός, λίγο θερμός ἀπ' τοὺς ἀτμοὺς τῆς ζωηρῆς πραγματικότητος, χωρὶς τὰ αἰώνια: κομφετί, τὶς σερπαντίνες, τὶς Κολομπίνες καὶ τ' ἄπιστα φιλιά τους. Ἕνας χαιρετισμὸς ποὺ νὰ μὴ μοιάζῃ μὲ τοὺς ἄλλους, αὐτοὺς ποὺ εὔκολα ἡ πέννα, μὲ περισσὴ συμβατικότητα σερβίρει κάθε χρόνο.

Κάθομαι νὰ τὸν γράψω κι' ἔξω, στὸ δρόμο, κάποιο πλανόδιο νταοῦλι καλεῖ τὴ γειτονιὰ νὰ θυμηθῇ πὼς εἶν' Ἀποκρηά. Ἕνας φτωχὸς καὶ κουρελῆς παληάτσος, τὸ μοῦτρο του πασσαλειμμένο μὲ φοῦμο καὶ μὲ κόκκινες μπογιές, ἀξιοδάκρυτος ἀλήτης, μ' ἔχει προλάβει τόση ὥρα! Μ' ἕνα χωνὶ στὸ χέρι γιὰ νὰ μαζεύῃ τὶς δεκάρες τοῦ «φιλοθεάμονος κοινοῦ», τραβάει μὲ τὸ ἄλλο μιὰ τερατόσχημη γκαμήλα (σύμβολο τῆς Ἀποκρηᾶς κι' αὐτό), ἕνα περίεργο ἀσύλληπτο ἀνθρωπόζωο—πόδια ἀνθρώπου, τρίχωμα προβιᾶς, μουσοῦδι δεινοσαύρου—ποὺ πάει κι' έρχεται δεξιὰ-ζερβά, παραπατάει καὶ σαλτάρει, ἐνῷ τριγύρω τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς οὐρλιάζουν, ξεφωνίζουν, χτυποῦν τὰ χέρια καὶ χοροπηδοῦν...

Εἶνε ἡ πρώτη Ἀποκρηά μου αὐτή... Ὅλων ἡ πρώτη Ἀποκρηά... Τὸ πρῶτο ξάφνιασμα τῆς πιὸ ὡραίας νειότης ἀπὸ τὶς παιχνιδιάρες μέρες ποὺ ἁπλᾶ, ψυχρὰ καὶ ἄχρωμα τὶς λέει ὁ ἡμεροδείκτης: Τριώδιο ...Τριώδιο!...

Πόσο διαφέρουν στὴ ζωή μας, πόσο ἀλλάζουνε στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, αὐτὲς οἱ τρεῖς βδομάδες ποὺ εἶνε σταλμένες ἀπ' τὴ δύναμι, ἀπὸ τὸ νόμο τῆς συνήθειας νὰ μᾶς γλεντᾶνε κάθε χρόνο. Ἀφήνω τὸ μυαλό μου νὰ ἀξιδέψῃ τώρα, μέσα στοῦ παρελθόντος τὸ καράβι καὶ ξαναβλέπω... ξαναβλέπω...

Ἕνα παιδάκι ζωηρό· μπιρμπιλωτὰ καὶ φωτερὰ πῶς παιχνιδίζουν τὰ ματάκια του τὴν ὥρα ποὺ στὸ σπίτι, τοῦ δοκιμάζουν τὸν πιερόττο, ποὺ θὰ φορέσῃ σήμερα. Τρίζει ἀπάνω στὸ μικρὸ καὶ ἄπλαστο κορμί τὸ ἀτλαζωτὸ κοστοῦμι, ὁ τούλινος γιακᾶς χαϊδεύει τὰ φρέσκα μαγουλάκια καὶ ἁπαλὰ τὰ χέρια χαϊδεύουν τὰ ὁλοστρόγγυλα κουμπιὰ—μαῦρα ἢ ἄσπρα ἢ κόκκινα ἢ μπλὲ—ποὺ ἁπλώνονται στὸ ὕφασμα.

Καὶ τί δὲ συμβολίζει αὐτὸ τὸ ροῦχο... Τρεχάλες μὲς στοὺς δρόμους, μιὰ φοῦσκα στὸ ἕνα χέρι γιὰ νὰ χτυπᾷς ξένα κεφάλια, δυὸ-τρεῖς δραχμὲς γιὰ μιὰ σακκοῦλα χαρτοπόλεμο, ἕνα πακέττο σερπαντίνες, ποὺ οὔτε κἂν νὰ τὶς πετάξῃς ξέρεις καὶ μένουν ἀξεδίπλωτες στὸ χέρι σου, τὸν παιδικὸ χορὸ ποὺ ντροπαλὰ θὰ μπῇς ἀνάμεσά του κι' ἔπειτα, μὲ τὴν ὥρα, θὰ εἶνε δικός σου ὁλάκερος, ἀφοῦ θὰ ὀργώσῃς τὸ «παρκὲ» τῆς σάλλας μὲ τὶς ἀτέλειωτες τσουλῆθρες σου... Κι' ὕστερα ἕνας τυχαῖος χοροδιδάσκαλος ποὺ θὰ σὲ πάρῃ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ θὰ σὲ ρίξῃ ζαλισμένο, μαζὺ μὲ ἄλλα παιδιά, σ' ἕνα στροβίλισμα ἀπὸ «ρόν», ἀπὸ καντρίλλιες μπερδεμένες, ἀπὸ σαλάτα μουσική, χορευτική· κι' ἐσὺ θ' ἀκοῦς τὸ τούμπανο μονάχα, θὰ σπρώχνῃς καὶ θὰ σπρώχνεσαι καὶ θὰ γλυστρᾷς, θὰ πέφτῃς γιὰ νὰ σηκώνεσαι μὲ χάχανα, θὰ ξαναπέφτῃς πάλι καὶ πάλι ...πάλι...ὥς τὴν ὥρα ποὺ θὰ σὲ πάρουν κουρασμένο, τὰ μαγουλάκια ξαναμμένα, τὸ ἕνα κουμπὶ—τὸ μπλὲ ἢ τὸ κόκκινο φευγᾶτο καὶ τὸν μεγάλο τὸ γιακᾶ κουρελιασμένο ἀπ' τὰ τραβήγματα κι' ἀπὸ τὸ χοροπηδητό...

Καὶ γρήγορα τὰ χρόνια θὰ περάσουν. Ἔφηβος τώρα, τὸ μουστακάκι μόλις ποὺ θ' ἀνθίζῃ, θὰ ψάξῃς μόνος σου νὰ βρῇς ἕνα μαντῆλι κόκκινο, κάποιο πουκάμισο θὰ βάψῃς μέσ' τὴν καραμπογιά, θὰ ψάξῃς γιὰ νὰ βρῇς κάποια «τραγιάσκα» καὶ ὅλ' αὐτά, μὲ περισσὴ στοργή, μὲ πρώιμη κοκκεταρία, θὰ γίνουν ὁ Ἀπάχης! Μπρὸς στὸν καθρέφτη τὸ φρύδι θὰ μαυρίσῃ, θὰ μποῦν οἱ «φαβορίτες» ἔτσι γιὰ «μέγκλα», γιὰ ὡμορφιὰ καὶ μὲ παρέα ἄλλους δυὸ-τρεῖς, θὰ βγῇς στὸ δρόμο, θὰ βγῇς γιὰ «τσάρκα» καὶ θὰ πειράξῃς μερικὲς κοπέλλες ποὺ ἀλαμπρατσέττα θὰ σουλατσάρουν στὴν ὁδὸ Σταδίου, μασκαρεμένες ἢ ἀμασκάρευτες. Θὰ πιῇς δυὸ μπύρες καὶ θὰ παραστήσῃς τὸν τύφλα μεθυσμένο, θὰ λάβῃς μέρος στὴν τετραφωνία ποὺ θὰ σκαρώσῃ ἡ συντροφιά σ' ἕνα παράμερο σοκκάκι—κατὰ τὴν Πλάκα μᾶλλον—κι' ἔπειτα σ' ἕνα κέντρο φτηνὸ καὶ μᾶλλον λαϊκό, θὰ πᾷς γιὰ νὰ χορέψῃς. Ντάμα δὲ θἄχῃς, δὲν σὲ προσέχουνε ἀκόμα οἱ γυναῖκες, κι' ἴσως στροβιλισθῇς στὸ βὰλς ἢ σὲ κανένα λάγνο, παθητικὸ ταγκό, παρέα μὲ τὸν ἄλλο ἀπάχη.

Καὶ γρήγορα τὰ χρόνια θὰ περάσουν... Ἡ Ἀποκρηὰ θἆνε σκοπός. Θὰ εἶνε παιχνίδι γιὰ τὸν ἔρωτα, γιὰ τὸ κυνήγημα τῆς σάρκας. Σὲ τοῦτον ἢ τὸν ἄλλονε χορὸ θὰ σὲ προσμένῃ κάποια μελαχροινὴ ἢ ξανθὴ κοπέλλα καὶ μέσ' στὴν πήχτρα τόσου κόσμου ποὺ θὰ γεμίζῃ κάποιο κέντρο, κάποιο δημόσιο χορό, στὴ σάλλα τοῦ ξενοδοχείου, ἁπαλομεθυσμένος θὰ πῇς δυὸ λόγια παραπάνω, θὰ σφίξῃς τὸ κορμί της πιὸ θερμά, θὰ ἀσφαλίσῃς κάποιο «ραντεβοῦ» γι' αὔριο τὸ βράδυ ἢ μεθαύριο.

Καὶ γρήγορα τὰ χρόνια θὰ περάσουν... Μμ! Ἂν δὲ φορέσῃς κάποιο ντόμινο ποὺ οἱ κυρίες τῆς συντροφιᾶς θὰ στὸ περάσουν μὲ τὴ βία, θὰ τυλιχτῇς στὸ φράκο ἢ στὸ σμόκιν σου. Κάποιο οὐΐσκι—πρῶτο, δεύτερο...—θὰ βρῇς γνωστούς σου στὸ χορό, θὰ κουβεντιάσῃς ὑποθέσεις, θά... βρίσῃς τὴν Ἀποκρηά: «Σαχλὰ τὰ ντόμινα, μέρες ἀνόητες, ὁ κόσμος πιὰ δὲν ἔχει κέφι...», θὰ κάτσῃς στὸ σκαμνάκι κάποιου μπὰρ καὶ ἴσως ψυχρὰ θὰ βλέπῃς τοὺς ἄλλους νὰ χορεύουν, νὰ ζοῦν, νὰ ξετρελλαίνωνται μὲ ἕνα τίποτα, γιὰ γοῦστο... Κι' ἔπειτα, ἴσως σὲ πλησιάσῃ κάποιο ντόμινο ποὺ στὸ ἄρωμά του—«Ἀρπέζ», «Φλὲρ ντὲ Ροκάϊγ» κάτι καλὸ—θὰ σοῦ κεντήσῃ τὰ ρουθούνια. Θὰ δῇς πόσο ἔξυπνα μιλάει, χαριτωμένα πῶς πειράζει, θὰ σ' ἐνδιαφέρῃ λίγο, θὰ πιάσετε κουβέντα, θὰ τὴ χορέψῃς μετρημένα, γοητευτικά, ἁπαλά, θὰ τῆς ζητήσῃς νὰ τὴν ξαναδῇς ὅταν θελήσῃ, ὅπου θελήσῃ κι' ἐκείνη θὰ σοῦ πῇ τὸ «ναί». Μὰ ἴσως δὲ θἄρθῃ ...Δὲ θὰ τὴν ξαναδῇς ποτέ σου καὶ θὰ σηκώσῃς ἐλαφρὰ τοὺς ὤμους μ' ἕνα χαμόγελο στωικό, μὲ μιὰ παράξενη γκριμάτσο.

Καὶ γρήγορα τὰ χρόνια θὰ περάσουν... Ἴσως θὰ εἶνε γκρίζα τὰ μαλλιά. Μπορεῖ νἄχῃς φαλάκρα. Θὰ πᾷς ἀπὸ συνήθεια ἐκεῖ ποὺ πᾶνε κι' οἱ ἄλλοι, θὰ πιῇς λιγώτερο—αὐτὴ ἡ καρδιά... ἢ τὸ συκῶτι... ἢ τὸ στομάχι!... — ἴσως καὶ νὰ χορέψῃς ἄτεχνα δυὸ-τρεῖς κυρίες ἀπὸ ὑποχρέωσι, θἄρθῃ καὶ πάλι κάποιο ντόμινο, μὰ θὰ σταθῇ κοντά σου μόνο λίγα λεπτά· κι' ὅταν θὰ ξημερώνῃ, θὰ πῇς στὸ βιολονίστα νὰ πλησιάσῃ κι' ἔτσι νὰ παίξῃ δίπλα σου, στ' αὐτί σου, ἕνα τραγοῦδι ποὺ σοῦ θυμίζει τὰ παληά...

Κι' ἔπειτα; Ὕστερα; Τί ἄλλο; Θἄρθῃ μιὰ μέρα, ἕνας καιρὸς ποὺ αὐτὲς οἱ τρεῖς βδομάδες θἆνε ἐφιάλτης καὶ ἐνόχλησι, θὰ τὶς ἀκοῦς καὶ θὰ τὶς νοιώθῃς ἀπὸ μακρυὰ νὰ ξετυλίγωνται, τὸ βουητό τους κι' οἱ χαρές τους θἆνε ἰντερμέτζο θλιβερὸ στὴν ἄχρωμη ζωὴ τῶν γερατειῶν σου...

……

Καὶ κλείνω τὸ παράθυρο. Θέλω νὰ γράψω τώρα ἕναν χαιρετισμὸ στὸ Καρναβάλι... Ἔχει ἀπομακρυνθῆ τὸ θλιβερὸ πλανόδιο νταοῦλι καὶ ὁ φτωχὸς παληάτσος μὲ τὴν ἀσύλληπτη γκαμήλα του, χάθηκαν πίσω ἀπ' τὸ στενό... Στὸ δρόμο τὰ εὔθυμα παιδιά τῆς γειτονιᾶς ἔπαψαν νὰ γελοῦνε, νὰ ξεφωνίζουν, νὰ πηδᾶνε...

Παίρνω στὸ χέρι μου τὴν πέννα. Καὶ ὑπογράφω μοναχά ..

ΑΛΕΚΟΣ Μ. ΛΙΔΩΡΙΚΗΣ

Ἡ ἐπιθεώρησις τῆς ἑβδομάδος

ΤΟΥ κ. Γ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΚΗΝΗ Ιη

(ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ: παριστᾶ τῆς Πλάκας σταυροδρόμι,
—ἀνηφοριὰ — ἡ Ἀκρόπολις στὸ βάθος — καὶ ἀκόμη
μία γαζία στὴ γωνιὰ κ' ἐκείνη μαραμένη
καὶ μιὰ κιθάρα ἑνὸς γλετζὲ στὴν ἄκρη πεταμένη).
Ἀναμονὴ τῆς Ἀποκρηᾶς... Κι' ὡς ἀπαιτοῦν οἱ τύποι
Ἕνας Πιερόττος, ποῦ θαρρῶ 'σηκώθηκ' ἀπὸ γρίππη
προσμένει τὸν Καρνάβαλο,
ποὺ αἰφνιδίως ἔρχεται μὲ ἅρμα ἕνα σαράβαλο.

Κ' εὐθὺς κατὰ τὸ πρόγραμμα μετὰ χορῶν κι' ᾀσμάτων
ἀρχίζει ἡ παρέλασις τῶν ἐκλεκτῶν ἁρμάτων...
καὶ πρῶτον μέσ' 'στὰ ἅρματα — ὢ θαῦμα τῶν αἰώνων ! —
συρόμενον σιγά, σιγὰ ὑπὸ πεντέξη ὄνων
ἀπὸ ἕνα τρὰμ τοῦ Παγκρατιοῦ διέρχεται τὸ ἥμισυ,
ποῦ τὤστειλε ἡ Πάουερ θαρρῶ γιὰ διαφήμισι.
γιατί τὸ ἄλλο τὸ μισὸ
νομίζω ὅτι ἔπεσε προχθὲς στὸν Ἰλισό.
Ὅλοι μόλις τὸ εἶδανε — Θεέ μου τί συγκίνησι —
—'σταμάτησε πρὸς χάριν του τὸ γλέντι καὶ ἡ κίνησι —
Καὶ ὅλοι πειὰ μὲ μιὰ φωνὴ μαζὺ κι' οἱ ἐπιβάται του
φωνάζανε: — «Βαράτε του!»,
καὶ σερπαντίνες τοὔρριξαν κι' οἱ πειὸ γνωστοὶ λεμόνια
κι' ἂν ἤτανε Ἰούλιος θὰ τοὔρριχναν πεπόνια.

Τὸ γλέντι συνεχίζεται... Αἴσθησις: Ἅρμα δεύτερον
σπουδαῖον καὶ μ' ἐπίσημον συμβολισμὸν ἐλεύτερον
πρὸ πάντων δ' ἐμφανίσεως πλουσίας καὶ ἀρτίας.
—Τὸ ἅρμα αὐτὸ τῆς Διεθνοῦς εἶναι διπλωματίας—.
Καὶ ἐποχοῦνται τοῦ ἅρματος παιδιὰ πρώτης γραμμῆς
τὸ Βαγγελάκι τῆς μαμῆς,
ὁ Τάσος τῆς Θανάσαινας, ἀπ' τοῦ Ψυρρῆ ὁ Νῖκος.
κι' ὁ Νώντας ποῦ ἡ δηλώσεις του παρεξηγοῦντ' ἀδίκως.
Αὐτὸ ἀπὸ τὰ ἅρματα ἦτο πειὸ σὶκ καὶ τρέλλα —
—φοροῦσαν ὅλοι τους μονόκλ, ζακέ, ψηλὰ καπέλλα.
Πιάνει τὸ χαρτοφύλακα στὰ χέρια του ὁ Τάσος
π' ἀπ' τὸν καϋμὸ τῆς Βάσως,
ἔγινεν ἡ καρδία του βασάνων κατοικία
κι' ἀπὸ τὸ Νῖκο τὴ Λενιὼ ζητάει γι' ἀποικία.
Αἴφνης ὁ Βάγγος τῆς μαμῆς ρίχνει μιὰ κανονιά,
ὁ Νώντας ποὺ ξαφνίστηκε τοῦ σκάει μιὰ μπουνιὰ
τοῦ ἄλλου διπλωμάτη
κ' ἐνῷ γελοῦσε τὸ κοινὸν πάνω σ' αὐτὸ κομμάτι
τοῦ ἔπριξε τὸ μάτι..
Χωρίστηκαν κ' οἱ τέσσαρες σὲ μέρη δυὸ ἰσόπαλα
καὶ παίζοντας τὰ ρόπαλα
ἐπαριστάναν διεθνεῖς νὰ ποῦμε διπλωμάτες
καὶ κομφετὶ τοὺς πέταγε ὁ κόσμος καὶ ντομάτες.

Ὁ κόσμος διεσκέδαζε μὲ τοῦτα ὡς εἰκὸς
καὶ ὁ Πιερόττος μοναχὰ 'κυττοῦσε σκεπτικὸς
μονολογῶν κυρίως
καὶ ἀποροῦσεν ὁ φτωχὸς εἰς τὴ γωνιά του μόνος:
—«Ὁ 'φετεινὸς Καρνάβαλος τάχα νὰ εἶνε κρύος
ἢ μήπως εὑρεθήκαμεν ἐντὸς ἀντικυκλῶνος ;»...
Καὶ τέλος μέσα στ' ἅρματα μὲς 'στοῦ κοινοῦ τὴν τρέλλα.
Νά! τῶν μπεκρήδων ἔρχεται τὸ ἅρμα... Μιὰ βαρέλλα—
Κ' ἤτανε ἀπὸ τ' ἅρματα αὐτὸ τὸ πειὸ μπλαζέ,
γιατί σ' αὐτὸ οὔτ' ἔπιναν, οὔτ' ἔτρωγαν μεζέ,
κι' ἀντὶ σκονάκια ἔπιναν οἱ μπέκροι ἀσπυρίνες
καὶ μιὰ καντάδα ἔλεγαν ἀπ' τὶς παληὲς ἐκεῖνες..
«Στῆς Πλάκας τὶς ἀνηφοριές,
ποὺ ἔχει πάντα ὠμορφιές,
μᾶς ἦρθ' ἡ Ἀποκρηὰ αὐτὴ
μὲ τοῦ πρασίνου τὴ γιορτή...»
Γι' αὐτὸ συνεορτάζουσαι μὲ ἀκκισμοὺς καὶ γλύκες
πειὸ πέρα τρεῖς κατσίκες,
'στῆς Πλάκας τὶς κατηφοριὲς
ἐτρῶγαν τὶς κληματαριὲς
καὶ μιὰ ξηρὰ ἐλαία
καὶ... πίπτει ἡ αὐλαία.

ΣΚΗΝΗ ΙΙα

(Ἡ Σκηνή μας παριστᾶ εὐτυχοῦς ἀστοῦ σαλόνι —
τὸ παιδὶ χοροπηδᾷ
—παίζοντας μ' ἕνα μπαλλόνι —
ἡ κυρία τραγουδᾷ
καὶ ὁ κύριος μπαλώνει
τὸ παληό του πανταλόνι.
Ἡ κυρία ἀδημονεῖ... Κἄτι φαίνετ' ἀναμένει..
Τὸ κουδοῦνι ξαφνικὰ τῆς εἰσόδου των σημαίνει).
Η ΣΥΖΥΓΟΣ (κυττάζοντας ἐκεῖνον ἀπὸ σπόντα)
—Θὰ ἦρθανε οἱ φίλοι μας, νομίζω, Ξενοφῶντας !
(ὁ Ξενοφῶν ὁ ἀτυχὴς ἂν κ' ἔχῃ καὶ συνάχι,
ὀσφραίνεται ὁ φουκαρᾶς
ἀπὸ τὸ ὕφος τῆς κυρᾶς,
ὅτι σὲ λίγο ἐπίκειται μέσα 'στὸ σπίτι μάχη).
Ο ΞΕΝΟΦΩΝ, (ἀνοίγοντας). Ἀγαπητοὶ περᾶστε !
(μπαίνουν στὸ σπίτι φίλοι τους ἀνδρόγυνα πεντέξη)
ΟΛΟΙ. Μαζύ μας θἄρθετε γιὰ νὰ διασκεδᾶστε
σὲ μιὰ ταβέρνα. Ξενοφῶν, ἀπόψε ὥς ποὺ νὰ φέξῃ
Ο ΞΕΝΟΦΩΝ. Μὰ ξέρετε, ἀγαπητοί, νυστάζω
Η ΣΥΖΥΓΟΣ (ἁρπάζοντας ἕνα ἀρχαῖο βάζο).
—Νὰ πᾶμε πρέπει, Ξενοφῶν, ἀπόψε σὲ ταβέρνα,
ὅπου ὅλα τὰ ἀνδρόγυνα πηγαίνουν τὰ μοντέρνα!»
Θέλει δὲ θέλει τὤβρε αὐτὸ ὁ Ξενοφῶν καλὸ
κ' ἔτσι ἀλλάζει τὸ ταμπλό,
γιατί ἀπ' τὴν ὁμήγυρι αὐτὴ τὴ φιλικὴ
σὲ μιὰ ταβέρνα ἀπάγεται ἐν τάχει κοσμική.

Τοῦ Ξενοφῶντα ἡ σύζυγος μέλι καὶ γλύκες στάζει.
ἐνῷ τὴν βλέπει ἕνας γλετζὲς καὶ τὴν γλυκοκυττάζει
νότες σκορπᾶ τὸ σαξοφών..
Κι' ἂν πῆτε γιὰ τὸν Ξενοφῶν.
Ὁ Ξενοφῶν νυστάζει...

ὁ νέος πειὰ ξεθάρρεψε καὶ πλησιάζει ὄντως
μὲ τρόπον τὴν καλλίγραμμον κυρίαν Ξενοφῶντος.
Μπροστά της ὑποκλίνεται εὐθὺς περιπαθῶς.
Σ' ἕνα ταγκὸ ἀπάγεται ἐκείνη εὐπειθῶς...
(Σημείωσις: ὁ Ξενοφῶν τώρα κοιμᾶτ' ὀρθός !)

Τώρα τὸ πρῶτο τὸ ταγκὸ τὸ διεδέχθη ἄλλο,
ποὖν' ὁ ρυθμός του πειὸ γοργός, τὸ κέφι πειὸ μεγάλο...
Κι' ὁ νέος τῆς κυρίας μας σὰν τζέντλεμαν σωστὸς
ὁ καβαλλιέρος ἔγινε ὁ μόνος καὶ πιστός.
(Σημείωσις: ὁ Ξενοφῶν κοιμᾶται καθιστός !).

Τὸ κέφι φτάνει στὸ ζενὶθ — τὸ γλέντι πλέον μαίνεται —
ἐκείνη, ὡς εἶναι φυσικόν, ἀπ' τὸ χορὸ θερμαίνεται
κι' ὁ φίλος γιὰ νὰ μὴ φανῇ πὼς εἶναι φίλος κρύος
σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ,
προτείνει στὴν κυρία μας μιὰ βόλτα μὲ ταξί,
ποὺ αὐτὴ ἀπὸ εὐγένεια τὸ δέχτηκε κυρίως...
(Σημείωσις: ὁ Ξενοφῶν κοιμᾶται μακαρίως!)

Χαράματα ! ... ὡς φυσικόν, τώρα τὸ γλέντι φθίνει...
'Στὸ κέντρον ἐπιστρέφουσιν ἐκεῖνος καὶ ἐκείνη
κι' αὐτὴ γλυκὰ τὸ φίλο της τὸν ἀποχαιρετάει...
(Σημείωσις: ὁ Ξεναφῶν προσωρινῶς ξυπνάει
ἐκ τοῦ βαθέως ὕπνου του τοῦ τόσον ἐπιμόνου!)
— Κὺρ Φῶντα, καὶ τοῦ χρόνου.—

Γ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΟΙ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΤΗΣ κ. ΜΑΡΥΖ ΣΟΥΑΖΥ

Εἶνε ζήτημα ὑψομέτρου. Στὰ χίλια πεντακόσια κι' ἀπάνω δὲν ὑπάρχουνε τὰ φουστάνια. Ὑπάρχουνε παντελόνια ἀπὸ χοντρὲς τσόχες, ἀπειλητικὲς ἀρβύλες μ' ἐμφάνισι μπουλντὸγκς καὶ γάντια ποὺ κρύβουνε τὸ μανικιοὺρ ζὰντ καμωμένο στὸ στούντιο τοῦ Ἀντουάν. Ὅταν σκαρφαλώσαμε ἐκεῖ ἀπάνω, νόμιζα πὼς βλέπω ἕνα ὁλόκληρο σύνταγμα ἀπὸ ἄνδρες ποὺ κυλοῦσε ἀθόρυβα στὸ ἄσπρο χιονένιο ταπέτο. Γιὰ νὰ διακρίνω τὶς γυναῖκες, ἔπρεπε νὰ πάω πιὸ κοντά. Πῆγα, λοιπόν, πιὸ κοντά.

Οἱ Εὖες δένουνε τὰ μαλλιά τους μὲ μιὰ χρωματιστὴ κορδέλλα. Οἱ μποῦκλες ἀνεμίζουνε πρὸς τὰ πίσω. Ἐκτὸς ἀπὸ τῶν χειλιῶν, κανένα ἄλλο ροὺζ δὲν χρειάζεται ἐδῶ. Τὴν ἀπόδοσι χρωμάτων τὴν ἀναλαμβάνει τὸ κρύο κι' ὁ καθαρὸς ἀέρας. Εἶνε ὅλες εὔθυμες μὲ γερὰ δόντια καὶ χαρούμενα μάτια. Τὶς συναντῶ πρώτη φορὰ στὸ χὼλλ τοῦ «Ρουὰ Μάζ». Περίφημο ξενοδοχεῖο μὲ ἀπαίσιο ὄνομα.

Τακτοποιοῦμαι σ' ἕνα δωμάτιο καὶ κυκλοφορῶ κι' ἐγὼ μέσα σὲ παντελόνια. Μοῦ φαίνεται τρομερὰ ἀστεῖο, τὰ δυό μου πόδια εἶνε φυλακισμένα σὲ μιὰ ζεστὴ δυσκινησία.

Ἀρχίζω ἀπὸ τὴ μύτη τοῦ μπάρμαν. Λέγεται Ἀδὸλφ κι' ἀνακατεύει ἕνα σάϊντ-κάρρ. Ἡ μύτη του εἶνε σουβλερὴ σὰν καρρότο, δὲν ξέρω γιατὶ θὰ πρέπει νὰ λέγεται Ἀδολφίνα, νομίζεις ὅτι εἶνε κόρη του. Πρώτη φορὰ εἶδα μιὰ μύτη νὰ μοιάζῃ τόσο μὲ τὸν κατοχό της

Στὰ σκαμνιὰ τοῦ Ἀντὸλφ κάνω τὴν πρώτη μου συνάντησι μὲ τὸν ἔρωτα. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἔχει ἑνώσει ἕνα ζευγάρι ποὺ περιμένει νὰ τὸ κεράσῃ ὁ μπάρμαν. Ἐκεῖνος εἶνε σχεδὸν ὥριμος καὶ σχεδὸν ὡραῖος. Σοβαρεύεται κάτω ἀπὸ ἕνα μουστάκι κομμένο ἀ λὰ Αὐστραλία. Φοράει παντελόνια τοῦ γκὸλφ καὶ καπνίζει.

Ἐκείνη εἶνε μιὰ Μαντόννα τοῦ Ραφαέλλο μὲ τρανσκουώρτ. Οἱ ὠμορφιές της εἶνε κρυμμένες κάτω ἀπὸ τὰ χοντρὰ καμελὸτ καὶ ἀσφαλισμένες μ' ἕνα φερμουὰρ—ἐκλαίρ. Διακρίνω στὰ μάτια της τὴ νοσταλγία τῆς στέππας. Ὁ Αὐστραλὸς ποὺ τὴ λέει «ντάρλιγκ», φαίνεται τρομερὰ τσιμπημένος. Ὁ Ἀντὸλφ χώνει τὴ μύτη του στὶς παρατηρήσεις μου.

—Τί θὰ πάρετε, μαντάμ;

Ζητῶ ἕνα κονιὰκ γιὰ νὰ μὴ τὸν στείλω στὸν διάβολο. Αὐτὸ γίνεται ἀφορμὴ νὰ μὲ προσέξουν. Ἕνας τρίτος εἶνε πάντα ἐνοχλητικὸς ἔστω κι' ἂν ὁ τρίτος αὐτὸς εἶνε μία τρίτη. Ὁ Αὐστραλὸς σουφρώνει τὸ μουστάκι του. Ἀνεπαίσθητα πάντα, ἀλλὰ τὸ σουφρώνει.

Καταπίνω τὸ κονιὰκ καὶ τρέχω στὴν πίστα τοῦ πατινάζ.

Ὑπάρχει μουσικὴ ποὺ στέλνει στὰ παγωμένα σύννεφα τὴν θέρμη τῆς μελῳδίας κάποιου Στράους. Ἕνας χοντρὸς κύριος ζητάει νὰ ἰσορροπήσῃ ἀπάνω στὰ πατίνια. Μοῦ θυμίζει κάποιον ἐλέφαντα ποὺ εἶδα στὸ τσίρκο Μερανό. Ἐκεῖνος προσπαθοῦσε νὰ σταθῇ σὲ μιὰ μπάλλα.

Ἡ κυρία του τὸν μαλλώνει ἀπὸ τὸ κάθισμά της. Εἶνε τὸ ἴδιο καλοθρεμμένη. Θἄλεγε κανεὶς ἕνα ζευγάρι ἐμπόρων τῆς Βαγδάτης. Τὰ μάτια της εἶνε λιγωμένα καὶ βαμμένα μὲ κοσμετίκ. Τὸν κυττᾷ μὲ στοργὴ καὶ φωνάζει:

— Εὐτύχιε. Θὰ πέσῃς πάλι.

— Μὴ φοβᾶσαι—ἀπαντᾷ ὁ Εὐτύχιος. Ἔχω μάθει. Δὲν πέφτω πιά.

Καὶ πέφτει.

Τὸν ἀφήνω πεσμένο καὶ φεύγω γιὰ τὶς πλάζες τοῦ σκί. Ὑπάρχει κάποιο ἕλκηθρο, ποὺ σὲ μεταφέρει στὸν Ἀρχάγγελο μὲ πέντε φράγκα. Προτιμῶ νὰ περπατήσω γιὰ νὰ ξεμουδιάσουν τὰ πόδια μου. Πηδῶ τοὺς φράχτες καὶ τὰ χαντάκια. Τὸ χιόνι ἔχει σχηματίσει μικρὰ παραβάν, σὰν ἰδιαίτερα ἐξοχικῶν κέντρων. Σὲ κάποιο παραβὰν διακρίνω δυὸ ζευγάρια σκὶ νὰ ξεκουράζωνται μὲ τὶς μύτες πρὸς τὸ ἄπειρο. Πλησιάζω ἀθόρυβα, τὸ παχὺ στρῶμα τοῦ χιονιοῦ πνίγει τὸν ἦχο τῶν βημάτων μου. Ὅταν φτάνω σὲ ἀπόστασι μιᾶς ἀγκάλης, ἀκούω καθαρά.

Τώρα θυμᾶμαι τὸν Σαίκσπηρ. Οἱ ἐρασταὶ τῆς Βερόνας κρύβονται πίσω ἀπὸ τὸ φράχτη μου. Ὁ Ρωμαῖος κι' ἡ Ἰουλιέττα. Ριψοκινδυνεύω ἕνα μικρο-σκαρφάλωμα γιὰ νὰ τοὺς δῶ. Εἶνε δυὸ σχεδὸν παιδιά. Ἐκεῖνος ξανθούλης. Στοιχηματίζω ὅτι τέλειωσε πέρυσι τὶς κλασικές του σπουδές. Ἔχει ἀκόμη τὸν δισταγμὸ τῶν θρανίων καὶ κρατάει τὸ χέρι της. Ἐκείνη εἶνε πιὸ προοδευτική, τσαχπίνα καὶ μελαχροινή. Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀποτελοῦνε ἕνα σύμπλεγμα ποὺ ἕλκεται ἀμοιβαῖα σὰ φυσικὸς νόμος ἢ σὰν κλωσσοπούλια ποὺ κρυώνουνε. Τῆς μιλᾷ γιὰ τὶς θερμὲς χῶρες, γιὰ τὰ τροπικὰ λουλούδια καὶ γιὰ ἰριδικοὺς χρωματισμούς. Ἔχει τόση πειστικότητα, ποὺ μοὔρχεται νὰ κάνω ἕνα μπάνιο. Εὐτυχῶς, δὲν ἔχω μαζύ μου μαγιό. Θὰ χάζευα πολύ, ἀλλὰ θυμᾶμαι τὸν Μογκολφιέρο ποὺ ἀνακάλυψε τὰ ἀερόστατα. Λέω σὰν κι' αὐτὸν «Πιὸ ψηλά... πιὸ ψηλά...» Ἔτσι σκαρφαλώνω ὥς ἀπάνω στὴν πίστα.

Ἐδῶ ὑπάρχει ἕνα μωσαϊκὸ ἀπὸ νεότητα πλαισιωμένη μὲ γέλιο. Δὲν λείπουνε οἱ σὶκ ποὺ τυλίγουνε τὸ λαιμό τους σὲ χρωματιστὲς σάρπες καὶ δὲν σκιάρουνε ἀπὸ φόβο μὴν λερώσουνε τὴ στολή τους. Φλερτάρουνε διακριτικά, ἀκουμπισμένοι στὰ μπαστούνια τους, οἱ κοπέλλες δίπλα τους καπνίζουνε ἐγγλέζικα σιγαρέττα καὶ συζητοῦνε γιὰ τὴν τελευταία φιλολογικὴ ἔκδοσι. Εἶνε οἱ τύποι τῶν σαλονιῶν ποὺ πεταχτήκανε σὰν ἔκθετα στὶς κορφὲς τῶν βουνῶν, γιατὶ ἔτυχε νὰ τοὺς τὸ ζητήσῃ ἡ μόδα.

Εἶνε κι' οἱ σπόρτσμενν. Γερὰ κορμιὰ μὲ ἀτσάλινα νεῦρα. Κυλᾶνε ἀπάνω στὰ σκὶ τους, πηδᾶνε τεράστια ἅλματα καὶ χαίρονται τὴν παγωμένη ἐλευθερία τους. Διακρίνω τὸ θαυμασμὸ στὰ μάτια τῶν κοριτσιῶν, ὅσες ἔχουνε οἰκειότητα τρέχουνε κοντά τους φωνάζοντας χαρούμενα:

— Ρομπέρ! Ρομπέρ!

Κάποιος προσπαθεῖ νὰ παραβιάσῃ τὴ μοναξιά μου. Ἔχει μουστάκι μεξικάνικο καὶ βεβαιότητα στὴ γοητεία του. Μοῦ λέει:

— Εἴσαστε μόνη, μαντάμ;

Δὲν ἀπαντῶ.

— Ἡ «σφὶγξ τῶν πάγων» μὲ κολακεύει.

Σὰν ἀπελπίζεται, φεύγει ἀδιάφορα σφυρῶντας κάποιο μάρς.

Αὐτὴ τὴ φορὰ παίρνω τὸ ἕλκηθρο τῶν πέντε φράγκων. Σὲ δέκα λεπτὰ βρίσκομαι μέσα σ' ἕνα ζεστὸ μπάνιο, ποὺ μὲ ξεκουράζει. Περνῶ μιὰ βραδυνὴ τουαλέττα. Τὸ σαλόνι τοῦ «Ρουὰ-Μὰζ» ἔχει τὴν ὄψι ἑνὸς σοβαροῦ Παριζιάνικου ρεστωράν, τὰ σμόκιν καὶ τὰ μοντέλλα εἶνε τοποθετημένα σὲ ἐθιμοτυπικὰ βιζαβί. Ἡ νεότης καμουφλάρεται μὲ τὴ σοβαρότητα τοῦ τάμπλ-ντ'-ὅτ.

Οἱ γλῶσσες ἀρχίζουν νὰ λειτουργοῦν μόνο στὰ ἐπιδόρπια. Εἶνε ὁ θόρυβος τῶν χορτασμένων ἀνθρώπων. Κάποια ὀρχήστρα δίνει τὸ τελευταῖο χτύπημα στὴ σοβαρότητα, μὲ τὸ Λάμπεθ-Γουώκ. Ἡ ἐρωτευμένη νεότης ἀγκαζάρει τὸν σύντροφο τῆς βραδυᾶς καὶ χτυπᾷ τὰ χέρια της ἀπάνω στὰ πόδια, σύμφωνα μὲ τὸ ρυθμό. Τὰ ποτήρια τῶν καθισμένων σιγοντάρουνε σὲ μιὰ καγχαστικὴ σύγκρουσι. Τὰ μάγουλα ἀνάβουνε. Δὲν ὑπάρχει πιὰ χαρὰ τοῦ χιονιοῦ, ὑπάρχει καθαρὸς πολιτισμός.

Ἔρχομαι στὸ τζάμι καὶ κυττάζω στὸ σκοτάδι. Ἔξω χιονίζει. Βλέπω κι' ὅλας τὶς νιφάδες ν' ἀσπρίζουνε σὰν μικρὰ κομμάτια ἁγνότητας, ποὺ ἁπλώνεται στὴ σιωπή...

ΜΑΡΥΖ ΣΟΥΑΖΥ

ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ

—Πῆρες καινούργιο καπέλλο, μπαμπᾶ ; Τρόμαξα νὰ σὲ γνωρίσω.

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ ἀγγελία ἔξω ἀπὸ τὸ μικρὸ φωτογραφεῖο ἔλεγε:

«ΚΑΝΟΥΜΕ ΜΕΓΕΘΥΝΣΕΙΣ ΣΕ ΦΥΣΙΚΟ ΜΕΓΕΘΟΣ».

Ἕνας διαβάτης διάβασε τὴν ἀγγελία καὶ μπῆκε στὸ φωτογραφεῖο·

—Αὐτὴ ἡ μικρὴ φωτογραφία, εἶπε στὸ φωτογράφο, δείχνει τοὺς καταρράκτες τοῦ Νιαγάρα. Μπορεῖτε νὰ μοῦ τὴν κάνετε στὸ φυσικὸ μέγεθος ;

✪

—Θέλω δυὸ θέσεις γιὰ τὴν ἀποψινὴ παράστασι, παρακαλῶ·

—Γιὰ τὸν «Ἀντώνιο καὶ τὴν Κλεοπάτρα ; »

—Ὄχι γιὰ μένα καὶ γιὰ τὸ παιδί μου.

✪

Μεταξὺ ἠθοποιῶν:

—Τὴν μεγαλειτέρα μου ἐπιτυχία τὴν εἶχα στὸ «Φάουστ»Στὸ ταμεῖο ὁ κόσμος συνωστιζόταν καὶ χαλοῦσε τὸν.. κόσμο.

—Καὶ μπόρεσαν ἐπιτέλους νὰ πάρουν πίσω τὰ λεπτά τους ;

✪

Ο ΚΟΥΡΕΑΣ (μετὰ τὸ ξύρισμα). — Ὅταν καθσήατε νὰ σᾶς ξυρίσω, κύριε, ἡ γραβάτα σας ἦταν κόκκινη ;

Ο ΠΕΛΑΤΗΣ. Ὄχι

Ο ΚΟΥΡΕΑΣ (μονολογῶντας μὲ τραγικότητα). Πάει χάθηκα!

✪

—Ἕνας ἔξυπνος ἄνθρωπος, ποτὲ δὲν κάμνει τὴ σκέψι νὰ φερθῆ σκληρὰ στὴ σύζυγό του.

—Μὴ λὲς ἀνοησίες. Οἱ ἔξυπνοι ἄνθρωποι δὲν ἔχουν συζύγους.

✪

Ἡ κυρία Παραπόνου εἶχε τὴν κακὴ καὶ ἀνάγωγη συνήθεια νὰ ὑπενθυμίζη πάντα στὸν ἄνδρα της, ὅτι τ' ἀσημικὰ ἦσαν δικά της, τὸ πιάνο δικό της, τὰ ἔπιπλα δικά της, καὶ φυσικὰ ὁ κύριος Παράπονος εἶχε κουραστῆ ἀπὸ αὐτὲς τὶς ὑπομνήσεις.

Μιὰ νύκτα ἡ κυρία Παραπόνου ἐξύπνησε ἀπὸ κάποιον θόρυβο ποὺ ἄκουσε στὸ κάτω πάτωμα. Ἀμέσως ἐσκούντηξε τὸν ἄνδρα της.

—Ἑρνάνη! τοῦ φώναξε βραχνά. Σήκω. Μπῆκαν κλέφτες !

—Κλέφτες ! ἔκαμε νυσταγμένα ὁ Ἑρνάνης. Καὶ τί μὲ νοιάζει ; Ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸ σπίτι τίποτε δὲν εἶναι δικό μου·

✪

—Ἡ γυναῖκα μου χθὲς τὴ νύκτα εἶδε ἕνα ὄνειρο: Ὅτι ἦταν παντρεμένη μ' ἕναν ἑκατομμυριοῦχο.

—Εἶσαι τυχερός, φίλε μου. Ἡ γυναῖκα ἡ δική μου αὐτὸ τὸ ὄνειρο τὸ βλέπει τὴν ἡμέρα.

✪

Ο ΠΕΛΑΤΗΣ.—Ὥστε αὐτὸ τὸ ὑπνωτικὸ εἶναι ἀποτελεσματικό ;

Ο ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΣ. —Μὲ ἐγγύησι, κύριε. Μὲ κάθε μποτίλια δίνουμε καὶ ἕνα ρολόϊ ξυπνητῆρι.

ΟΥΑΤΑΝΙΑ

Στὰ στενὰ τοῦ Γκάμ-ελ-Ἄχμαρ στὴν κακόφημη Ἐζμπεκία
Σουντανέζοι, Μπερμπερῖνοι, κι' ἄραβες λογῆς-λογῆς,
κάθε βράδυ, σ' ὄργιο μέθης, ὧρες μ' ἱερὴ μανία,
σφεντονίζουν τὶς καρδιές των στὴν πανώρηα Οὐατανία,
ποὖναι ὡς λέει καὶ τὸ Κοράνι κρίνο σάρκινο τῆς γῆς.

Μὲ τὴν τρέμουσαν ἀνία μιᾶς μονόχορδης κιθάρας,
στὴν ὀχτάβα τῆς λαχτάρας τους γροικᾶς νὰ τραγουδᾶν
«λεῖα πὼς εἶναι τὰ μαλλιά της σὰν μετάξι τῆς Μπουχάρας
φεγγερὰ τὰ δυό της μάτια σὰν τὶς νύχτες τῆς Σαχάρας,
κι' εἶν' τὸ δέρμα της βλάσπρο σὰ φτερὸ τοῦ Ἀμπουργκιντάν».

Κι' εἶπα: «Μέσ' στὴν ἄδεια ζωή μου Μοῦσα ἂς γίνει μου καὶ Μοῖρα»
κι' ὡς ὁ Νεῖλος σὲ πλημμύρα γιόμισε ἔρωτα ἡ καρδιά.
Καὶ κρατῶντας τ' ὁραμά της βγῆκα ψάχνοντας τριγύρα,
τοὺς περαστικοὺς ρωτῶντας, κρούοντας κάθε ὀμπρός μου θύρα,
κι' ἐναγώνια τ' ὄνομά της κράζοντας μέσ' στὴ βραδυά.

Κι' ἐνῶ μ' ἔσπρωχνε τὸ πάθος ὄνειρα ἔξαλλα νὰ κάμω,
ξάφνου χτές, ποὺ ἡ γῆ γελοῦσε κι' ἔλεα ἀπόψε θὰν τὴ βρῶ,
κάποιος μάγος Μπεντουβῖνος, φυτρωμένος θάρρειες χάμω,
μοὖπε, βλέποντας τὴ Μοῖρα τὴν ἀνθρώπινη στὴν ἄμμο,
πὼς Ἐκείνη ἔχει μισέψει στὸ φεγγάρι ἀπὸ καιρό.

……

Στὰ στενὰ τοῦ Γκάμ-ελ-Ἄχμαρ στὴν κακόφημη Ἐζμπεκία
λαχταροῦν τὴν Οὐατανία σήμερα ὅμοια σὰν καὶ χτές.
Κι' ὤ! Θεὲ τῶν Μουσουλμάνων ποὖναι σου ἄμετρ' ἡ εὐσπλαχνία
κάμε, οἱ ἐραστὲς τοῦ Ὀνείρου ποὺ κυλοῦν σ' εὐδαιμονία,
τὴ φριχτὴν — ὤϊμένα — ἀλήθεια νὰ μὴ μάθουνε ποτές.

ΟΡΕΣΤΗΣ ΛΑΣΚΟΣ

ΕΦΙΑΛΤΗΣ

— Παναγία μου!... Ὠνειρεύτηκα πὼς ἔζω ὗσα.

ΦΡΙΚΤΟΝ ΛΑΘΟΣ

—Μὰ δὲν μοῦ εἶπες πῶς ἔχεις ὑπηρέτρια ;

—Ναί, ἀλλὰ ἐν τῷ μεταξὺ τὴν παντρεύτηκα.

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΣΧΑΤΑ ΜΕΣΑ

Ὁ Ἀαρὼν δὲν φαίνεται καθόλου ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὴν ἱκανότητα τοῦ κουρέα ποὺ τὸν ξυρίζει. Ἐκδηλώνει, λοιπόν, μὲ κάθε δυνατὸ τρόπο τὴν δυσφορία του, ἀλλὰ ὁ κουρεὺς συνεχίζει ἀτάραχος τὸ ἔργον του, πρᾶγμα ποὺ ἀναγκάζει τὸν Ἀαρὼν νὰ σηκωθῆ ἔξαλλος ἀπὸ τὴν πολυθρόνα.

—Γιατί σηκωθήκατε, κύριε ; τὸν ρωτάει κατάπληκτος ὁ κουρεύς.

—Γιὰ νὰ φύγω!, τοῦ δηλώνει αὐστηρὰ ὁ Ἀαρών.

—Ἔτσι μισοξυρισμέοος ;

—Μά, προκειμένου νὰ μὲ πετσοκόψης, καλύτερα νὰ κυκλοφορήσω μισοξυρισμένος !...

—Μὴν ἐξάπτεσθε, κύριε. Θὰ φροντίσω νὰ μὴ σᾶς κόψω ἄλλη φορά. Καθῆστε, ὅμως, ν' ἀποτελειώσω τὸ ξύρισμα.

—Θὰ καθήσω, λέει ὁ Ἀαρὼν ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴ σκέψι, ἀλλὰ ὑπὸ ἕνα ὅρον.

—Ποιόν ;

—Νὰ μοῦ δώσης κι' ἐμένα ἕνα ξυράφι!...

—Γιατί ;

—Γιὰ νὰ μπορῶ τοὐλάχιστον νὰ ἀμύνωμαι!...

✪

ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑ

Ὁ Ἰσαὰκ καὶ ὁ Ἀαρὼν κάθονται ἥσυχα στὸ καφενεῖο. Σὲ μιὰ στιγμὴ γυρίζει ὁ Ἀαρὼν καὶ λέει στὸν Ἰσαάκ.

—Καημένε μου Ἰσαάκ, σὲ λυπᾶμαι.

—Γιατί μὲ λυπᾶσαι ; ρωτάει ξαφνιασμένος ὁ Ἰσαάκ.

—Γιατί ἐνῷ ἐσὺ κάθεσαι ἀμέριμνος, ἡ γυναῖκα σου..., καταλαβαίνεις ;...

—Σοβαρολογεῖς ; ...

—Σοβαρολογῶ, βέβαια. Καὶ ξέρεις μὲ ποιόν ;

—Μὲ ποιόν ;

—Μὲ τὸν καλύτερό σου φίλο!

—Τὸν Μπλούμ !

—Ἀκριβῶς !...

—Μὴ μοῦ τὸ λές!... Ἆ! τοὺς ἄτιμους!, ὠρύετο ὁ Ἰσαὰκ καὶ φεύγει ἔξω φρενῶν. Σὲ λίγο ἐπιστρέφει καλμαρισμένος.

—Λοιπόν ; τὸν ρωτάει ἀνήσυχος ὁ Ἀαρών.

—Τί λοιπόν ; Εἶσαι ὑπερβολικὸς καὶ συκοφάντης.

—Δηλαδή ;...

—Ἀφοῦ οὔτε τὸν ξέρω τὸν ἄνθρωπο!...

✪

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Ὁ Μπλὸχ μὲ τὴ γυναῖκα του τὴ Ραχὴλ ἔφτασαν στὸ Παρίσι καὶ κατέλυσαν σ' ἕνα ξενοδοχεῖο.

—Γιὰ κύτταξε ἐκεῖ, εἶπε ὁ Μπλὸχ στὴ Ραχήλ, μόλις τοὺς ὡδήγησαν στὸ δωμάτιό τους, δείχνοντας μιὰ πινακίδα ποὺ ἔγραφε:

> «Διὰ νὰ εἰδοποιηθῆ ἡ καμαριέρα σημάνατε μίαν φοράν.
> Διὰ νὰ εἰδοποιηθῆ ὁ γκροὺμ σημάνατε δύο φοράς.
> Διὰ νὰ εἰδοποιηθῆ ὁ μαῖτρντ-οτὲλ σημάνατε τρεῖς φοράς.»

—Ἔ! καὶ τί σκᾶς ; τοῦ ἀπήντησε ἡ Ραχήλ. Ἐμεῖς θὰ εἰδοποιοῦμε μόνο τὴν καμαριέρα!...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Β΄, Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΤΣΑΡΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ κ. Θ. ΔΟΓΑΝΗ

«Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, γιὰ τὴν εὐτυχία ποὺ μοῦ χάρισες. Εἶνε πιὸ μεγάλη ἀπ' ὅτι τὴν εἶχα φανταστῆ καὶ στὰ πιὸ τολμηρά μου ὄνειρα.»

Αὐτὰ τὰ λίγα λόγια ἔγραφε στὸ ἡμερολόγιό του ὁ Νικόλαος Β΄, διάδοχος ἀκόμη, τὴν ἡμέρα τῶν γάμων του· Καὶ κάτω ἀπὸ τὶς γραμμὲς αὐτὲς ἡ γυναῖκα του Ἀλεξάνδρα Θεοδωρόβνα προσέθεσε:

«Σ' ἀγαπῶ, σ' ἀγαπῶ ! Στὶς δύο αὐτὲς λέξεις περικλείεται πιὰ ὅλη μου ἡ ζωή·»

Ναί, ἕνας ἁγνός, φλογερὸς ἔρωτας ἕνωσε τὸν διάδοχο τῆς ἀπέραντης αὐτοκρατορίας τῶν Ρωμανὼφ καὶ τὴν ἄβγαλτη, νεαρὰ Γερμανίδα πριγκήπισσα, κόρη τοῦ ἡγεμόνος τοῦ μικροῦ δουκάτου Ἔσσεν-Δαρμστάττης. Καὶ ἡ ἀγάπη αὐτὴ ποὺ ἄρχισε σὰν ρωμαντικὸ εἰδύλλιο, ἦταν μοιραῖο ν' ἀποβῆ ἡ μόνη χαρά, ἡ μόνη παρηγοριά, τὸ μόνο στήριγμα τοῦ τελευταίου αὐτοκρατορικοῦ ζεύγους τῆς Ρωσσίας σ' ὅλη τὴν διάρκεια τῆς μαρτυρικῆς βασιλείας του ποὺ ἄρχισε ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα μ' ἕναν ἀπαίσιο οἰωνό, γιὰ νὰ καταλήξῃ σὲ μιὰ συγκλονιστικὴ τραγωδία.

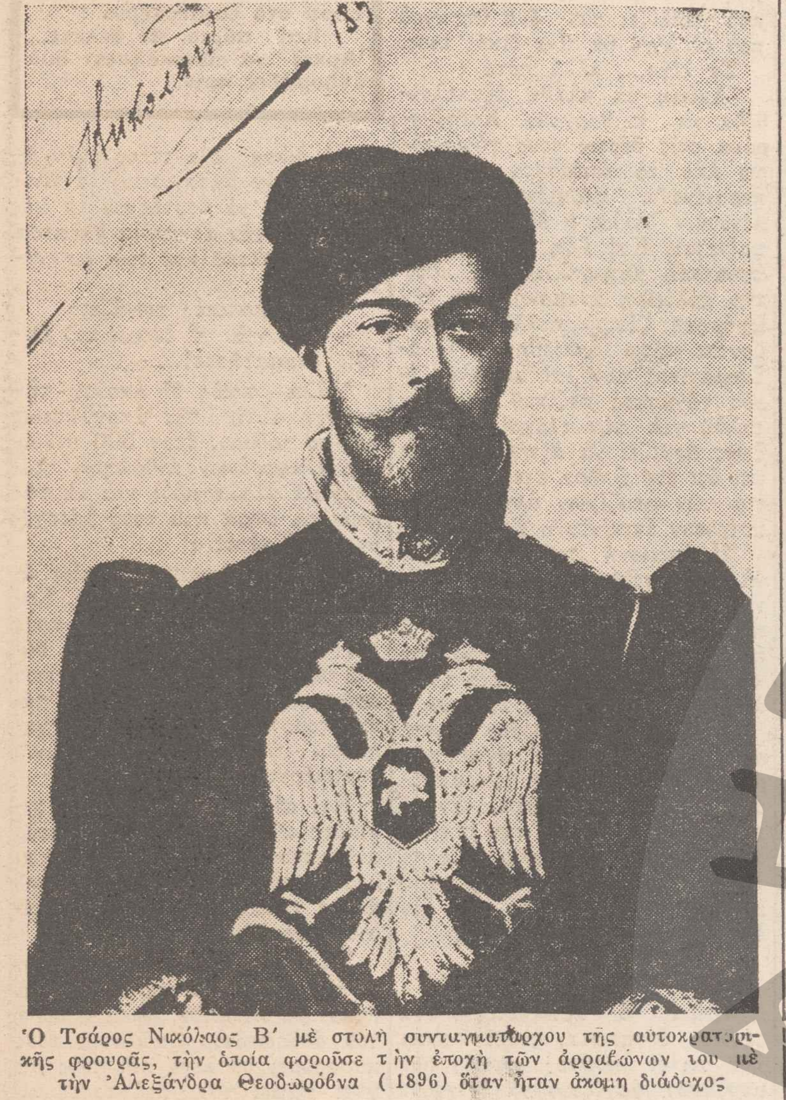

Ὁ Τσάρος Νικόλαος Β΄ μὲ στολὴ συνταγματάρχου τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς, τὴν ὁποία φοροῦσε τὴν ἐποχὴ τῶν ἀρραβώνων του μὲ τὴν Ἀλεξάνδρα Θεοδωρόβνα (1896) ὅταν ἦταν ἀκόμη διάδοχος

Ἀλήθεια, ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα ποὺ ὁ Νικόλαος Β΄ καὶ ἡ Ἀλεξάνδρα Θεοδωρόβνα στέφθηκαν αὐτοκράτορες στὴν ἱστορικὴ μητρόπολι τῆς Μόσχας, Οὐσπένσκυ, ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ φάνηκε ὅτι κάποια κατάρα φοβερὴ τοὺς κατεδίωκε.

Η ΣΤΕΨΙΣ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ ΣΤΙΣ 13 ΜΑΪΟΥ 1896

Ὄμορφη εἶνε ἡ αὐτοκράτειρα... Λάμπει ἡ καλλονή της πιὸ πολὺ καὶ ἀπὸ τὰ πολύτιμα πετράδια ποὺ στολίζουν τὴν πορφύρα της καθὼς προχωρεῖ περήφανα μὲ τὸ ἐπιβλητικό της παράστημα πρὸς τὴν εἴσοδο τῆς Μητροπόλεως τῆς Μόσχας, ὅπου σήμερα θὰ φορέσῃ τὸ στέμμα τῶν Ρώσσων αὐτοκρατόρων.

Οἱ καμπάνες τῶν 1600 ἐκκλησιῶν τῆς παληᾶς μοσχοβίτικης πρωτευούσης σκορπίζουν τοὺς χαρμόσυνους ἤχους των καὶ οἱ πιστοὶ ὑπήκοοι εἶνε κατὰ μυριάδες συγκεντρωμένοι ἔξω ἀπὸ τὴν μητρόπολι γιὰ νὰ ἐπευφημήσουν τὸ αὐτοκρατορικὸ ζευγάρι.

Καὶ ὁ Νικόλαος, μὲ τὸ μέτριο ἀνάστημα καὶ μὲ τὸ λεπτοκαμωμένο κορμί, φαίνεται ἀκόμη πιὸ ἀδύνατος, ἀκόμη πιὸ ἄσημος πλάϊ στὴν ἀγέρωχη, τὴν ὡραία σύζυγό του.

Νομίζομεν, ὅτι ἔχομεν ὑποχρέωσιν ἀπέναντι τῶν ἀναγνωστῶν μας νὰ τοὺς γνωρίσωμεν, ὅτι τὸ παρὸν ἱστορικὸν ἀνάγνωσμα συνεγράφη ἐπὶ τῇ βάσει ὅλων τῶν γνωστῶν πηγῶν τῶν σχετικῶν μὲ τὴν κατάρρευσιν τῆς Δυναστείας τῶν Ρομανώφ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νέων στοιχείων ποὺ μόλις πρὸ ἑβδομάδων ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ Παρίσι ὁ ἐκεῖ διαμένων ὡς ἐξόριστος πρίγκηψ Γιουσσούπωφ, ἐκτελεστὴς τοῦ Ρασπούτιν.

Τὴν αὐθεντικότητα τῶν πηγῶν τοῦ ἀναγνώσματός μας «Νικόλαος Β΄. ὁ Τραγικὸς Τσάρος» τὴν ἐγγυῶνται καὶ αἱ θαυμάσιαι φωτογραφίαι ποὺ θὰ τὸ διακοσμήσουν, φωτογραφίαι ποὺ πρώτην φορὰν δημοσιεύονται στὸν ἑλληνικὸν τύπον.

Γύρω τους ὅλοι οἱ Μ. Δοῦκες οἱ μεγιστάνες καὶ μεγάλοι τιτλοῦχοι τῆς αὐτοκρατορίας μὲ τὶς θαυμάσιες χρυσοποίκιλτες στολές τους, ἀποτελοῦν τὸ περίλαμπρο ζωντανὸ πλαίσιο τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ζεύγους .

Καὶ μέσ' τὸν ναό, ποὺ καταυγάζεται ἀπὸ τὰ φῶτα μυριάδων λαμπάδων, πατριάρχες καὶ μητροπολῖτες ὑποδέχονται τὸν νέο κυρίαρχο τῶν 150 ἑκατομμυρίων ρώσσων γιὰ νὰ εὐλογήσουν τὴν στέψι του.

Ἡ λειτουργία ἀρχίζει. Ὁ χορὸς ψάλλει, οἱ βυζαντινὲς μελωδίες ἀντηχοῦν.

Ὁ Τσάρος καὶ ἡ Τσαρίνα γονατίζουν καὶ μαζύ τους γονατίζει καὶ ὁλόκληρο τὸ ἐκκλησίασμα·

Γονατίζει καὶ ἡ βασιλομήτωρ Μαρία καὶ γονατιστὴ ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ καρφωμένα τὰ βλέμματά της πάνω στὸ ὠχρὸ πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ της, ποὺ σήμερα ἀναλαμβάνει στὰ χέρια του τὴν ἀπολυταρχικὴ κυβέρνηση τῆς ἀπέραντης ρωσσικῆς χώρας·

Ἀμφιβολία καὶ ἀγωνία σφίγγουν τὴν καρδιὰ τῆς μητέρας τοῦ Τσάρου.

Βλέπει τὸν γυιό της, διαβάζει μέσα στὰ μύχια τῆς ψυχῆς του τὴν ἀνησυχία του καὶ τὴν ἴδια ἀνησυχία αἰσθάνεται καὶ αὐτή· Θὰ μπορέσῃ ἆρά γε ὁ ἀσθενικὸς στὴν ψυχὴ καὶ στὸ σῶμα αὐτὸς νεανίας νὰ σηκώσῃ πάνω στοὺς ὤμους του τὸ δυσβάστακτο φορτίο τῆς μεγάλης αὐτοκρατορίας; .... Θὰ μπορέσῃ νὰ διατηρήσῃ τὴν κληρονομία τῶν Ρωμανώφ, νὰ λαμπρύνῃ τὸ στέμμα ποὺ σήμερα θὰ κρατήσῃ στὸ κεφάλι του ; Θὰ μπορέσῃ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τοὺς τόσους κινδύνους, τὶς τόσες καταιγίδες ποὺ φαίνονται ν' ἀπειλοῦν τὸν θρόνο του ;

Ὤ!, πόσο φοβᾶται ἡ βασιλομήτωρ, πόσο μαῦρα εἶνε τὰ προαισθήματα ποὺ τὴν ἔχουν κυριεύσει κατὰ τὴν μεγάλη αὐτὴ στιγμή !

Καὶ τώρα τὸ βλέμμα της στρέφεται παγερό, γεμᾶτο μῖσος πρὸς τὴν νεαρὰ αὐτοκράτειρα. Ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ποὺ ἡ μικρὴ Γερμανίδα πριγκήπισσα πάτησε τὸ πόδι της στὴν αὐτοκρατορικὴ Αὐλὴ τῆς Πετρουπόλεως, ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ἔνοιωσε τὸ μῖσος τῆς βασιλομήτορος νὰ τῆς τρυπᾶ σὰν φαρμακεμένο βέλος τὴν καρδιά.

Ἡ μητέρα τοῦ Νικολάου Β΄ δὲν μπορεῖ νὰ συμπαθήσῃ τὴν ὄμορφη Ἀλεξάνδρα Θεοδωρόβνα, δὲν μπορεῖ νὰ τῆς συγχωρήσῃ τὴν ταπεινὴ καταγωγή της ἀπὸ ἕνα μικρὸ δουκᾶτο τῆς Γερμανίας, δὲν μπορεῖ ἰδίως νὰ τῆς συγχωρήσῃ, ὅτι εἶνε Γερμανίδα. Μισεῖ τοὺς Γερμανοὺς ἡ Βασιλομήτωρ, ὅπως τοὺς μισεῖ ἡ πλειοψηφία τῶν αὐλικῶν καὶ τῆς ἀνωτάτης Ρωσσικῆς ἀριστοκρατίας.

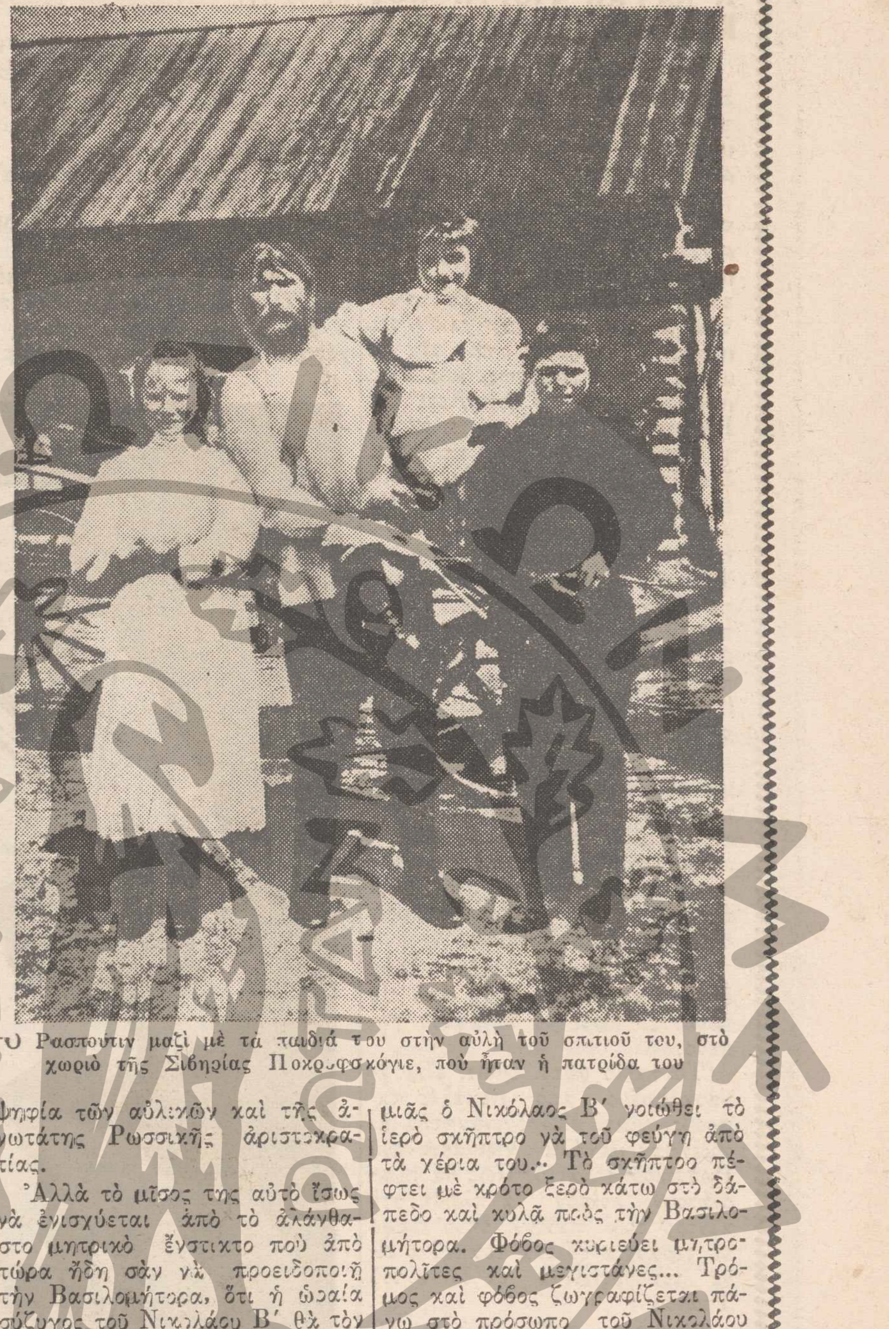

Ὁ Ρασπούτιν μαζὶ μὲ τὰ παιδιά του στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ του, στὸ χωριὸ τῆς Σιβηρίας Ποκροφσκόγιε, ποὺ ἦταν ἡ πατρίδα του

Ἀλλὰ τὸ μῖσος της αὐτὸ ἴσως νὰ ἐνισχύεται ἀπὸ τὸ ἀλάνθαστο μητρικὸ ἔνστικτο ποὺ ἀπὸ τώρα ἤδη σὰν νὰ προειδοποιῇ τὴν Βασιλομήτορα, ὅτι ἡ ὡραία σύζυγος τοῦ Νικολάου Β΄ θὰ τὸν φέρῃ σ' ἀντίθεσι ἀγεφύρωτη μὲ ὅλο τὸν λαό του...

✪

Μὲ αὐτὲς τὶς σκέψεις καὶ τὶς ἔννοιες παρακολουθεῖ ἡ Μαρία Θεοδωρόβνα τὴν στέψι τοῦ παιδιοῦ της.

Τὸν βλέπει τώρα νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ ἱερὸν μόνος του γιὰ νὰ χρισθῇ μὲ τὸ Ἅγιον Μῦρον, τὸν βλέπει πάλι νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὴν Ὡραία Πύλη μὲ τὸ ἀδαμαντοκόλλητο στέμμα τῶν Ρωμανὼφ στὸ κεφάλι του, κρατῶντας στὰ χέρια του τὸ σκῆπτρο.

Ὁ νέος αὐτοκράτωρ, ἡ αὐτοκράτειρα, οἱ ἀνώτατοι κληρικοί, οἱ Μ. Δοῦκες, οἱ μεγιστάνες, ὁ λαός, προσεύχονται... Προσεύχονται στὸ Θεὸ τῆς Ρωσσίας νὰ εὐλογήσῃ τὸν νέο Δυνάστη... Ὁ Νικόλαος φαίνεται τώρα ἀκόμη πιὸ ὠχρός... Ἴσως νὰ αἰσθάνεται κατὰ τὴν ὥρα αὐτὴ ἀσθενεῖς τὶς δυνάμεις του γιὰ τὸ βαρὺ ἔργο ποὺ ἀναλαμβάνει... Ἴσως τὸ αἴσθημα αὐτὸ νὰ τὸν τρομάζῃ, νὰ τοῦ φέρνῃ ἴλιγγο... Γι' αὐτὸ μὲ μιᾶς ὁ Νικόλαος Β΄ νοιώθει τὸ ἱερὸ σκῆπτρο νὰ τοῦ φεύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια του.. Τὸ σκῆπτρο πέφτει μὲ κρότο ξερὸ κάτω στὸ δάπεδο καὶ κυλᾶ πρὸς τὴν Βασιλομήτορα. Φόβος κυριεύει μητροπολῖτες καὶ μεγιστάνες... Τρόμος καὶ φόβος ζωγραφίζεται πάνω στὸ πρόσωπο τοῦ Νικολάου Β΄ καὶ τῆς μητέρας του...

Πρώτη φορὰ στὴν μακραίωνα ἱστορία τῆς Δυναστείας τῶν Ρομανὼφ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Τσάρου τὸ ἱερὸ σκῆπτρο τὴν ὥρα τῆς στέψεως.

Κακὸς οἰωνὸς αὐτὸς γιὰ τὸν νέο αὐτοκράτορα. Ἆρά γε μήπως ἀφήσῃ ὁ Νικόλαος Β΄ νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια καὶ ἡ αὐτοκρατορικὴ ἐξουσία ; Αὐτὴ

ΚΟΚΤΕΪΛ

ΕΒΡΑΪΚΑ

Ὁ Μπλούμενταλ, βυθισμένος ὥς τὸ λαιμὸ στὰ χρέη, συναντᾶ στὸ δρόμο τὸν φίλο του Μολὼχ καὶ τοῦ παραπονιέται γιὰ τὴν τύχη του.

—Δὲν ξέρω τί νὰ κάνω, τοῦ λέει, γιὰ ν' ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τοὺς δανειστάς μου καὶ νὰ ζήσω ἥσυχος.

—Ἄκουσε, φίλε μου, τὸν συμβουλεύει ὁ Μολώχ. Μιὰ καλὴ προῖκα θὰ τὰ διορθώση ὅλα...

—Καὶ γιατί νὰ παντρευτῶ ἐγώ ; Ἂν οἱ δανεισταί μου ἔχουν τόση ἀνάγκη ἀπὸ λεφτὰ ἂς παντρευτοῦν ἐκεῖνοι !

ΣΚΕΨΕΙΣ

Δύσκολο εἶναι ὄχι τὸ νὰ πεθάνῃ κανεὶς σὰν ἥρως, ἀλλὰ σὰν ἥρως νὰ ζήσῃ.

✪

Τὸ πιὸ φλύαρο πουλὶ εἶναι ἡ ἐλπίδα. Ποτὲ δὲν παύει νὰ κελαϊδῇ στὴν καρδιά μας.

✪

Τὰ λόγια μας, ὅσο ὄμορφα κι' ἂν εἶναι, δὲν θὰ εἶναι τόσον ἀγαπητά, ἂν δὲν περιβάλλωνται κάπου-κάπου καὶ μὲ τὴν κορνίζα τῆς σιωπῆς.

✪

Δὲν εἶναι καλὸς τεχνίτης ἐκεῖνος ποὺ μένει ἀπὸ κάθε ἔργο του ἱκανοποιημένος.

✪

Δὲν μπορεῖς νὰ βρῇς τὸ δίκηο σου κινῶντας τὸν οἶκτο καὶ τὴν συμπόνοια, παρὰ μόνο μὲ βροντοφωνητό, ὅμοιο μὲ βρυχηθμὸ πεινασμένου λιονταριοῦ.

ΠΩΛ ΒΑΛΕΡΥ

ΤΩΡΑ...

Τώρα, καθὼς πέφτει
Γύρω ἡ σιγαλιὰ
Καὶ τὸ βράδυ ἁπλώνει
Καὶ σωπαίνει ἡ πλάσι
Κι' ὅλα τὰ πουλιά...
Τί ζητᾶν οἱ πόνοι
Μέσ' τὴ σιγαλιὰ
Τῆς λαλιᾶς τοῦ γκιώνη ;

✪

Δὲν ταιριάζει ὁ πόνος,
Ποὺ τὸν διαλαλεῖ
Καὶ τὸν προστυχαίνει.
Ἀγαπῶ τὴ Θλίψη,
Ποὺ ἡ καρδιά μου κλεῖ
Κρυφοπονεμένη·
Κι' ὅσο πιὸ πολύ,
Τόσο καὶ σωπαίνει.

Ν. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ-ΛΑΥΡΑΣ

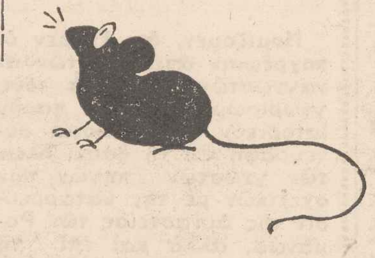

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

Οἱ ἄντρες πάντα θέλουν νὰ εἶναι ἡ πρώτη ἀγάπη μιᾶς γυναίκας. Στὶς γυναῖκες ἀρέσει νὰ εἶναι τὸ τελευταῖο αἴσθημα ἑνὸς ἀντρός.

✪

Πῶς εἶναι δυνατὸν μιὰ γυναῖκα νὰ εἶναι εὐτυχισμένη, μ' ἕναν ἄντρα ποὺ ἐπιμένει νὰ τὴν μεταχειρίζεται σὰν κάτι ὁλότελα λογικό ;

✪

Ρωμάντσο ποὺ βαστᾷ εἴκοσι χρόνια, κάνει τὴν γυναῖκα νὰ φαίνεται σὰν δημόσιο κτίριο.

✪

Δὲν πρέπει νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνη στὴ γυναῖκα ποὺ λέει τὴν πραγματική της ἡλικία. Μιὰ γυναῖκα ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ πῇ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, θὰ ἦταν ἱκανὴ νὰ πῇ τὸ κάθε τί.

✪

Ὅλες οἱ γυναῖκες γίνονται σὰν τὶς μητέρες τους. Αὐτὴ εἶναι ἡ τραγωδία τους.

✪

Οἱ ἄντρες παντρεύονται ἐπειδὴ κουράζονται, οἱ γυναῖκες ἀπὸ περιέργεια. Κι' αὐτοὶ κι' ἐκεῖνοι ἀπογοητεύονται.

✪

Ἕνας καλοδεμένος λαιμοδέτης εἶναι τὸ πρῶτο σοβαρὸ βῆμα στὴ ζωή.

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΪΛΝΤ

ΧΩΡΑΤΑ

—Ἂν δὲν βρῶ ὥς αὔριο χίλιες δραχμὲς θὰ αὐτοκτονήσω. Τὸ πῆρα πιὰ ἀπόφασι. Μήπως μπορεῖς νὰ μὲ βοηθήσῃς;

—Λυποῦμαι πολύ, φίλε μου, ἀλλὰ δὲν ἔχω περίστροφο.

✪

Ὁ σύζυγος στὸν φωτογράφο: Ὅταν θὰ πῆτε τῆς γυναίκας μου νὰ χαμογελάσῃ, εἰδοποιῆστε με. Ἔχω 20 χρόνια νὰ δῶ αὐτὸ τὸ θέαμα.

✪

Ὁ κατηγορούμενος:

—Μὲ κατηγορεῖτε ὅτι ἔκλεψα ἕνα χρυσὸ ρολόϊ. Εἶναι ψέματα, διότι πρῶτον δὲν ἔκλεψα κανένα ρολόϊ καὶ δεύτερον δὲν ἦταν χρυσό !

✪

Σὲ γυμνάσια ἀεροπορικῆς ἀμύνης, ἕνας νεαρὸς ἐπιθεωρητής, ἀπευθύνεται σὲ μιὰ ἄσχημη κυρία:

—Δὲ βάλατε καλὰ τὴ μάσκα σας, μαντάμ.

—Ποιὰ μάσκα, παιδί μου ; Ἐγὼ δὲν φοράω μάσκα.

✪

—Μπαμπᾶ, γιατί πῆρες τὴν μαμά ;

—Ὥστε ἄρχισες νὰ ἀπορῇς καὶ σύ, παιδί μου ;

✪

Ὁ γειτονάς μας πέθανε. Φαντάζομαι ὅτι θὰ πᾷς στὴν κηδεία του !

—Γιὰ ποιὸ λόγο ; Μήπως ἐκεῖνος θἄρθῃ στὴ δική μου;

✪

—Πότε θὰ μπορέσω νὰ ἀποσύρω αὐτὰ ποὺ καταθέτω τώρα στὸ ταμιευτήριο ;

—Καὶ αὔριο, ἂν θέλετε... Ἀρκεῖ νὰ εἰδοποιήσετε δύο ἑβδομάδες πρίν.

ἡ φοβερὴ ὑποψία περνᾶ ἀπ' ὅλων τὴ σκέψι τὴν στιγμὴ αὐτή... Ἔξω ὅμως ἀπὸ τὸ Ναὸ ὁ λαὸς πανηγυρίζει. Καὶ ὅταν σὲ λίγο ὁ Τσάρος καὶ ἡ Τσαρίνα ἐστεμμένοι πλέον, βγαίνουν ἀπὸ τὴν Μητρόπολι, τὰ πλήθη ἀλαλάζουν:

—Ζήτω ὁ Πατερούλης Τσάρος... Ζήτω ὁ Νικόλαος Β'.

Τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες θὰ γιορτάσῃ ὁ λαὸς τὸ μεγάλο γεγονὸς τῆς στέψεως τοῦ αὐτοκράτορος.

Καὶ τὴν τρίτη μέρα θὰ μοιράσῃ ὁ νέος Τσάρος στοὺς ὑπηκόους του τὰ δῶρα του... Αὐτὸ εἶνε ἕνα παληὸ ἔθιμο τῶν Ρώσσων αὐτοκρατόρων.

Η ΛΑΪΚΗ ΓΙΟΡΤΗ ΠΟΥ ΚΑΤΑΛΗΓΕΙ ΣΕ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Στὸ ἀπέραντο πεδίο Χοντίκα ἔξω ἀπὸ τὴ Μόσχα θὰ συγκεντρωθοῦν τὰ πλήθη γιὰ νὰ τοὺς μοιρασθοῦν τὰ δῶρα τοῦ Πατερούλη Τσάρου.

Ἀπὸ τὶς πιὸ μακρυνὲς γωνιὲς τῆς αὐτοκρατορίας, ἀπὸ τὶς περιοχὲς τοῦ Βόλγα, ἀπὸ τὴν Κριμαία, τὰ Οὐράλια, τὸ Οὐζμπεκιστάν, τὴν χώρα τῶν Ταττάρων, τὴν Σιβηρία, ἔχουν ξεκινήσει μῆνες ὁλόκληρους πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς στέψεως, μυριάδες μουζίκων, ἔχουν διασχίσει τὶς Ρωσσικὲς στέππες μὲ τὰ πόδια οἱ περισσότεροι, ἔχουν πεινάσει, ἔχουν ταλαιπωρηθῆ, ἀλλὰ δὲν ἔχουν ἀποκάμει. Τοὺς δίδει δύναμι, ἡ ἐλπίδα, ὅτι θὰ φθάσουν... Θὰ φθάσουν στὴ Μόσχα γιὰ νὰ δοῦν τὸν Τσάρο, γιὰ νὰ πάρουν τὰ δῶρα του. Γιατί ὅλοι αὐτοὶ πιστεύουν, ὅτι ὁ Τσάρος εἶνε ὁ Δεσπότης ποὺ ὁ Θεὸς τοὺς ἔδωσε, πιστεύουν ὅτι τὰ δῶρα του εἶνε ἱερὰ καὶ ὅτι θὰ τοὺς φέρουν παντοτινὴ εὐτυχία.

Ἔτσι μαυρίζουν τώρα οἱ δρόμοι τῆς Μόσχας ποὺ ὁδηγοῦν στὸ πεδίο Χοντίκα, μαυρίζουν ἀπὸ τὶς χιλιάδες τῶν πιστῶν ὑπηκόων ποὺ τρέχουν ἀπὸ τὰ ξημερώματα τῆς τρίτης μετὰ τὴν στέψι ἡμέρας γιὰ νὰ πάρουν ἐγκαίρως θέσι στὸ πεδίο Χοντίκα.

Πεντακόσιες χιλιάδες λαὸς ἔχουν κατακλύσει ἤδη ἀπὸ τὶς πρωϊνὲς ὧρες τὸ ἀπέραντο γήπεδο.

Τὸ πεδίο αὐτό, ὅμως, εἶνε ἀνασκαμμένο ἀπὸ μεγάλες τάφρους, γιατί ἐδῶ ἔγιναν τὴν ἄνοιξη τὰ μεγάλα γυμνάσια τοῦ Ρωσσικοῦ στρατοῦ. Πῶς θὰ πλησιάσουν λοιπὸν τὰ πλήθη στὸ κέντρο τοῦ πεδίου, ὅπου πάνω σὲ τεράστια ξύλινα τραπέζια εἶνε τοποθετημένα τὰ δῶρα τοῦ Τσάρου ;

Ὁ θεῖος τοῦ Νικολάου Β' Μ. Δοὺξ Σέργιος, ποὺ εἶνε γενικὸς διοικητὴς τῆς Μόσχας καὶ πρόκειται αὐτὸς ἐξ ὀνόματος τοῦ Τσάρου νὰ παραστῇ στὴ διανομὴ τῶν δώρων, εἰδοποιήθη ἐγκαίρως ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ σκεπασθοῦν οἱ τάφροι καὶ τὰ χαντάκια τοῦ πεδίου Χοντίκα.

Ὁ Μ. Δοὺξ διέταξε τότε νὰ τοποθετηθοῦν πάνω ἀπὸ τὰ χαντάκια καὶ τὶς τάφρους σανίδες. Ἀλλὰ δὲν φρόντισε νὰ ἐξετάσῃ, ἂν οἱ σανίδες αὐτὲς εἶνε ἀρκετὰ γερὲς γιὰ νὰ βαστήξουν τὸ βάρος 500 χιλιάδων ἀνθρώπων.

Τὸ πρόγραμμα ἦταν ἡ διανομὴ τῶν δώρων νὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τὸ πρωΐ. Ἐπειδὴ δὲ προεβλέπετο ὅλη αὐτὴ ἡ κοσμοσυρροή, εἶχε ληφθῆ πρόνοια, ὥστε νὰ σταλοῦν πολλὲς ἑκατοντάδες ἀξιωματικῶν γιὰ νὰ διανείμουν τὰ δῶρα. Ἔτσι ὑπελογίζετο ἡ διανομὴ νὰ ἔχῃ τελειώσει ὥς τὸ βράδυ.

Ἀλλὰ οἱ ὧρες περνοῦν... Ὁ ἥλιος, ὁ φλογερὸς ἥλιος τοῦ Μαΐου ἀνεβαίνει ὁλοένα καὶ πιὸ ψηλὰ στὸ στερέωμα καὶ ἡ διανομὴ δὲν φαίνεται ν' ἀρχίζῃ.

Γιατί ; Διότι πρέπει στὴ λαϊκὴ αὐτὴ γιορτὴ νὰ παρίσταται ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Τσάρου, ὁ Μ. Δοὺξ Σέργιος.

Ὁ Δοὺξ ὅμως κοιμᾶται ἀκόμη. Ὅλη τὴν νύχτα ξαγρύπνησε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ μεγάλα νυκτερινὰ κέντρα τῆς Μόσχας καὶ τώρα κανεὶς ἀπὸ τοὺς ὑπασπιστάς του δὲν τολμᾷ νὰ διακόψῃ τὸν ὕπνο του γιὰ νὰ τοῦ ὑπενθυμίσῃ, ὅτι στὸ πεδίο Χοντίκα τὸν περιμένουν 500 χιλιάδες μουζίκοι γιὰ νὰ τοὺς μοιράσῃ τὰ δῶρα τους.

Ἄλλωστε γιατί νὰ τὸν ξυπνήσουν ; Οἱ Ρῶσσοι χωρικοὶ ποτὲ δὲν βιάζονται... Ἔμαθαν στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων νὰ εἶνε ὑπομονητικοὶ καὶ νὰ περιμένουν !

Πλησιάζει μεσημέρι. Καίει ὁ ἥλιος καὶ οἱ καυτερὲς ἀκτῖνες του κάνουν νὰ λάμπουν ἀκόμη πιὸ ἐκτυφλωτικὰ οἱ μυριάδες τῶν ἐπαργυρωμένων κυπέλλων ποὺ ἔχουν ἐπάνω χαραγμένη τὴν εἰκόνα τοῦ Τσάρου. Γιατί τὰ κύπελλα αὐτὰ εἶνε τὰ δῶρα ποὺ θὰ προσφέρῃ σήμερα ὁ Νικόλαος Β' στοὺς ὑπηκόους του. Ἕνα ἀσημένιο κύπελλο μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Πατερούλη Τσάρου εἶνε δῶρο ἀνεκτίμητο γιὰ τοὺς φτωχοὺς αὐτοὺς μουζίκους.

Ἔχουν καρφώσει μὲ ἀπληστία τὰ μάτια τους στὴν ἀστραφτερὴ θάλασσα τοῦ γυαλιστεροῦ μετάλλου ποὺ ἁπλώνεται στὸ κέντρο τοῦ πεδίου. Σιγὰ-σιγὰ καθὼς ἡ κούρασι καὶ ἡ ζέστη ἀρχίζουν νὰ τοὺς ζαλίζουν, τὸ μυαλό τους δὲν ξεχωρίζει πιὰ τὰ κύπελλα. Βλέπουν τὴ μᾶζα ποὺ γυαλίζει σὰν ἕνα θησαυρὸ ποὺ σὲ λίγο θὰ εἶνε δικός τους.

Σὲ λίγο..., ἀλλὰ πότε ;

Ἀκόμη τὰ πλήθη ἐξακολουθοῦν νὰ πειθαρχοῦν. Καθηλωμένα στὶς θέσεις τους γύρω-γύρω ἀπὸ τὸ ἀπέραντο γήπεδο περιμένουν, περιμένουν, περιμένουν... Ἀλλὰ ὁ Μ. Δοὺξ δὲν φαίνεται. Καὶ ἤδη ἀπὸ τὴν ἀσφυκτικὴ κοσμοπλημμύρα, ἀπὸ τὴν πολύωρη ἀναμονή, ἀπὸ τὴν ἀφόρητη ζέστη, πολλοὶ σωριάζονται κάτω ἀναίσθητοι. Ὁ ἀξιωματικὸς ποὺ ἐπὶ κεφαλῆς ἑνὸς τάγματος πεζικοῦ ἔχει ἐνταλθῆ γιὰ τὴν τήρησι τῆς τάξεως ἀρχίζει νὰ ἀνησυχῇ. Βλέπει ὅτι ὅσο ἡ ὥρα περνᾶ τὰ μάτια τῶν μουζίκων ἀρχίζουν νὰ παίρνουν ἐπικίνδυνη ἔκφρασι.

Ἡ ὑπομονή τους πλησιάζει νὰ ἐξαντληθῇ. Ἡ μαρτυρικὴ ἀναμονή, ὁ θησαυρὸς ποὺ λάμπει προκλητικὰ ἀπέναντί τους, ὁ πόθος νὰ τὸν ἐγγίσουν, νὰ τὸν κρατήσουν μέσα στὰ χέρια τους, ἀπειλοῦν νὰ τοὺς παρασύρουν.

Καὶ πῶς θὰ μπορέσῃ ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς ν' ἀντιταχθῇ μὲ τοὺς λίγους ἄνδρες του, μπρὸς στὸ κῦμα τῶν μυριάδων, ἂν τὸ κῦμα αὐτὸ ποὺ ὥς τὴν στιγμὴ αὐτὴ ἀκινητεῖ, ξεχυθῇ πρὸς τὸ κέντρο τοῦ γηπέδου γιὰ νὰ πάρῃ μόνο του τὸ θησαυρὸ ποὺ δὲν ἐννοοῦν νὰ τοῦ μοιράσουν ;

✪

Τρέμει ὁ ἀξιωματικὸς ἕνα τέτοιο ξέσπασμα, γιατί βλέπει ἤδη ὅτι οἱ πρῶτες σειρὲς τῶν μουζίκων ἀρχίζουν νὰ δείχνουν σημεῖα ἐπικινδύνης ἀδημονίας. Τρέμει ὁ ἀξιωματικὸς καὶ ἀνήσυχος κυττάζει πότε πρὸς τὸν δρόμο ἀπὸ τὸν ὁποῖον τόσες ὧρες τώρα περιμένει νὰ φανῇ ὁ Μ. Δούξ, πότε πρὸς τὰ πλήθη ποὺ μουγκρίζουν τώρα, ἕτοιμα νὰ ὁρμήσουν...

Καὶ νά! ... Ἐκεῖνο ποὺ φοβᾶται ὁ ἀξιωματικὸς τὸ βλέπει νὰ πραγματοποιῆται, χωρὶς αὐτὸς καὶ οἱ λίγοι ἄνδρές του νὰ εἶνε εἰς θέσιν νὰ τὸ ἀποτρέψουν... Πέντε, δέκα στὴν ἀρχή..., εἴκοσι..., ἑκατό..., χίλιοι μουζῖκοι, οἱ μυριάδες τῶν ἁπλοϊκῶν αὐτῶν χωρικῶν, ποὺ τώρα πιὰ ἔχουν μεταβληθῆ σ' ἕνα πλῆθος μαινόμενο, ἕνα πλῆθος ποὺ συνταράσσεται ἀπὸ τὸν ἀκατανίκητο πόθο νὰ δώσῃ ἕνα τέλος στὴν ἄκαρπη, τὴν βασανιστικὴ ἀναμονή, ὁρμοῦν νὰ βουτήξουν τὰ χέρια τους στὴν ἀσημένια θάλασσα ποὺ λαμποκοπᾶ καὶ τοὺς μαγνητίζει...

Ὁ ἀξιωματικὸς φωνάζει:

—Μή, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!, σταματῆστε!...

Ἀλλὰ ποιὸς θ' ἀκούσῃ τὴν κραυγὴ αὐτὴ τῆς ἀπογνώσεως καὶ το τρόμου, ὅταν 500 χιλιάδες ἀλλοφρόνων ἀνθρώπων τρέχουν μὲ ἀλαλαγμοὺς γιὰ νὰ πάρουν τὰ δῶρα ποὺ τοὺς ὑποσχέθηκε ὁ Τσάρος ;

Ἔτσι ἡ καταστροφὴ εἶνε ἀδύνατον πιὰ νὰ ἀποφευχθῇ. Καθὼς οἱ μουζῖκοι τρέχουν πρὸς τὸν θησαυρό, κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῶν χιλιάδων οἱ σανίδες ποὺ πρόχειρα ἔχουν τοποθετηθῆ πάνω στοὺς βαθεῖς λάκκους τοῦ γηπέδου, ὑποχωροῦν... σπάζουν... συντρίβονται...

Καὶ σὲ λίγο ἑκατοντάδες, χιλιάδες ἀθώων χωρικῶν πέφτουν ἀνύποπτοι καὶ καταπλακώνονται μέσα στοὺς λάκκους αὐτούς, ἐνῶ ἄλλες χιλιάδες ἔρχονται νὰ πέσουν ἀπὸ πάνω τους...

Μερικοὶ βέβαια προφθάνουν ν' ἁρπάξουν στὰ χέρια τους τὰ πολύτιμα κύπελλα, ἀλλὰ ἡ ὁρμὴ τοῦ ἀνθρωπίνου κύματος τοὺς παρασύρει σὲ λίγο καὶ τοὺς ρίχνει κάτω, τοὺς ποδοπατεῖ κι' αὐτοὺς καὶ τὸ θησαυρό τους.

Ἔτσι μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τὸ γήπεδο Χοντίκα ἀντηχεῖ ὄχι ἀπὸ τὴν χαρὰ καὶ τὴν ἀγαλλίασι τῶν πιστῶν ὑπηκόων τοῦ Τσάρου, ἀλλὰ ἀπὸ τὶς οἰμωγὲς καὶ τὸν σπαραγμὸ τῶν δεκάδων χιλιάδων πληγωμένων, ἀπὸ τὸν ἐπιθανάτιο ρόγχο, πέντε χιλιάδων μουζίκων. Γιατί πέντες χιλιάδες μουζῖκοι βρῆκαν θάνατο φρικαλέο, τὴν ὥρα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ζήσουν τὴν εὐτυχέστερη στιγμὴ τῆς ζωῆς των, τὴν ὥρα ποὺ ἐπρόκειτο, ἐκστατικοί, νὰ φιλήσουν τὴν εἰκόνα τοῦ Τσάρου ποὺ ἦταν χαραγμένη στὰ κύπελλα ποὺ προώριζε γιὰ δῶρα τους.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενον)

Ἡ Τσαρίνα Ἀλεξάνδρα Θεοδωρόβνα καὶ ὁ Τσάρεβιτς. Ἡ εἰκόνα αὐτὴ φέρει τὴν ἰδιόχειρο ὑπογραφὴ τῆς Τσαρίνας

ΤΟ ΠΟΤΟ ΤΗΣ ΛΗΘΗΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΡΑΛΦ-ΤΑΝ ΤΖΟΓΚ

Τὸ αὐτοκίνητο εἶχε σταματήσει γιὰ μερικὲς στιγμὲς στὴ διασταύρωσι τῆς Ἄντερσον Ρὼντ καὶ τῆς Λεωφόρου τῶν Μανδαρίνων, ὅπου ἡ κυκλοφορία εἶνε πάντοτε δύσκολη, ὅπως, ἄλλως τε, σ' ὅλες τὶς διασταυρώσεις τῶν κεντρικῶν ἀρτηριῶν τοῦ Χὸγκ Κόγκ.

Ὁ Χόλλαντ, ὁ ὁποῖος καθόταν στὸ βολάν, γύρισε πρὸς τὸν σύντροφό του.

— Θὲς νὰ δῇς μιὰ χαριτωμένη γυναῖκα ; ρώτησε. Ρίξε μιὰ ματιὰ στὸ αὐτοκίνητο ποὺ ἔχει σταματήσει δεξιά μας.

Ὁ Τζίμμυ Μπέρνετ κύτταξε πρὸς τὸ σημεῖο ποὺ τοὔδειχνε ὁ φίλος του καὶ τὰ μάτια του ἔμειναν προσηλωμένα ἐκεῖ, ὥς τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ συνωστισμὸς διαλύθηκε καὶ τὰ δύο ἁμάξια ξεκίνησαν μὲ διαφορετικὲς κατευθύνσεις.

— Εἶνε κάτι παραπάνω ἀπὸ χαριτωμένη, εἶπε τέλος ὁ Τζίμμυ. Εἶνε ὡραία... ὑπέροχη ! Ποιὰ εἶνε ;

— Ἡ κ. Χὸγκ Λί, ἦταν ἡ ἀπάντησις.

— Μιὰ Ἀγγλίδα παντρεμένη μ' αὐτόν... μ' αὐτὸν τὸν ἀπαίσιο γέρο Κινέζο ; Τί αἶσχος... ἄρχισε ὁ Μπέρνετ. Ὁ Χόλλαντ ὅμως τὸν διέκοψε.

— Γιατί ἔχεις τὶς ἀνόητες αὐτὲς προλήψεις ; Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι ὁ Χὸγκ Λὶ εἶνε πολὺ καλύτερος σύζυγος ἀπὸ κεῖνον ποὺ ἡ κοπέλλα αὐτὴ θὰ μποροῦσε νὰ βρῇ ἀνάμεσα στοὺς ἄνδρας τῆς ράτσας της. Εἶνε πλούσιος καὶ δὲν ἀρνιέται ποτὲ νὰ ἱκανοποιήσῃ κάθε της ἐπιθυμία.

— Χμ... ἔκανε ὁ Μπέρνετ. Εἶμαι ἀκόμα ἀρκετὰ κουτός, ὥστε νὰ πιστεύω ὅτι τὸ χρῆμα δὲν ἀποτελεῖ τὸ πᾶν γιὰ μιὰ γυναῖκα... Πῶς τὰ πηγαίνει, ἀλήθεια, μὲ τοὺς εὐρωπαίους ἐδῶ ; Δὲν τὴν συνάντησα ποτὲ στὶς λέσχες οὔτε στοὺς χορούς.

— Αὐτὸ συμβαίνει, γιατί ἡ κ. Χὸγκ Λὶ δὲν ἀγαπᾷ καθόλου τὶς διασκεδάσεις καὶ δὲν θὰ ἐμφανιζόταν στὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις, κι' ἂν ἀκόμα τῆς τὸ ἐπέτρεπε ὁ ἄντρας της.

— Τί κρῖμα ! εἶπε ὁ Μπέρνετ. Θἄθελα τόσο πολὺ νὰ τὴν συναντήσω.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε καὶ τόσο δύσκολο. Ὁ Χὸγκ Λὶ δὲν ἀπαγορεύει στὴ γυναῖκα του νἄχῃ σχέσεις μὲ Ἄγγλους, ἐφ' ὅσον αὐτοὶ δὲν θεωροῦν ντροπὴ τὸν γάμο της μ' ἕναν Κινέζο κι' ἐφ' ὅσον δὲν ξεχνοῦν ὅτι εἶνε παντρεμένη γυναῖκα. Αὐτὰ στὰ λέω ὄχι γιατὶ σὲ θεωρῶ ἱκανὸ γιὰ μιὰ τέτοια παληανθρωπιά, δὲν βλάπτει ὅμως νὰ ξέρῃς ὅτι οἱ Κινέζοι τῆς καλῆς κοινωνικῆς τάξεως, πιστεύουν ὅτι ὁ θάνατος — ὁ θάνατος τοῦ ἄλλου φυσικὰ — εἶνε προτιμότερος ἀπὸ τὴν ἀτίμωσι.

✪

Ὁ Τζίμμυ Μπέρνετ εἶχε φθάσει πρὸ τριῶν ἀκριβῶς ἑβδομάδων στὸ Χὸγκ Κὸγκ καὶ ἡ ἄφιξίς του εἶχε προξενήσει μεγάλην αἴσθησι στὶς γυναῖκες τῆς εὐρωπαϊκῆς παροικίας.

Ἦταν ὡραῖος, πλούσιος καὶ μὲ ἰσχυρὴ προσωπικότητα. Γρήγορα ἔγινε ἀντικείμενον φθόνου γιατί, παρὰ τὴν νεαρὴ σχετικῶς ἡλικία του κατώρθωσε, χάρις στὸ ἐπιχειρηματικό του δαιμόνιο, νὰ κερδίζῃ περισσότερα ἀπὸ τοὺς πεπειραμένους ἐμπόρους τῆς ἀγορᾶς καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν Χὸγκ Λὶ ἀκόμα. Ὁ Τζίμμυ ἔγινε πολὺ δημοφιλής, μολονότι βρέθηκαν μερικοί, οἱ ὁποῖοι κύτταζαν κάπως περίεργα τὴ φιλία του μὲ τὸν Τζίλμπερτ Χόλλαντ, τὸν ξεναγὸ καὶ σύμβουλό του. Λίγοι ἦσαν φυσικά, οἱ ἀναμάρτητοι ποὺ ἐτολμοῦσαν νὰ βάλλουν, ἀπροκαλύπτως, λίθους κατὰ τοῦ Χόλλαντ. Ὅλοι, ὅμως εὕρισκαν ὅτι ὁ τελευταῖος μονοπωλοῦσε τὸν γοητευτικὸ Τζίμμυ καὶ αὐτὸ τοὺς ἐνωχλοῦσε. Ἡ στενοχώρια τους ὅμως αὐτὴ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ συγκριθῇ μὲ τὴν ἀγανάκτησι ποὺ ἐξεδήλωσαν μόλις ἔμαθαν ὅτι ὁ Τζίμμυ ἐθεώθη μὲ τὴν κ. Χὸγκ Λὶ ὄχι μιὰ καὶ δυὸ ἀλλὰ ἄπειρες φορές.

«Εἶνε τρομερό, ἔλεγαν, νὰ περιφρονῇ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὶς κυρίες ποὺ εἶνε μέλη στὴ λέσχη».

Ὁ Χόλλαντ γελοῦσε μαζί τους.

— Γιατὶ νὰ μὴν παρακαλέσουμε τότε τὴν κ. Χὸγκ Λί, νὰ γίνῃ κι' αὐτὴ μέλος τῆς λέσχης ; ἐπρότεινε.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ προσκαλέσουμε ὅλες τὶς ἀκαθορίστου φυλῆς γυναῖκες ποὺ ὑπάρχουν στὴν πόλι, εἶπε μὲ προσβεβλημένο ὕφος ἕνας συνταγματάρχης.

✪

Ὅταν ὁ Τζίμμυ Μπέρνετ κατώρθωσε ν' ἀγοράσῃ τὸ σύνολον σχεδὸν τῶν μετοχῶν μιᾶς ἑταιρείας ποὺ ἀπὸ καιρὸ πολὺ ὁ Χὸγκ Λὶ προσπαθοῦσε νὰ ἐνσωματώσῃ στὶς ἐπιχειρήσεις του, ὅλοι ἦσαν βέβαιοι ὅτι ὁ νεαρὸς Ἄγγλος θ' ἀποκτοῦσε ἕναν ἀμείλικτο ἐχθρό. Σὰν γνήσιος, ὅμως, Κινέζος ποὺ ἦταν ὁ Χὸγκ Λὶ ἀρκέσθηκε στὸ νὰ ἐκφράσῃ τὸν θαυμασμό του γιὰ τὴν δεξιότητα μὲ τὴν ὁποία ὁ Μπέρνετ εἶχε διεξαγάγει τὶς διαπραγματεύσεις καὶ ἐπανειλημμένως μάλιστα, ἐξέφρασε τὰ φιλικὰ αἰσθήματά του γι' αὐτόν.

Λίγο καιρὸ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀγορὰ τῶν μετοχῶν, ὁ Χόλλαντ σύστησε τὸν Τζίμμυ στὴν κ. Χὸγκ Λί, τὴν ὁποία ὁ τελευταῖος ἐρωτεύθηκε παράφορα. Δὲν προσπάθησε κἂν νὰ κρύψῃ τὸ πάθος του : τὸ ἐπεδείκνυε μὲ σκανδαλώδη ὑπερηφάνεια.

— Τί ἀδιαντροπιά ! Τί ἀηδία ! εἶπαν οἱ κυρίες τῆς ἀγγλικῆς παροικίας.

Γιὰ τὸν Τζίμμυ, ὅμως, ἀγγλικὴ παροικία δὲν ὑπῆρχε πιά. Κάθε ἐλεύθερη ὥρα τῆς ἡμέρας του τὴν περνοῦσε μὲ τὴν Ἄννα Χὸγκ Λί, ἡ ὁποία δὲν φαινόταν λιγώτερο ἐρωτευμένη μ' αὐτόν, ἀπὸ ὅ,τι ἦταν αὐτὸς μ' ἐκείνη.

Τότε οἱ διάφοροι τζέντλεμαν καὶ οἱ «ἀξιοπρεπεῖς κυρίες» ἔστρεψαν τὰ βέλη τους κατὰ τοῦ Χὸγκ Λί. Πραγματικά, λοιπόν, ὁ κίτρινος διάβολος ἀγνοοῦσε τὸ σκάνδαλο ; Δὲν ἦταν δυνατόν. Τότε γιατὶ δὲν ἐπενέβαινε ;

Τὰ σχόλιά τους ἔφθασαν στ' αὐτιὰ τοῦ Χὸγκ Λί, ὁ ὁποῖος, ὅμως, παρέμεινε ἀπαθής. Φαινομενικά, δὲν θεωροῦσε τὸν Τζίμμυ τίποτε περισσότερο ἀπὸ ἕναν εὐχάριστο σύντροφο τῆς γυναίκας του...

✪

Ἕνα ἀπόγευμα ὁ Τζίμμυ ἦταν νευριασμένος.

— Τί ἔχεις ; τὸν ρώτησε ἡ Ἄννα.

— Αὐτὴ ἡ ἱστορία δὲν μπορεῖ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἔτσι, τῆς εἶπε. Εἶνε καιρὸς πιὰ νὰ ἐγκαταλείψῃς αὐτὸν τὸν βρωμερὸ Κινέζο... Θὰ φύγουμε ἀπ' ἐδῶ... Θὰ ἐπιστρέψουμε στὴν Ἀγγλία.

— Ὄχι, τοῦ εἶπε, δὲν εἶνε ἀκόμη καιρός... Κάνε λίγη ὑπομονή, Τζίμμυ...

Ἔσκυψε καὶ τὸν φίλησε.

✪

Φυσικά, ὁ Τζίμμυ ἦταν κάτι παραπάνω ἀπὸ μεθυσμένος τὴ νύχτα ἐκείνη, ὅταν — περασμένα μεσάνυχτα — τοῦ ἦρθε ἡ ἐπιθυμία νὰ δῇ τὴν Ἄννα Χὸγκ Λὶ καὶ νὰ τῆς ξαναμιλήσῃ. Πῆρε λοιπὸν τὴν ἐξωφρενικὴ ἀπόφασι νὰ πάῃ ἀμέσως στὸ σπίτι της ! Ἐγκατέλειψε τὴ λέσχη καὶ τράβηξε μὲ τὸ αὐτοκίνητό του γιὰ τὴν ἔπαυλι τοῦ Χὸγκ Λί. Τὸ διάβημα αὐτὸ ἀποτελοῦσε κατάφωρον παραβίασιν συμφωνίας, ἐφ' ὅσον ἡ ἀγαπημένη του τοῦ εἶχε τονίσει ὅτι οἱ συναντήσεις τους θὰ γινόταν μόνον ἔξω.

Ἡ ἔπαυλις ἦταν κατασκότεινη. Μ' εὐκολία ὅμως βρῆκε τὴ μικρὴ πορτούλα πίσω ἀπὸ τὴν ὁποία ἐξαφανιζόταν ἡ Ἄννα ὅταν τὸν συνώδευε τὰ βράδυα. Ἄνοιξε μὲ τὸ πρῶτο σπρώξιμο καὶ ὁ Τζίμμυ βρέθηκε σ' ἕναν διάδρομο φωτισμένο ἀπὸ μιὰ μικρὴ λάμπα. Μιὰ σκάλα ὡδηγοῦσε στὸ πάνω πάτωμα. Ὅταν ἔφτασε στὸ κεφαλόσκαλο, εἶδε μπροστά του τρεῖς πόρτες.

Ὑπακούοντας σὲ κάποιο ἔνστικτο χτύπησε τὴν πρώτη καὶ φώναξε σιγά : «Ἄννα». Γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα δὲν ἀκούστηκε τίποτα, ὕστερα ὅμως ἡ πόρτα μισάνοιξε καὶ πρόβαλε ἡ νεαρὴ γυναῖκα.

— Τρελλάθηκες ! Τί γυρεύεις ἐδῶ ; εἶπε τρομαγμένη. Φύγε ἀμέσως...

— Μά, Ἄννα... ἄρχισε ἐκεῖνος. Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω, νά...

— Θέλεις τὸν θάνατο καὶ τῶν δυό μας ! Φύγε, σοῦ λέω, εἰδ' ἄλλως δὲν θὰ μὲ ξαναδῇς ποτέ.

Καὶ ἔκλεισε τὴν πόρτα.

Ὁ Τζίμμυ συγχισμένος κατέβηκε τὶς σκάλες καὶ προχώρησε πρὸς τὴν ἔξοδο. Γύρισε τὸ πόμολο, ἀλλὰ ἡ πόρτα δὲν ἄνοιγε : ἦταν κλειδωμένη καὶ τὸ κλειδὶ ἔλειπε. Καὶ πάλιν ἄφησε τὸ ἔνστικτό του νὰ τον καθοδηγήσῃ. Στὸ φῶς τῆς λάμπας ἀνακάλυψε μιὰ ἄλλη πόρτα στὸ τέλος τοῦ διαδρόμου. Ἀσφαλῶς αὐτὴ θὰ ἄνοιγε στὸν κῆπο κι' ὅταν βρισκόταν ἐκεῖ, τὰ παρακάτω θὰ ἦσαν πολὺ εὔκολα.

Παρὰ τὶς προσδοκίες του ὅμως, ἀνοίγοντας τὴν πόρτα ἐκείνη, βρέθηκε μπροστὰ σὲ μιὰ μικρὴ σκάλα, ποὺ ὡδηγοῦσε σ' ἕναν ἄλλο μακρὺ διάδρομο, φωτισμένον ἀπὸ πολλὰ μικρὰ λαμπιόνια. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἄνοιγαν πολλὲς πόρτες. Κάποια ἀπὸ αὐτὲς δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ ὁδηγῇ σὲ κάποιαν ἔξοδο. Θὰ πήγαινε λοιπὸν στὴν τύχη... Κατέβηκε τὰ λίγα σκαλοπάτια καὶ βρέθηκε στὸν διάδρομο. Ἄνοιξε τὴν πρώτη πόρτα : ἦταν μιὰ ἄδεια ντουλάπα. Δοκίμασε τὴν πόρτα ποὺ βρισκόταν ἀκριβῶς ἀπέναντι : ἄλλη ἄδεια ντουλάπα. Ἀποφάσισε νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ δωμάτιο τῆς Ἄννας.

Ὅταν ὅμως δοκίμασε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, ἀπὸ τὴν ὁποία εἶχε μπῆ, τὴν βρῆκε κι' αὐτὴν κλειδωμένη ! Ἀσφαλῶς ἡ κλειδαριὰ θὰ ἦταν αὐτόματη. Ἡ ἰδέα ὅμως ὅτι βρισκόταν αἰχμάλωτος μέσα σὲ κεῖνον τὸν διάδρομο, τοῦ φάνηκε τρομερὰ δυσάρεστη.

Ξαφνικὰ ἀνακάλυψε ὅτι ἀκουμποῦσε σὲ μιὰ πόρτα, τὴν ὁποία δὲν εἶχε παρατηρήσει ὥς τότε. Πόμολο δὲν εἶχε, μ' αὐτὸς τὴν ἔσπρωξε μ' ὅλη του τὴ δύναμι, ποὺ τὴν διπλασίαζε ἡ ἀπελπισία του καὶ ἀμέσως ἡ πόρτα ὑπεχώρησε. Ὁ Τζίμμυ βρέθηκε σ' ἕνα εὐρύχωρο καὶ ὁλότελα φωτισμένο δωμάτιο. Προχώρησε στὶς μύτες τῶν ποδιῶν του πάνω στὸ μαλακὸ χαλί, ὅταν μιὰ φωνὴ — ἡ φωνὴ τοῦ Χὸγκ Λί — τὸν κάρφωσε ἀκίνητο.

— Καλῶς ὡρίσατε στὸ σπίτι μου, κ. Μπέρνετ. Ἀφοῦ μοῦ κάνατε τὴν τιμὴ νἄρθῆτε νὰ μὲ δῆτε, θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ καθήσετε.

— Δὲν ἦρθα νὰ δῶ ἐσένα Χὸγκ Λί. Ἦρθα... ἄρχισε ὁ Τζίμμυ, ἀλλὰ ὁ Κινέζος τὸν διέκοψε μὲ μιὰ χειρονομία ποὺ ἐπέβαλε τὴ σιωπή.

— Ξέρω τὴν αἰτία τῆς ἐπισκέψεώς σας, ὅπως ξέρω ἐπίσης πῶς βρεθήκατε στὸν διάδρομο καὶ τί σᾶς ἀνάγκασε νὰ μπῆτε στὸ δωμάτιο αὐτό. Παρ' ὅλα αὐτὰ σᾶς ἐπαναλαμβάνω καὶ πάλιν τὴν παράκλησί μου νὰ καθήσετε.

Ὁ Τζίμμυ, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐντελῶς νηφάλιος τώρα, κατάλαβε ὅτι μιὰ ἐξήγησις ἦταν ἀπαραίτητη. Τὴν ἀντιμετώπισε ἀντρίκια.

— Χὸγκ Λί, εἶπε. Εἶμαι ἐρωτευμένος μὲ τὴν γυναῖκα σου καὶ αὐτὴν ἦρθα νὰ δῶ ἀπόψε. Ξέρω ὅτι δὲν ἦταν τίμιο ἐκ μέρους μου νὰ εἰσχωρήσω στὸ σπίτι σου μ' αὐτὸν τὸν τρόπο. Τὸ μόνο ἐλαφρυντικὸ ποὺ ἔχω — ἂν ὑπάρχουν ἐλαφρυντικὰ σὲ τέτοιες περιπτώσεις — εἶνε ὅτι ἤμουν μεθυσμένος.

— Αὐτὸ εἶνε πολὺ λυπηρό, εἶπε μὲ ἀπάθεια ὁ Κινέζος, θὰ σᾶς δώσω ὅμως νὰ πιῆτε κάτι γιὰ νὰ ξεχάσετε...

Πῆρε μιὰ καράφα ποὺ περιεῖχε ἕνα ὑγρὸ κιτρινωπὸ καὶ γέμισε ἕνα ποτῆρι.

Ὁ Τζίμμυ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τίποτα.

— Δηλαδή... Θέλεις νὰ πῇς ὅτι μὲ συγχωρεῖς ;

— Δὲν εἶμαι καθόλου διατεθειμένος νὰ σὲ συγχωρήσω — ἦταν ἡ ἀπάντησις. Θὰ σᾶς προτείνω δυὸ λύσεις καὶ θὰ σᾶς ἀφήσω νὰ ἐκλέξετε ἐκείνην ποὺ προτιμᾶτε : ἢ θὰ πιῆτε αὐτὸ ἐδῶ — καὶ τοῦ ἔδειξε τὸ ποτῆρι ποὺ κρατοῦσε — ἢ θὰ ἐγκαταλείψετε τὴν πόλι πρὶν ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου.

— Καὶ τί... τί εἶν' αὐτὸ ποὺ μοῦ δίνετε νὰ πιῶ ; ἐρώτησε ὁ Τζίμμυ.

— Εἶνε τὸ πιοτὸ ποὺ χαρίζει τὴ λήθη καὶ τὴν μακαριότητα. Μόλις τὸ πιῆτε ἡ ψυχή σας θ' ἀπολυτρωθῇ ἀπὸ κάθε περιττὸ βάρος καὶ θὰ πετάξῃ πρὸς ἄλλους καλλιτέρους κόσμους. Θὰ ξεχάσετε τὶς γυναῖκες τῶν φτωχῶν Κινέζων ἐμπόρων, θ' ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὰ ἁμαρτωλὰ πάθη. Ἐν τούτοις, ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα νὰ διαλέξετε τὴν δεύτερη λύσι. Εἶνε τόσο δύσκολο νὰ ἐξαφανίσῃ κανεὶς ἕνα πνεῦμα...

— Μὰ δὲν ἔχει πλοῖο ἀπόψε, ἀντέτεινε ὁ Τζίμμυ.

— Ἕνα ἀπὸ τὰ καράβια μου φεύγει σὲ δυὸ ὧρες γιὰ τὴ Σιγκαπούρη. Ἀπὸ κεῖ θὰ μπορέσετε εὔκολα νὰ βρῆτε πλοῖο γιὰ τὴν Εὐρώπη. Ἀπὸ τὸ σπίτι ὅμως θὰ πᾶτε κατ' εὐθεῖαν στὸ πλοῖο.

— Πρέπει νὰ περάσω ἀπὸ τὴ βίλλα μου γιὰ νὰ πάρω χρήματα, ἐπέμενε ὁ Τζίμμυ.

Ὁ Χὸγκ Λὶ τοῦ ἔτεινε ἕνα φάκελλο.

— Περιέχει δέκα χιλιάδες λίρες, εἶπε, ἀντίτιμον τῶν μετοχῶν σας, τὴν ἐκχώρησι τῶν ὁποίων θὰ μοῦ ὑπογράψετε ἀμέσως. Ἔδειξε στὸν Τζίμμυ ἕνα ἔγγραφο ἐπάνω στὸ τραπέζι. Ἐκτὸς ἂν προτιμᾶτε τὸ ποτὸ τῆς λήθης...

Ὁ νέος ἔσφιξε τὶς γροθιές του.

— ... Τὸ ὁποῖο θὰ πιῇ ἡ ἀπερίσκεπτη σύζυγός μου, ἂν ἀρνηθῆτε νὰ τὸ πιῆτε σεῖς, πρόσθεσε ὁ Χὸγκ Λί.

— Θὰ φύγω, εἶπε ἀποφασιστικὰ ὁ Τζίμμυ. Σᾶς δίνω τὸν λόγο μου.

Ὁ Χὸγκ Λὶ ἔσπευσε νὰ τοῦ προμηθεύσῃ πέννα καὶ μελάνη.

✪

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Χὸγκ Λὶ βρισκόταν πάλι στὸ ἴδιο ἐκεῖνο δωμάτιο· ἀπέναντί του καθόταν ὁ Χόλλαντ.

— Τὸ σχέδιό σας ἦταν περίφημο, εἶπε ὁ Κινέζος, πάρτε τὴν ἀμοιβή σας — ἄφησε πάνω στὸ τραπέζι μιὰ ἐπιταγὴ — καὶ σᾶς εὐχαριστῶ.

— Τὴ γυναῖκα σου μᾶλλον πρέπει νὰ εὐχαριστήσῃς, εἶπε γελῶντας ὁ Χόλλαντ. Εἶνε ἄφθαστη ἠθοποιός.

Ὁ Χὸγκ Λὶ πῆρε τὴν ἴδια καράφα ποὺ περιεῖχε τὸ κιτρινωπὸ ἐκεῖνο ὑγρὸ καὶ γέμισε δύο ποτήρια.

— Στὴν ὑγειὰ τοῦ ἑπομένου ἐραστοῦ τῆς Ἄννας ! εἶπε. Εἶχα καιρὸ νὰ πιῶ τέτοιο οὐΐσκυ, κύριε Χόλλαντ.

ΡΑΛΦ ΤΑΝ - ΤΖΟΓΚ

— Ὄχι, δὲν εἶνε ἀκόμη καιρός... Κάνε λίγη ὑπομονή, Τζίμμυ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ Φ. Ι. ΨΑΡΡΟΣ
ΣΤΑΔΙΟΥ 3Α
ΤΗΛΕΦ. 20003

ΣΥΛΒΙΟΥ

ΟΙ ΚΩΜΩΔΙΕΣ ΤΩΝ ΣΥΝΟΙΚΙΣΜΩΝ

Τὰ κατορθώματα τῆς κόνα Προφυρίας

ΤΟ ΜΑΡΑΦΕΤΙ

(ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ ΑΝ. ΒΩΤΤΗ)

— Ζαμφώ, Μαριάνθη! Ἀνοῖξτε καλέ !

Ἡ κόνα Προφυρία, μιὰ ψηλή, τετράγωνη γυναικάρα, μὲ σμιχτὰ φρύδια κι' ἐλιὲς στὸ πρόσωπο, χτυποῦσε τὴν πόρτα τῆς ἀντικρυνῆς γειτόνισσας στὸ συνοικισμὸ τοῦ Βύρωνος, πρωΐ, πρωΐ. Ἑξηντάρα, μὲ μαλλιὰ βαμμένα μὲ ἀλιχάνη, κόκκινη σὰν παπαροῦνα, βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι της, σὰν νὰ τὴν κυνηγοῦσαν ἑκατὸ σκύλοι ξοπίσω.

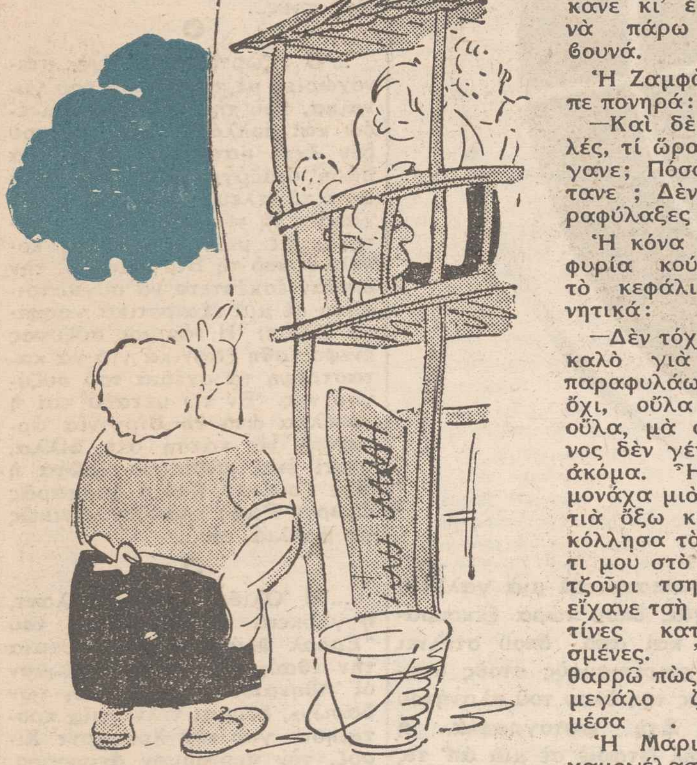

— Μὲ σφάζει καὶ μὲ θερίζει. μωρή !...

— Ἀνοῖξτε πιά, μὴ χειρότερα! Καλέ, νυχτέρι εἴχατε καὶ σᾶς κουκούλωσε πιὰ τὸ πάπλωμα ;

Ἡ Ζαμφώ, μιὰ μεσόκοπη ξερακιανή, κι' ἡ κόρη της ἡ Μαριάνθη, πετάχτηκαν τρομαγμένες.

— Καλὲ τ' εἶνε, τ' εἶνε, κόνα Προφυρία μου ; Ἐγὼ ἤλεγα πὼς γίνεται ρεμπελιό, εἶπεν ἡ κόρη.

Ἡ Προφυρία τὴν ἀγριοκύτταξε:

—Κερά μου δὲ μοιάζεις τσὴ μάννας σου ποὺ ἔχει ζάχαρι στὴ γλῶσσα. Ἐγὼ ἦρθα νὰ σᾶς πῶ τὸν καημό μου κι' ἐσὺ μ' ἄρπαξες ἀπὸ τὰ μοῦτρα!

Ἡ Ζαμφὼ μπῆκε στὴ μέση:

— Μὴ τὴν συνορίζεσαι καλὲ Προφυρία, ἔτσι πάντα πετᾶ τὰ λόγια τση. Πέ μας τί ἔχεις.

— Τί νᾶχω, χριστιανή μου, ποὺ πέρασα μιὰ κακιὰ νύχτα ἀπόψε, κι' ἦρθα νὰ σᾶς πῶ τὸν καημό μου. Ἤβοὶ ρεζιλίκια! Ἄκου νὰ στὰ πῶ μὲ τὴ σειρά, Ζαμφώ μου. Ἐχτὲς τὸ βράδυ ἤλειπε ἡ κόρη μου ἀπ' τὴ κάμαρα γιατί πῆγε στὴν Ἀθήνα σὲ μιὰ βάφτισι κι' ἤμουνε, νὰ σὲ χαρῶ, ὁλομόναχη. Τόμου ἤκανα τὴν προσευχή μου καὶ πῆα νὰ πέσω στὸ κρεββάτι, ἀκούω μούζικα ἀπὸ πάνω μου στὸ σπίτι τσὴ Μαργαρῶς τοῦ Μπούρδα. Μὴ χειρότερα, εἶπα τέτοια ὥρα. Ὡς ποὺ νὰ τὸ πῶ, ἀρχίζει ἕνα μονοφῶνι, ἕνα κακό, ποὺ θαρροῦσες πὼς ἤτανε θέατρο. Καλὲ δὲν ἠκάνανε νισάφι οὗλη τὴ νύχτα, τί λόγια, τί τραγούδια, τί χαλασμὸς κόσμου.

—Μὰ μπᾶς εἶχε τραπέζι σὲ κανένα γαμπρὸ γιὰ τὴ κόρη τση.

Ἡ Προφυρία ἀγρίεψε:

—Ἔ, κι' ὕστερα ; Ἄς βγάλουνε τὰ μάτια τως, ἐμένα νὰ μὴν ἀνησυχοῦνε ποὺ ἔχω τὰ ρεματικά μου καὶ πατίρω κι' ἀπὸ μιγκράνα. Καλὲ τί τραπέζι μοῦ λές, ποὺ αὐτηνῆς βρωμοῦνε τὰ χνῶτα τση ἀπὸ τὴν πεῖνα ! Καὶ τί κέφι ἦταν ἐκεῖνο. Ὕστερα ἀρχίσανε τὰ Γιαννιώτικα, τὰ σαρκιά, τὸ τσιφτετέλι. Ταβέρνα ἤτανε τὸ σπίτι τση κακοχρόνο νᾶχῃ καὶ μ' ἔκανε κι' ἐμένα νὰ πάρω τὰ βουνά.

Ἡ Ζαμφὼ εἶπε πονηρά:

—Καὶ δὲ μοῦ λές, τί ὥρα φύγανε; Πόσοι ἤτανε ; Δὲν παραφύλαξες ;

Ἡ κόνα Προφυρία κούνησε τὸ κεφάλι ἀρνητικά:

—Δὲν τόχω σὲ καλὸ γιὰ νὰ παραφυλάω, ἄ ὄχι, οὗλα κι' οὗλα, μὰ σπιόνος δὲν γένηκα ἀκόμα. Ἤβγα μονάχα μιὰ ματιὰ ὄξω κι' ἠκόλλησα τὸ μάτι μου στὸ παντζοῦρι τση, μὰ εἴχανε τσὴ κουρτίνες κατεβασμένες. Ἐγὼ θαρρῶ πὼς εἶχε μεγάλο ζὲφκι μέσα .

Ἡ Μαριάνθη χαμογέλασε.

—Καὶ δὲν τσὴ πῆρες χαμπάρι ἅμα φύγανε, κόνα Προφυρία μου ;

Ἡ Προφυρία τἄχασε:

— Φαίνεται πὼς ξεκουμπιστήκανε τὴν ὥρα ποὺ μὲ κατάχνιασε ὁ ὕπνος. Ὕστερα πιὰ ἠξύπνησα καὶ δὲν ἤκλεισα μάτι. Πά ! πά ! πά ! μασκαραλίκια! Πάω γιατί ἔχω τὸ μπρίκι στὴ φωτιά. Ἦρθα μιὰ ματιὰ νὰ σᾶς τὰ πῶ νὰ ξεθυμάνω!

Κι' ἔφυγε χειρονομῶντας σὰν ἀνεμόμυλος.

Τὸ βραδάκι, ὅμως, μόλις ἦρθε ἡ κόρη της ἡ Σουλτάνα, τὸ πανηγῦρι τῶν τραγουδιῶν ἄρχισε πάλι στὸ ἐπάνω πάτωμα. Ἡ Προφυρία φρένιασε.

— Πάλι τὰ ἴδια θἄχωμε ἀπόψε, φώναξε καὶ πρὶν τὸ καλοσκεφθῆ, ὥρμησε στὸ δρόμο κι' ἔβαλε τὶς φωνές:

— Μαργαρώ! Καλὲ Μαργαρώ !

Ὅλη ἡ γειτονιὰ σηκώθηκε στὸ πόδι μὲ τὸ ξεφωνητό της. Ἡ Μαργαρὼ πετάχτηκε στὸ χαγιάτι καὶ ξοπίσω ἡ κόρη της καὶ τὰ δυό της μικρά:

— Τ' ἤπαθες χριστιανή μου; Ἐγὼ θαρροῦσα πὼς σὲ σφάζουνε; εἶπε.

— Μὲ σφάζει μωρὴ καὶ μὲ θερίζει ἡ φασαρία ποὺ κάνετε ἀπὸ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου κάθε βράδυ. Δὲ φοβᾶσαι καλὲ τὸ Θεὸ νὰ μὲ ἔχης ἄγρυπνη δυὸ νύχτες τώρα μ' αὐτὲς ποὺ συμματζεύεις στὸ ρημάδι σου;

Ἡ Μαργαρὼ σταυροκοπήθηκε.

— Εἶσαι μὲ τὰ καλά σου κερά μου ; Ἐγὼ συμμάζεψα κόσμο γιὰ ἐσὺ ξεσήκωσες τὸ ντουνιᾶ μὲ τσὴ φωνές σου ;

— Χοροδασκαλεῖο τὤκανες γιὰ ταβέρνα μωρὴ καὶ χοροπηδᾶτε οὗλη τὴ νύχτα ; φώναξε ἡ Προφυρία κατακόκκινη.

Τότες ἡ κόρη τῆς Μαργαρῶς εἶπε στὴ μάννα της σιγά:

— Καλέ μαμά, θὰ λένε γιὰ τὸ ραδιόφωνο...

Ἡ Μαργαρὼ κουνοῦσε τὶς χεροῦκλες της τώρα καὶ ἔβαλε τὰ γέλια:

— Μωρὴ ἀγράμματη λωλοσερβάλια, γλέντι εἴχαμε; Σὰ δὲν ντρέπεσαι! Ἕνα ἀραδιόφωνο ἤφερε ἡ κόρη μου νὰ τὸ ποοβάρωμε καὶ λύσσαξες ἀπὸ τὴ ζούλεια σου.

Ἡ Προφυρία κατάλαβε τὸ λάθος της, μὰ δὲν μποροῦσε καὶ νὰ μὴ μιλήση. Εἴτε τὸ ραδιόφωνο ἤτανε, εἴτε γλέντι, αὐτὴ ξαγρύπνησε καὶ συγχίστηκε.

—'Αραδιόφωνο ;! εἶπε, ἄχ ! οὗλα τἄχ' ἡ Ζαφειρούλα μόν' ὁ φερετζὲς τσὴ λείπει. Μωρὴ δὲ βλέπετε νὰ ντύσετε τὰ παιδιά σας, παρὰ μοῦ θέτε κι' ἀραδιόφωνο νὰ χαλᾶτε τὴν ἡσυχία τοῦ κόσμου ; Κυττάξτε καλὰ νὰ μὴ γίνῃ πάλι τὸ χτεσινὸ ρεμπελιὸ κι' ἀπόψε γιατί θὰ πάω νὰ φωνάξω τσὴ πολίτσιες νὰ σᾶς σουργουνέψουνε κακοχρονονάχετε, σουρουκλεμέδες !

Μάζεψε τὰ τζουλούφια της καὶ μπῆκε μέσα στὸ σπίτι της σὰν τὸ θεριό. Ἡ κόρη της ἡ Σουλτάνα τήνε καθησύχαζε:

—Μὴ κάνεις ἔτσι καλὲ μαμά, θὰ πάθῃς τίποτα. Τί θὲς νὰ γίνῃ ἀφοῦ τὸ πήρανε πιὰ οἱ ἄνθρωποι ; Νὰ τὸ πετάξουνε ;

—Ἄς τὸ ψήσουνε νὰ τὸ φᾶνε, μωρή. Τί φταίω γὼ ν' ἀκούω αὐτὴ τὴ χάβρα ἀπὸ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου κάθε βράδυ ;

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ μπῆκε μέσα ὁ Θύμιος ὁ ἀνηψιὸς τῆς κόνα Προφυρίας. Ἔμαθε τὰ διατρέξαντα ἀπὸ τὴ γειτονιὰ καὶ τὰ πληροφορήθηκε μὲ λεπτομέρεια ἀπὸ τὴ ξαδέρφη του. Πλησίασε τὴ θειά του :

—Ἄστα, καλὲ τσάτσα, εἶπε. Ποιὸς δὲν ἔχει τώρα ραδιόφωνο σπίτι του ;

—Διαόλου συνέργειες παιδάκι μου ! Καλὰ πιὰ γιὰ τσὴ πλούσιοι, μὰ τί τὸ θέλανε κι' αὐτὲς οἱ ψωφοπεῖνες ;

— Νᾶταν ἡ ζούλια ψώρα !...

Ὁ Θύμιος χαμογέλασε, τὴν χάϊδεψε.

— Ἄκουσέ με, τῆς εἶπε. Ἐγὼ δουλεύω σ' ἕνα μαγαζὶ ποὺ ἔχουμε κι' ἀπ' αὐτά. Θὰ σοῦ φέρω ἕνα γιὰ δοκιμή, δὲ θὰ πληρώσῃς δεκάρα. Γιὰ νὰ περνάῃ καὶ τὴν ὥρα τσῃ ἡ ἀδελφή. Τί λές ;

— Ὄχι, νὰ μὲ θάψης, Θύμιο μου. Μὴ μοῦ κουβαλήσῃς μασκαραλίκια.

Ἡ Σουλτάνα μπῆκε στὴ μέση.

— Καλὲ σύ !, εἶπε, μὲ γαλιφιά, ἂς τὸ φέρῃ γιὰ δέκα μέρες καὶ τὸ δίνομε πίσω, ὅπως τὸ κάνουν οὗλοι.

— Ἔλα, ἔλα, τσάτσα, εἶπε κι' ὁ ἀνηψιός.

Ἡ Προφυρία ξερόβηξε. Σὰν νὰ τῆς καλῶρθε.

— Ἄς εἶνε, εἶπε, τὸ κάνω γιὰ νὰ σκάσῃ ἡ Μπούρδαινα ἡ βρώμα ποὺ θαρρεῖ πὼς μοναχὰ αὐτὴ ἔχει τὸ μαραφέτι.

Ὅλη τὴν ἡμέρα ὁ Θύμιος καταγινότανε νὰ στήσῃ μιὰ κεραία στὰ κεραμίδια, καὶ τὸ βραδάκι τὸ σπίτι τῆς Προφυρίας φωτισμένο, εἶχε συγκεντρώσει ὅλη τὴ γειτονιά.

— Θὰ μπῶ καρφὶ στὸ μάτι τση, ἔλεγε ἡ νοικοκυρά, δείχνοντας τὸ ἀπάνω πάτωμα.

Ὁ Θύμιος κοντὰ στὸ ραδιόφωνο ἕτοιμος νὰ κανονίσῃ τὸ κουμπί.

— Ποιὸ σταθμὸ νὰ πάρω θεία; ρώτησε τὴ Προφυρία ποὺ κερνοῦσε κονιὰκ καὶ γλυκό.

— Νὰ πάρῃς τὸ Μπασμὰ-Χανὲ τσὴ Σμύρνης ν' ἀκούσω κανένα μανεδάκι ν' ἀνοίξῃ ἡ καρδιά μου ! φώναξεν ἐκείνη.

Ὅλοι ἔσκασαν στὰ γέλια μὲ τὴν ἀφέλεια τῆς κόνα Προφυρίας. Ὁ Θύμιος γύρισε σταθμὸ Ἀθηνῶν.

Ἡ Μαργαρὼ βγῆκε στὸ χαγιάτι καὶ φώναξε:

— Μὴ μασκαρέψῃς τὴν κουσουλιά, γιατὶ θὰ τὴν πάρῃς στὸν ποδόγυρό σου !

Ἐκείνη τὴν ὥρα ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο τῆς Προφυρίας ἀκούστανε τὸ ἑλληνικὸ τραγοῦδι ἡ Καραγκούνα καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἐπίσης στὸ ἐπάνω πάτωμα τὸ ραδιόφωνο ἔπαιρνε τὴν Καραγκούνα ἀπὸ τὸ σταθμὸ Ἀθηνῶν.

Ἡ Προφυρία ἔβαλε αὐτί, στάθηκε στὴν πόρτα της, καὶ μὲ τὰ χέρια στὴ μέση χαχάνισε κι' ἐφώναξε:

— Νᾶταν ἡ ζούλεια ψώρα, ἤθελ' νὰ ψωριάσ' ἡ χώρα, μωρὴ Μπούρδαινα! Χαθήκανε τὰ τραγούδια, νὰ βάλῃς τὸ ρημάδι σου νὰ τὰ πῆ, παρὰ ζούλεψες τὸ δικό μας, ρεζίλι τοῦ μαχαλᾶ!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Η ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ

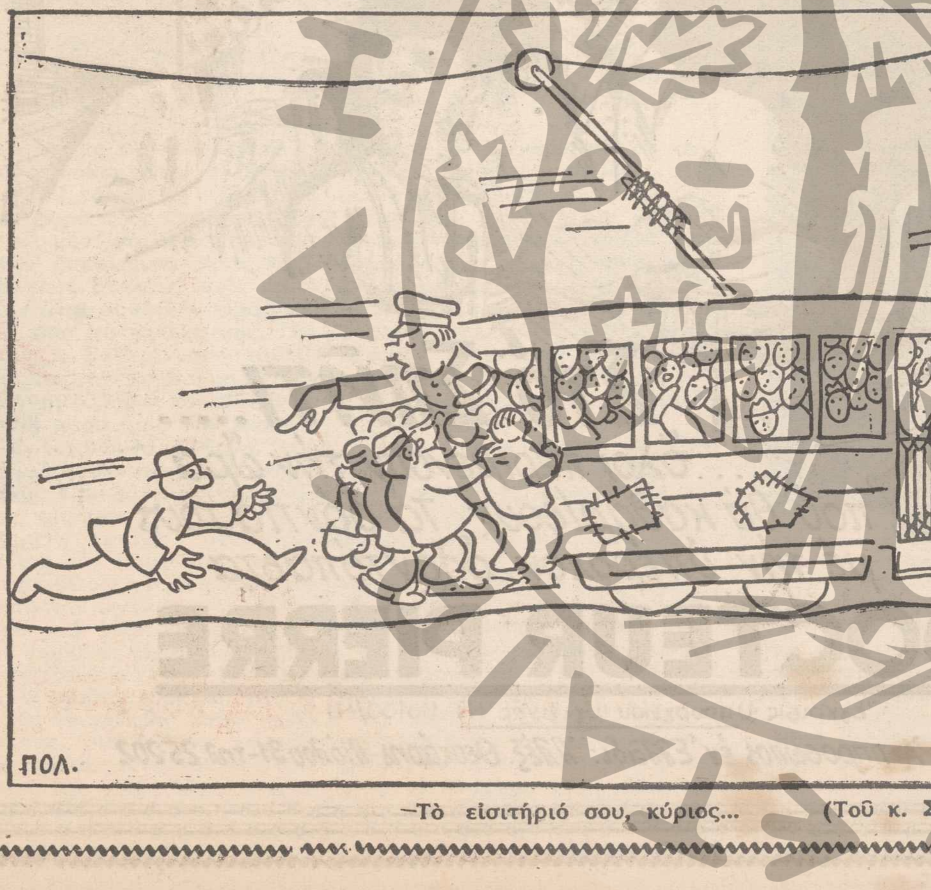

—Τὸ εἰσιτήριό σου, κύριος... (Τοῦ κ. Σ. Πολενάκη)

Η ΟΘΟΝΗ
ΚΑΙ ΟΙ ΓΟΗΤΕΣ

Ὁ μεγάλος καὶ ἀλησμόνητος γόης τοῦ βωβοῦ, ὁ πολὺς Ροῦντολφ Βαλεντῖνο, ξανάρθε στὴ μνήμη τοῦ κόσμου μὲ τὶς προβολὲς τῶν ταινιῶν του, ποὺ διωργάνωσε — γιὰ νὰ ἐξευτελίση ἆρά γε τὴ μνήμη του...— ἡ Ἀμερική. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, τὰ περιοδικὰ τοῦ κινηματογράφου θυμοῦνται ἕνα ἀνέκδοτο τοῦ μεγάλου γόητος, ποὺ πείθει ὅτι ὁ Βαλεντῖνο ἦταν καὶ ἀρκετὰ ἀσυνεπὴς στὴν ὑπογραφὴ ποὺ ἔβαζε στὰ συμβόλαια μὲ τοὺς παραγωγοὺς τῆς ἐποχῆς: Ὅταν βρισκότανε στὶς μεγαλεῖτερες δόξες του, ὁ «Ροῦντι» σταμάτησε κάποτε τὸ γύρισμα μιᾶς ταινίας του, προβάλλοντας τὴν ἐντελῶς παράλογη ἀξίωσι νὰ πληρωθῆ τὸ τριπλάσιο ἀπὸ ὅσο εἶχε συμφωνήσει μὲ τὸ συμβόλαιό του! Ἡ ἑταιρεία ποὺ γύριζε τὴν ταινία ἀρνήθηκε φυσικά, ὁ Βαλεντῖνο σταμάτησε τὸ γύρισμα, κι' ἄρχισε ἄλλο... γύρισμα ἀνὰ τὰς διαφόρους ἑταιρείας τοῦ Χόλλυγουντ, πρὸς ἀνακάλυψιν κορόϊδου ποὺ θὰ τοῦ ἐπλήρωνε τὸ ὑπέρογκο ποσὸν ποὺ ζητοῦσε. Καμμιὰ ἀμερικάνικη φίρμα ὅμως δὲν τὸν ἀγκαζάρισε. Κι' ἔτσι ὁ μεγάλος Ροῦντολφ ἀναγκάστηκε νὰ ξαναγυρίση στὴν ἑταιρεία του, ἡ ὁποία ὅμως, γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῆ, δέχθηκε νὰ τὸν προσλάβη μόνον μὲ 400 δολλάρια τὴν ἑβδομάδα, ποσὸν ἐξευτελιστικὸ γιὰ ἕνα γόητα. Δὲν ἦτανε, βλέπετε, δυνατὸ νὰ προβλέψη τότε ὁ γοητευτικὸς Ροῦντι, ὅτι ἡ μεγαλείτερη ἐκδίκησι τοῦ τὴν φύλαγαν οἱ μνησίκακοι Ἀμερικανοὶ γιὰ τὸ 1938, ἔτος ποὺ εἶχαν ἀποφασίσει νὰ τὸν ξαναζωντανέψουν, γιὰ νὰ τὸν κάνουν μετὰ θάνατον ρεζῆλι στὸ πανί....

✪

Ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ πάλι—ἀπὸ ποῦ ἀλλοῦ ;...—ἀγγέλλονται νέες ἀπερίγραπτες ἐκκεντρικότητες. Ἡ μεγάλη ἑταιρεία ποὺ χρησιμοποιεῖ τὸν Ρόμπερτ Ταίϋλορ, ὑπ' ἀριθ. 2 κίνδυνο τῶν γυναικείων καρδιῶν — ὑπ' ἀριθ. 1 κίνδυνος πλέον, καθιερώθη ὁριστικῶς διὰ τὸ 1939 ὁ Τάϋρον Πόουερ — θέλησε τελευταῖα νὰ γνωρίση μέχρι ποίου σημείου εἶνε δημοφιλὴς ὁ πρωταγωνιστής της. Καὶ τί νομίζετε ἀνεκάλυψε, κάνοντας μυστικὰ μιὰν εὐσυνείδητη ἔρευνα ; Ὅτι στὴν Ἀμερικὴ ὑφίστανται ἐν ὅλῳ ὀγδοντατέσσερες «λέσχαι Ρόμπερτ Ταίϋλορ», ποὺ ἀριθμοῦν συνολικῶς ἑκατὸ χιλιάδες μέλη! Τὸ πιὸ περίεργο ὅμως εἶνε ὅτι καθεμιὰ ἀπὸ τὶς λέσχες αὐτὲς φυλάει μὲ σεβασμὸ καὶ «ἱερὰ κειμήλια» διάφορα κομμάτια τῆς ἀμφιέσεως τοῦ κινηματογραφικοῦ εἰδώλου, ἢ ἀντικείμενα ποὺ ἐκπροσωποῦν κάπως τὴ ζωή του: Δηλαδή, κουμπιὰ μανικετιῶν, μαντήλια, παντόφλες, κάλτσες, γράμματα, κλπ. Ἂν ὁμολογηθῆ κατόπιν αὐτοῦ, ὅτι ἡ ἀμερικανικὴ ἑταιρεία ἐξηκρίβωσε μόνο τὸ βαθμὸ τῆς δημοτικότητος τοῦ γόητος, θὰ εἶνε ἀνακριβής : Μαζὶ μὲ τὸ βαθμὸ τῆς δημοτικότητος τοῦ Ταίϋλορ, ἐξηκριβώθη καὶ ὁ βαθμὸς τῆς ἐκκεντρικότητος στὸν Νέον Κόσμον...

✪

...Ὁ Τζόννυ Βαϊσμῦλλερ ὑπέγραψε συμβόλαιο γιὰ τρεῖς καινούργιες ταινίες «Ταρζάν». Θὰ γυρίζη μιὰ κάθε χρόνο.

Η ΝΤΑΝΙΕΛ ΝΤΑΡΙΕ ΕΙΝΕ ΦΘΙΣΙΚΗ;..

Μιὰ καταπληκτικὴ εἴδησις ἐκυκλοφόρησε τελευταῖα, γιὰ νὰ θορυβήση ὅλους τοὺς θαυμαστὰς τῆς δειλῆς Βετσέρας στὸ «Δρᾶμα τοῦ Μάγιερλιγκ», τῆς χαριτωμένης πρωταγωνιστρίας τοῦ «Διαβολόπαιδου», τῆς γλυκειᾶς «Κάτιας» — τῆς Ντανιὲλ Νταριέ: Ἡ ἔξοχη Γαλλίδα «Βὰμπ» εἰχε, λένε, ἀρρωστήσει, καὶ φθισική, ἑτοιμοθάνατη ἴσως, ἔσβυνε σιγὰ-σιγὰ σ' ἕνα Σανατόριο τῆς Ἑλβετίας.... Εὐτυχῶς ἡ εἴδησις ἀποδείχτηκε κάπως ὑπερβολική: Ἡ Νταριέ, κουρασμένη πολὺ ἀπ' τὸ γύρισμα τῶν τελευταίων ταινιῶν της, εἶχε ἀποσυρθῆ ἁπλῶς γιὰ ἀνάπαυσι σὲ μιὰ γαλλικὴ ἐπαρχία, ὅπου τώρα ξεκουράζεται καὶ ἀπὸ ὅπου στέλνει τοὺς χαιρετισμοὺς στοὺς θαυμαστάς της ὅλου τοῦ πλανήτου μας... Στὴ φωτογραφία, ἡ Ντανιὲλ Νταριὲ σὲ μιὰ ἀπ' τὶς τελευταῖες ἐμφανίσεις της.

Στό Σπῆτι.....
.....ὅλοι περιμένουν τήν ὥρα
πού θά καθαρίσουν τά δόντια τους
μέ τήν ὑπέροχον ὀδοντόπαστα
DOCTEUR PIERRE
Ἔγκρισις Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς Ν 116100/171
Γεν. Ἀντιπρόσωπος ἐν Ἑλλάδι: Ἀλέξ. Θεοχάρης-Αἰόλου 31-τηλ. 25-202

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ..
KAN-KAN

Δὲν περνάει μέρα χωρὶς νὰ ἀκουσθῆ ἕνας ἀκόμη ἀντίζηλος γιὰ τὸ εἰδύλλιον Ἀνναμπέλλας — Τάϋρον Πόουερ. Θὰ παντρεφτοῦν ; Δὲν θὰ παντρεφτοῦν ; Τὴ μιὰ φορά, ἡ διάδοσις φέρει τὴ μητέρα τοῦ Τάϋρον ὡς διαφωνοῦσαν. Στὴν ἄλλη, φέρει τὴν Ἀνναμπέλλα ὡς διστάζουσαν. Τί νὰ πιστέψη κανείς ; Οἱ δύο ἐνδιαφερόμενοι κρατοῦν ἐπὶ τοῦ προκειμένου σιγὴν ἰχθύος, προσπαθοῦντες ἴσως ἔτσι νὰ μεγαλώσουν τὴν δημοτικότητα τοῦ εἰδυλλίου των, ποὺ τοὺς ἔχει φέρει στὴν πρώτη γραμμὴ τῆς κινηματογραφικῆς ἐπικαιρότητος, πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὶς ταινίες τους...

✪

...Ὁ Τζῶρτζ Ρὰφτ ἔχει στενοχώριες μὲ τὴν πρώτη του γυναῖκα, ποὺ τὴν ἔχει χωρίσει ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια, μὰ ποὺ δὲν ἔχει καταφέρει ὅμως νὰ πάρη διαζύγιο μαζί της. Καὶ αὐτὸ τὸ τελευταῖο ἀκριβῶς, τοῦ χαλάει τὴ νέα του ἐρωτικὴ εὐτυχία μὲ μιὰν ὡραιότατη κοπέλλα ἀπὸ τὴ Βιργινία, μὲ τὴν ὁποίαν ἐσκέπτετο νὰ συγκατοικήση σὲ μιὰ ἐξαιρετικὰ γραφικὴ βίλλα: Ἡ νόμιμος σύζυγος ἐνεφανίσθη ξαφνικὰ γιὰ νὰ καταστρέψη τὰ σχέδια τοῦ συζύγου της. Ἐν τῷ μεταξὺ καὶ ἡ κοπέλλα ἀπὸ τὴ Βιργινία ἀρνήθηκε νὰ κάτση στὴ βίλλα, γιατί ἐκεῖ καθότανε πρῶτα ἡ Μάε Γουέστ! Καὶ ὁ φουκαρᾶς Τζῶρτζ Ρὰφτ τραβάει γενικῶς τὰ μαλλιά του...

✪

...Ἡ Ὀλίβια ντὲ Χάβιλλαντ, ἡ γλυκειὰ συμπαίκτρια τοῦ Ἔρρολ Φλύν, ποὺ τελευταῖα τὴν ἐθαύμασαν καὶ ἔγχρωμον οἱ Ἀθηναῖοι στὸν «Ρομπὲν τῶν δασῶν», δείχνει τελευταῖα προτίμησιν γιὰ τὸν Χόουαρντ Χιούζ, τὸν περίφημον ἀεροπόρο, ποὺ ἐλέγετο ὅτι θὰ παντρευτῆ τὴν Κάθριν Χέπμπουρν. Τὸ...νεοσύστατον ζεῦγος ἐμφανίζεται παντοῦ συμπαγές.

✪

...Ἡ Λουΐζα Ράϊνερ καὶ ὁ Κλίφφορτ Ὄντετς, τὰ ξανάφιαξαν. Ἀντιθέτως, ἀναγγέλλεται ὡς σχεδὸν βέβαιος ὁ χωρισμὸς Γκάρμπο - Στοκόφσκυ.

✪

...Ἡ Λορέττα Γιοὺγκ θὰ ταξιδέψη στὴ Γαλλία.

✪

...Ἡ ἑταιρεία «Οὐνιβέρσαλ» αἰσθάνθηκε μεγάλη περηφάνεια λανσάροντας τὴ Ντιάνα Ντάρμπιν, τὴν ὁποίαν εἶχε ἡ «Μέτρο—Γκόλντουϊν» ἀχρησιμοποίητη τόσον καιρό. Μὰ καὶ ἡ «Μέτρο» κοντεύει νὰ πάρη τὴ δική της τὴ ρεβάνς, γιατί ἡ «Οὐνιβέρσαλ» ἄφηνε τόσον καιρὸ ἀχρησιμοποίητο τὸν Μίκυ Ρούνεϋ, ὁ ὁποῖος τώρα ἀποτελεῖ μιὰ ἀπ' τὶς μεγαλείτερες ἐλπίδες τῆς ἑταιρείας μὲ τὸν βρυχώμενον λέοντα.

✪

...Ἡ σκηνὴ ἐκ τοῦ φυσικοῦ: Μέσα στὸ στούντιο γυρίζουν τὶς «Τρέλλες στοὺς πάγους». Ἡ Τζοὰν Κράουφορντ, καλοχτενισμένη, μεγαλοπρεπής, ὑπέρκομψη, ἀνεβασμένη σ' ἕνα θρόνο, πλημμυρισμένη χρυσάφια καὶ πολύτιμες πέτρες,... πλέκει περιμένοντας νὰ ρυθμισθοῦν τὰ φῶτα!

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ κ. ΖΟΖΕΦ ΚΕΣΣΕΛ

Στὸ ἔργο τοῦ μεγάλου Γάλλου συγγραφέως Ζοζὲφ Κεσσὲλ «Ἡ ὡραία τῆς ἡμέρας» ἀποκαλύπτεται καὶ περιγράφεται μὲ μίαν ἀληθινὰ ἀριστουργηματικὴν πλοκὴν καὶ δραματικότητα ἡ μεγάλη καὶ τιτάνεια πάλη, ποὺ διεξάγεται μέσα στὴν ψυχὴ τῆς ἡρωΐδος τοῦ ἔργου, μία πάλη, ποὺ ἴσως σὲ καθ' ἕνα ἀπὸ μᾶς μπορεῖ νὰ ἐκδηλωθῆ. Εἶνε ἡ πάλη μεταξὺ τοῦ ἁγνοῦ ἔρωτα καὶ τῆς κτηνώδους σεξουαλικῆς ὁρμῆς ποὺ συχνὰ ξεσπᾶ καὶ ἀναπηδᾶ ἀπὸ τὸ ὑποσυνείδητό μας γιὰ νὰ μᾶς κατακτήση.

Εἶνε ἡ πάλη μεταξὺ τοῦ δευτέρου, τοῦ σεξουαλικοῦ «Ἐγὼ» τῆς ἡρωΐδος, ποὺ τὴν σπρώχνει στὸ δρόμο τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ καλλιτέρου, τοῦ τιμίου, τοῦ ἁγνοῦ ἑαυτοῦ της, ποὺ ἀγωνίζεται νὰ τὴν συγκρατήση πλάϊ στὸν ἄντρα της, νὰ τὴν ἀποτραβήξη ἀπὸ τὸν σεξουαλικὸ βοῦρκο, στὸν ὁποῖο τὴν ἔχει παρασύρει τὸ δεύτερο, τὸ σατανικὸ «Ἐγώ» της. Ἡ ὡραία συνθλίβεται, τσακίζεται ἀπὸ τὴν πάλη αὐτή, ἀφοῦ πέρασε πρῶτα ἀπὸ τὴν κόλασι τῆς ἁμαρτίας καὶ ἀφοῦ εἶδε τὸν ἄντρα της νὰ πέφτη θῦμα τοῦ ἀπάχη ἐραστοῦ της.

Δύο χρόνια ἦταν παντρεμένοι, ὁ Πέτρος Ζεριζύ, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ νέους, ἀλλὰ καὶ τοὺς πιὸ ὀνομαστοὺς χειρούργους τοῦ Παρισιοῦ, καὶ ἡ Σεβερίν. Δυὸ χρόνια ἦσαν παντρεμένοι καὶ τὰ χρόνια αὐτὰ πέρασαν μέσα σὲ μιὰ ἀνέφελη εὐτυχία. Εἶχαν μείνει δυὸ βδομάδες τώρα στὴν Ἑλβετία, στὸ Σαὶν Μορίτς, μόλις ὅμως γύρισαν στὸ Παρίσι, ἡ Σεβερὶν ποὺ εἶχε ἤδη κρυολογήσει σὲ μιὰ ὀρειβατικὴ ἐκδρομὴ πάνω στὰ χιόνια τοῦ Μὸν-Μπλάν, ἀρρώστησε βαρειά. Προσεβλήθη ἀπὸ μιὰ ἐπικίνδυνη πνευμονία, καὶ ἐπὶ δέκα μέρες ἡ γυναῖκα τοῦ Ζεριζὺ πάλαιψε μὲ τὸν θάνατο. Κατὰ τὸ κρίσιμο αὐτὸ δεκαήμερο βρισκόταν σχεδὸν διαρκῶς σὲ κατάστασι ἀναισθησίας. Κατὰ τὶς στιγμές, ὅμως, ποὺ γιὰ λίγο συνήρχετο, διέκρινε πάντα σὰν μέσα ἀπὸ ἕνα πυκνὸ πέπλο καθισμένον πλάϊ στὸ προσκέφαλό της τὸν ἄνδρα της. Κατόπιν ξανάπεφτε στὸ παραλήρημα τοῦ πυρετοῦ, ἐνῷ ἐφιάλτες φοβεροὶ τῆς πλάκωναν τὸ στῆθος. Ἐπὶ τέλους, ἕνα πρωὶ συνῆλθε ὁριστικὰ ἀπὸ τὸν λήθαργο αὐτὸ τῆς ἀρρώστειας. Τὰ νειᾶτα της καὶ ἡ ἰσχυρή της κρᾶσις εἶχαν νικήσει τὸν θάνατο. Καὶ τώρα ποὺ ξυπνοῦσε, εἶδε καὶ πάλι τὸν Πέτρο καθισμένο πλάϊ της. Μόλις ἄνοιξε τὰ μάτια της τὸν εἶδε νὰ φέρνη τὸ χέρι του απαλὰ ἐπάνω στὸ κεφάλι της καὶ νὰ τῆς χαϊδεύη μὲ στοργὴ τὸ μέτωπο. Χωρὶς νὰ τὸ θέλη, ὅμως, ἡ Σεβερὶν τράβηξε τὸ κεφάλι της, σὰν νὰ ἤθελε ν' ἀποφύγη αὐτὴ τὴ θωπεία. Πράγματι, τώρα ποὺ ἔνοιωθε γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἀρρώστησε τὶς δυνάμεις της νὰ ξαναγυρίζουν, αἰσθανόταν τὴν ἀνάγκη νὰ μείνη τελείως μόνη, νὰ μὴ ἔχη καμμιὰ ἐπαφὴ μὲ κανέναν, οὔτε μὲ τὸν ἄνδρα της ποὺ τὸν ἐλάτρευε. Μόνον ὁ ἑαυτός της τὴν ἐνδιέφερε καὶ τίποτε ἄλλο, ὅλες τὶς μέρες τῆς ἀναρρώσεώς της. Περνοῦσε ὧρες ὁλόκληρες κυττάζοντας τὰ χέρια της, ποὺ εἶχαν τόσο ἀδυνατήσει, ὥστε νὰ φαίνωνται ἀπὸ μέσα οἱ γαλάζιες φλέβες τους. Ὅταν ὁ Πέτρος τῆς μιλοῦσε, ἡ Σεβερὶν δὲν τοῦ ἔδιδε καμμιὰν ἀπάντησι. Τί ἀξία μποροῦσε νὰ ἔχη ἡ ἀγάπη τοῦ συζύγου της μπρὸς στὴν ἀγάπη ποὺ ἡ ἴδια ἔνοιωθε τώρα γιὰ τὸ κορμί της! Τῆς ἦταν τόσο πολύτιμο, τώρα ποὺ εἶχε τὸ αἴσθημα πὼς τὸ εἶχε σώσει ἀπὸ τὸν θάνατο. Μὲ ἀπερίγραπτη χαρὰ αἰσθανόταν νὰ τονώνεται σιγὰ-σιγά τὸ αἷμα της, νὰ χτυπᾷ πιὸ δυνατὰ ὁ σφυγμός της.

Συχνά, μὲ τὴν ἔκφραση ἀφηρημένη, φαινόταν νὰ παρακολουθῆ μὲ τὴ σκέψη της παράξενες ὀπτασίες. Ἂν κατὰ τὶς στιγμὲς αὐτὲς ὁ Πέτρος τῆς μιλοῦσε, ἡ Σεβερὶν τὸν κύτταζε μ' ἕνα βλέμμα ποὺ πρόδιδε ἀδημονία μαζὺ καὶ σύγχυση. Ὅταν μάλιστα νόμιζε, ὅτι τὰ χάδια τοῦ συζύγου της μποροῦσαν νὰ περικλείουν καὶ κάποια σκιὰ πόθου, τότε τὴν ἐκυρίευε ἀπότομα ἕνα αἴσθημα ἀποτροπιασμοῦ.

Στὸ μεταξύ, μὲ κάθε μέρα ποὺ περνοῦσε, ἡ Σεβερὶν ἔνοιωθε τὶς δυνάμεις της νὰ ξαναγυρίζουν γρήγορα. Ἡ γρήγορη ὅμως αὐτὴ ἀνάρρωσις δὲν φαινόταν νὰ τῆς προξενῆ μεγάλη χαρά. Καὶ αὐτὸ γιατὶ μὲ κατάπληξί της ἔβλεπε, ὅτι ἐνῷ τὰ χάδια τοῦ συζύγου της δὲν τῆς ἔδιναν καμμιὰ χαρά, ἀντίθετα ὅσο τὸ σῶμα της δυνάμωνε, τόσο τὸ ἔνοιωθε νὰ κυριεύεται ἀπὸ παράξενους καὶ ἀνεκπλήρωτους πόθους.

Καὶ ὅμως τὸν Πέτρο ἡ Σεβερὶν τὸν ἀγαποῦσε μὲ μιὰ ἀπέραντη, ἁγνὴ ἀγάπη. Αὐτὸς ἦταν τὸ πᾶν στὸν κόσμο γι' αὐτήν. Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι ὥς τώρα ἡ Σεβερίν, ἡ νέα αὐτὴ τῶν 22 χρόνων, μὲ τὸ λυγερὸ κορμὶ καὶ μὲ τὸ πρόσωπο ποὺ ἔλαμπε ἀπὸ ὡμορφιὰ καὶ ὑγεία. ποτὲ ἀκόμη δὲν εἶχε αἰσθανθῆ μὲ τὸν ἄνδρα της τὸ ρῖγος τῆς πραγματικῆς ἡδονῆς. Ἦταν, ὅμως, ἐπίσης ἀλήθεια, ὅτι ὥς τώρα δὲν εἶχε νοιώσει καὶ τὴν ἔλλειψι μιᾶς τέτοιας ἀπολαύσεως. Ἡ ἀγάπη ποὺ τὴν συνέδεε μὲ τὸν Πέτρο ἦταν ἀκόμη ἀνώτερη ἀπὸ τὸν σεξουαλικὸ πόθο.

✪

Τώρα, ὅμως, σὰν νὰ εἶχαν μὲ μιᾶς ξυπνήσει οἱ αἰσθήσεις της μαζὶ μὲ ὅλη τὴν ἀναγέννηση τοῦ κορμιοῦ της κατὰ τὶς ἡμέρες αὐτὲς τῆς ἀναρρώσεως. Τώρα, οἱ πόθοι αὐτοί, οἱ ἀκατανόητοι γι' αὐτήν, οἱ πόθοι ποὺ πρώτη φορὰ τοὺς ἔνοιωθε ἐπιτακτικὰ μέσ' στὸ αἷμα της, σὰν νὰ τὴν ἔσπρωχναν πρὸς δρόμους. πρὸς σκέψεις, ποὺ ποτὲ ὥς τὴν ὥρα αὐτὴ δὲν εἶχαν περάσει ἀπὸ τὸ μυαλό της. Ἐν τούτοις, ἡ Σεβερὶν προσπαθοῦσε νὰ καταπνίξη ὅλη αὐτὴ τὴν περίεργην ἀλλαγὴ ποὺ εἶχε συντελεσθῆ μέσα της. Τὴν ἔνοιωθε σὰν ἕνα κίνδυνο φοβερό, ποὺ ἴσως μιὰ μέρα μποροῦσε νὰ ἀπειλήση τὴν εὐτυχία της. τὴν ἀγάπη της πρὸς τὸν Πέτρο. Καί, πράγματι, πέτυχε σιγὰ-σιγὰ νὰ πείση τὸν ἑαυτό της ὅτι εἶχε κατορθώσει νὰ βγῆ νικήτρια σ' αὐτὸ τὸν ἀγῶνα.

Εἶχε πιὰ γίνει καλὰ ἀπὸ ἡμέρες τώρα κι' ὅταν ὁ γιατρὸς τῆς ἐπέτρεψε νὰ βγῆ ἔξω, φυσικά, ὁ πρῶτος δρόμος της ἦταν νὰ ἐπισκεφθῆ τὴν μοδίστρα της. γιὰ νὰ τῆς ἑτοιμάση τὶς πρῶτες ἀνοιξιάτικες τουαλέττες της. Εἶχε δώσει ραντεβοῦ μὲ τὴν φίλη της. τὴν Ρενέ Φεβρέ, ποὺ ἦταν μιὰ χαριτωμένη γυναῖκα, λίγο πιὸ μεγάλη στὴν ἡλικία ἀπὸ τὴν Σεβερίν, εὔθυμη, φλύαρη, ἀλλὰ πραγματικὰ καλὴ καρδιά. Ἡ Σεβερὶν δοκίμαζε τώρα ἕνα βραδυνὸ φόρεμα, ὅταν μπῆκε μέσα στὸ καμαρίνι τῶν δοκιμῶν ἡ Ρενὲ λαχανιασμένη καὶ κατακόκκινη.

— Παρντόν, ἀγαπημένη μου, ποὺ ἄργησα, τῆς εἶπε ταραγμένη. Ἀλλὰ ἂν ἤξερες...

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἔρριξε ἕνα φευγαλέο καὶ ἀδιάφορο βλέμμα πάνω στὴν τουαλέττα ποὺ δοκίμαζε ἡ Σεβερίν. Δὲν ἔκαμε καμμιὰ παρατήρηση, ὅταν δὲ γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ μοδίστρα ἀπεμακρύνθη γιατὶ τὴν φώναξε κάποια ἄλλη πελάτισσα, ἡ Ρενὲ ἔσκυψε γρήγορα καὶ εἶπε στὴν Σεβερίν:

— Ἔμαθα κάτι τὸ φοβερό, κάτι τὸ ἀπίστευτο. Ἤμουν τώρα καλεσμένη σὲ τσάϊ στοῦ Ζυμιέζ, καὶ ἐκεῖ μοῦ εἶπαν ὅτι ἡ Ἐριέτη, ἡ φίλη μας, πηγαίνει τακτικὰ σ' ἕνα κακόφημο σπίτι!...

Ἡ Σεβερὶν δὲν φάνηκε νὰ πρόσεξε καθόλου στὰ λόγια αὐτὰ τῆς Ρενέ.

Ἐκείνη ὅμως ἐξακολούθησε:

— Ἀσφαλῶς, δὲν τὸ πιστεύεις. Σεβερίν. Καὶ γὼ στὴν ἀρχὴ δὲν τὸ πίστεψα. Οἱ λεπτομέρειες, ὅμως, ποὺ μοῦ εἶπαν, δὲν ἀφήνουν καμμιὰ ἀμφιβολία. Ὁ Ζυμιὲζ ὁ ἴδιος ἔτυχε νὰ ἔχη πάρει τὸν ἀριθμὸ τηλεφώνου τῆς Ἐριέττης τὴν στιγμὴ ποὺ ἐκείνη τηλεφωνοῦσε πρὸς μία φιλενάδα της, ποὺ τῆς εἶχε συστήσει, φαίνεται, τὸ κακόφημο αὐτὸ σπίτι. Ξέρεις, ὅτι ὁ Ζυμιὲζ μπορεῖ νὰ εἶνε φλύαρος, ἀλλὰ πάντως δὲν εἶνε ψεύτης. Ἄλλως τε, θὰ ἦταν ἐγκληματικὸ ἐκ μέρους του νὰ πῆ ἕνα τέτοιο ψέμα γιὰ τὴν Ἐριέττη. Ἐννοεῖται, ὅτι ὅλα αὐτὰ μοῦ τὰ εἶπε ὑπὸ ἀπόλυτη ἐχεμύθεια καὶ μοῦ συνέστησε νὰ τὰ κρατήσω μυστικά.

— Τότε θὰ τὰ ξέρη αὔριο ὅλο τὸ Παρίσι, ἀπάντησε ἥσυχα ἡ Σεβερίν. Ἀλλὰ γιὰ πές μου πῶς σοῦ φαίνεται τὸ καινούργιο μου φόρεμα; Θὰ τὸ φορέσω μεθαύριο τὸ βράδυ ποὺ θὰ πάω στὴν ὄπερα.

— Ὤ, συγχώρεσέ με, ἀγαπημένη μου Σεβερίν. Εἶμαι ἀκόμη τόσο ἀναστατωμένη μὲ τὸ περιστατικὸ αὐτό, ὥστε δὲν πρόσεξα καθόλου τὸ φόρεμά σου. Γιὰ ἄφησε νὰ τὸ δῶ...Ἀκοῦστε, μαμζέλ...

Τώρα ἡ Ρενὲ ἄρχισε νὰ κάμη λεπτομερεῖς ὑποδείξεις στὴ μοδίστρα γιὰ τὸ φόρεμα τῆς φίλης της. Ἡ Σεβερὶν ὅμως ἔνοιωθε πόση προσπάθεια κατέβαλλε ἡ Ρενὲ γιὰ νὰ προσέξη τὸ φόρεμά της, ἐνῷ ἄλλοτε ἡ ἀπασχόλησις αὐτὴ τὴν ἀπορροφοῦσε τελείως καὶ τῆς προξενοῦσε ἐξαιρετικὴ εὐχαρίστηση. Μόλις ἡ δοκιμὴ τελείωσε, ἡ Ρενὲ ρώτησε τὴν Σεβερίν:

— Ποῦ θὰ πᾶς τώρα;

— Θὰ γυρίσω σπίτι. Ὁ Πέτρος δὲν θ' ἀργήση νάρθῆ.

— Τότε θὰ σὲ συνοδεύσω ὥς ἐκεῖ. Αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ σοῦ μιλήσω καὶ πάλι γιὰ τὴν Ἐριέττη. Δὲν καταλαβαίνω πῶς μπορεῖς νὰ μένης τόσο ἀδιάφορη μπροστὰ σ' ἕνα τόσο συνταρακτικὸ γεγονός...

Οἱ δύο φίλες ἀνέβηκαν τώρα στὸ αὐτοκίνητο τῆς Σεβερὶν καὶ ἡ Ρενὲ συνέχισε:

— Ἀλήθεια, Σεβερίν, σοῦ ἐπαναλαμβάνω καὶ πάλι ὅτι δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς μπορεῖς νὰ δείχνης τόση ἀδιαφορία...

— Μὰ ἐγὼ τὴν Ἐριέττη δὲν τὴν ἔχω δῆ περισσότερο παρὰ δυὸ-τρεῖς φορές. Τὸ ξέρεις καλά..

— Εἴτε ἑκατὸ φορὲς τὴν συνήντησες, εἴτε μία, τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει σημασία. Ἡ οὐσία εἶνε, ὅτι δὲν πρόκειται γιὰ καμμιὰ γυναῖκα ποὺ σοῦ εἶνε ἄγνωστη. Ἀνήκει στὸν κύκλο μας. Δὲν εἶνε, βέβαια, τόσον πλουσία σὰν καὶ μᾶς, πάντως ὅμως εἶνε μιὰ γυναῖκα σὰν ἐμένα, σὰν ἐσένα, καὶ αὐτὴ ἡ γυναῖκα πηγαίνει σὲ κακόφημα σπίτια...

— Σὲ κακόφημα σπίτια! ἐπανέλαβε τώρα μηχανικὰ ἡ Σεβερίν.

Ὁ τόνος, μὲ τὸν ὁποῖον εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ξάφνιασε τὴν Ρενέ. Γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἔμεινε σιωπηλή. Κατόπιν, ὅμως, ξανάρχισε μὲ σιγανὴ φωνή:

— Μοῦ ἔκαμε τόση ἐντύπωση αὐτὴ ἡ ἀποκάλυψη γιὰ τὴν Ἐριέττη, ὥστε δὲν θὰ πίστευα τὸν Ζυμιέζ, ἂν δὲν μοῦ ἀνέφερε ἀκόμη καὶ τὴν διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ ποὺ πηγαίνει ἡ Ἐριέττη. Θυμᾶται καλὰ ὅτι τὴν ἄκουσε νὰ λέη στὸ τηλέφωνο: «Ὁδὸς Βυρὲν 9, κυρία Ἀναί» ...Ἀλλά, βέβαια, ἀγαπημένη μου Σεβερίν, ἐσὺ αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν μπορεῖς νὰ τὰ καταλάβης...εἶσαι τόσο ἁγνή, στέκεσαι τόσο ψηλὰ πάνω ἀπ' ὅλο αὐτὸ τὸν βοῦρκο...

Μιὰ ἀκατανίκητη, ὅμως, ἀνάγκη ἔσπρωχνε τὴν Ρενὲ νὰ συνεχίση τὴν συζήτησί της πάνω στὸ φοβερό, ὅπως τὸ ἔλεγε, αὐτὸ περιστατικό, ἂν καὶ ἡ Σεβερὶν δὲν τῆς ἔδινε καμμιὰ ἀπάντησι.

Γι' αὐτὸ τώρα ἄρχισε νὰ λέη:

— Καὶ ὅμως, ἀγαπητή μου, θὰ ἔπρεπε νὰ μάθης μερικὰ πράγματα. Δὲν θὰ σοῦ κάνη κακό. Δὲν ἐπιτρέπεται κανεὶς σήμερα νὰ ζῆ μὲ κλειστὰ τὰ μάτια. Σκέψου, Σεβερίν, τί φρικτὸ θὰ εἶνε ἀκόμη καὶ γιὰ ἕναν ἄνδρα, νὰ βρεθῆ σ' ἕνα τέτοιο καταγώγιο. Γιὰ μιὰ γυναῖκα σὰν καὶ μᾶς. Θὰ πρέπει νὰ εἶνε πραγματικὴ κόλασις...

Καὶ ἡ Ρενέ ἐξακολούθησε γιὰ ὥρα πολλὴ νὰ φλυαρῆ ἀδιάκοπα πάνω στὸ ἴδιο θέμα, ἐλπίζοντας, ἴσως, ὅτι θὰ κατώρθωνε ν' ἀποσπάση τὴν Σεβερὶν ἀπὸ τὴν σιωπή της καὶ νὰ τὴν ἀναγκάση νὰ πῆ κι' αὐτὴ τὴν γνώμη της.

Δὲν τὸ κατώρθωσε ὅμως. Ἐν τούτοις, ἂν δὲν εἶχεν ἤδη ἀρχίσει νὰ σκοτεινιάζη καὶ ἂν μποροῦσε ἡ Ρενέ νὰ δῆ τὸ πρόσωπο τῆς φίλης της, θὰ τρόμαζε γιὰ τὴν ἔκφρασι ποὺ εἶχε πάρει. Τὰ μάτια της πετοῦσαν παράξενες φλόγες, τὸ κορμί της ὁλόκληρο τὸ ἔνοιωθε σὰν παγωμένο, ἡ ἀναπνοή της εἶχε γίνει γρήγορη καὶ ἕνας ἐφιάλτης αἰσθανόταν νὰ τὴν πνίγη στὸ λαιμό. Ἡ Σεβερὶν εἶχε τὸ αἴσθημα ὅτι θὰ ξεψυχοῦσε. Δὲν ἤξερε τί συνέβαινε μέσα της, ἀλλὰ ποτέ της δὲν θὰ μποροῦσε πιὰ νὰ ξεχάση τὴν ἀπερίγραπτη αὐτὴ ἀγωνία ποὺ τῆς ἔσφιγγε τὴν καρδιὰ ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα ποὺ τῆς μιλοῦσε ἡ Ρενὲ γιὰ τὰ κακόφημα σπίτια.

— Πάψε, πάψε, θὰ ἤθελε νὰ τῆς φωνάξη, ἂν μποροῦσε νὰ μιλήση.

Ἀλλὰ ὁ φοβερὸς ἐφιάλτης τῆς ἔπνιγε τὴν φωνή.

Καὶ ἐν τούτοις, κάθε μία ἀπὸ τὶς φράσεις ποὺ πρόφερε ἡ Ρενέ, κάθε μία ἀπὸ τὶς ἀποτροπιαστικὲς εἰκόνες ποὺ τῆς

Ἡ Σεβερὶν κατεβαίνει τρομαγμένη τὶς σκάλες τοῦ σπιτιοῦ τῆς Μαντὰμ Ἀναί, μετὰ τὴν πρώτη της ἐπίσκεψι περιέγραφε ἡ φίλη της, φώλιαζαν βαθειὰ μέσα στὴν ψυχὴ τῆς Σεβερὶν γιὰ νὰ μὴ τῆς ἀφήσουν πιὰ οὔτε στιγμῆς ἡσυχία...

* * *

Ἡ Σεβερὶν δὲν θυμᾶται κἂν πῶς ἔφθασε στὸ σπίτι της, πῶς ἀποχαιρέτησε τὴν φίλη της καὶ πῶς γύρισε στὰ δωμάτιά της. Ἄρχισε τότε μόνον κάπως νὰ συνέρχεται, ὅταν βρέθηκε στὸ μπουντουάρ της. Προχώρησε κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν μεγάλο καθρέφτη, πρὸ τοῦ ὁποίου συνήθως ἔκανε τὴν τουαλέττα της. Ἐκεῖ ἔμεινε ἀκίνητη, ἔχοντας τὸ βλέμμα της καρφωμένο στὸ πρόσωπό της ποὺ καθρεφτιζόταν μέσα στὸν καθρέφτη. Μὲ τρόμο τότε εἶδε ὅτι ἡ γυναῖκα ποὺ ἀντίκρυζε ἀπέναντί της, ἂν καὶ εἶχε τὰ δικά της χαρακτηριστικά, δὲν ἦταν αὐτὴ ἡ ἴδια. Φοβισμένη προσπάθησε ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν καθρέφτη, γιατὶ εἶχε τὸ αἴσθημα ὅτι τὸ εἴδωλο ποὺ ἔβλεπε διαρκῶς τὴν πλησίαζε, ἕτοιμο νὰ τὴν κατακτήσῃ. Ἐν τούτοις, μιὰ παράξενη, ἀκατανίκητη ἐπιθυμία τὴν συνεκράτησε. Ἤθελε πολὺ νὰ μάθῃ, νὰ γνωρίσῃ καλὰ τὴν γυναῖκα αὐτὴ ποὺ ἔβλεπε στὸν καθρέφτη. Ἤθελε νὰ γνωρίσῃ τὸν ἑαυτό της ἔτσι ὅπως ἦταν ἀλλαγμένος, ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴ τῆς διηγήσεως τῆς Ρενέ. Καὶ τώρα διέκρινε καθαρὰ πόσο τὸ πρόσωπό της, τὸ τόσο ἁγνὸ καὶ τόσο γλυκό, ὥς τώρα, εἶχε πάρει μὲ μιᾶς γύρω ἀπὸ τὸ στόμα μιὰ ἔκφρασι κτηνώδη. Διέκρινε ὅτι τὸ βλέμμα της δὲν ἦταν πιὰ τὸ βλέμμα τῆς ἀθώας Σεβερίν, ἦταν τὸ βλέμμα μιᾶς γυναίκας ποὺ φαινόταν νὰ καίγεται ἀπὸ ἄνομες ἐπιθυμίες.

Μπρὸς στὸ θέαμα αὐτὸ τὸ ἀπαίσιο, ἡ Σεβερὶν ἔνοιωσε τὸ πρόσωπό της νὰ κοκκινίζῃ ἀπὸ βαθειὰ ντροπή. Μὲ μιᾶς ἀποτραβήχθηκε ἀπὸ τὸν καθρέφτη καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ, νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ γειτονικὸ δωμάτιο γιὰ νὰ κρυφτῇ, νὰ μὴ βλέπῃ τὸν καθρέφτη αὐτὸν ποὺ τῆς εἶχε μὲ μιᾶς ἀποκαλύψει τὸν δεύτερο ἑαυτό της, ποὺ εἶχε μὲ μιᾶς γιγαντωθῇ μέσα της, ἀπειλῶντας την νὰ τὴν κατακτήσῃ ὁλοκληρωτικά.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴ αὐτὴ ἡ Σεβερὶν κατάλαβε, ὅτι θὰ εἶχε νὰ παλαίψῃ σκληρὰ μὲ τὸν δεύτερο ἑαυτό της. Κατάλαβε ὅμως ἀκόμα, ὅτι τελικὰ στὸν ἀγῶνα αὐτὸν θὰ ἔβγαινε νικημένη. Ἤδη ἀπὸ τώρα ἔνοιωθε, ὅτι τὸ νέο αὐτὸ «ἐγώ» της θὰ ἀσκοῦσε ἐπάνω της δύναμι καὶ ἐπιρροὴ ἀκατάβλητη. Δύο ἡμέρες χρειάστηκε ἡ Σεβερὶν γιὰ νὰ καταλάβῃ τί ζητοῦσε τὸ καινούργιο αὐτὸ «ἐγὼ» ἀπ' αὐτήν. Κατὰ τὶς δύο αὐτὲς ἡμέρες ἡ Σεβερὶν συμπεριεφέρετο, πρὸς τὸν ἄνδρα της καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους γνωστούς της ποὺ τὴν περιεστοίχιζαν μὲ τὴν ἴδια ἀφέλεια, ὅπως καὶ πρίν. Ἔτσι οὔτε ὁ Πέτρος δὲν κατάλαβε ποιὰ φοβερὴ πάλη γινόταν μέσα της. Αὐτὴ ὅμως ἔνοιωθε ὅτι μέσα στὸ αἷμα της ἔβραζε ἕνα καινούργιο πάθος, ἀκαθόριστο ἀκόμη, ἀλλὰ δραστικὸ σὰν τὸ φοβερώτερο δηλητήριο. Κάθε στιγμὴ ποὺ ἔμενε μόνη της, ἀπὸ τὴ σκέψι της περνοῦσαν εἰκόνες περίεργες, ὀπτασίες φανταστικῶν ὀργίων, σκιὲς ἀνδρῶν ποὺ μὲ ἔκφρασι ἀσυγκάλυπτου ἐρωτισμοῦ τὴν κυνηγοῦσαν, ἐνῷ αὐτὴ προσπαθοῦσε νὰ τοὺς ξεφύγῃ, μολονότι μέσα της ἔνοιωθε τὴν ἀνάγκη νὰ τοὺς παραδοθῇ.

Ἐπὶ τέλους τὴν τρίτη μέρα, ὅταν ὁ Πέτρος ἔφυγε τὸ πρωῒ ὅπως συνήθως γιὰ τὸ νοσοκομεῖο του, ἡ Σεβερίν, ἡ τίμια, ἡ ἁγνή, ἡ ὑπερήφανη Σεβερίν, φόρεσε μηχανικὰ τὸ πιὸ ἁπλὸ σκοῦρο φόρεμα ποὺ εἶχε, φόρεσε ἕνα καπελλάκι μαῦρο μὲ πολὺ πυκνὸ βέλο ποὺ τῆς ἔκρυβε σχεδὸν τὸ πρόσωπο καὶ σὰν νὰ τὴν ἔσπρωχνε κάποιος ἀόρατος δαίμονας βγῆκε ἔξω καὶ φώναξε ἕνα ταξί:

— Θὰ μὲ πᾷς στὴν ὁδὸ Βυρέν, τοῦ εἶπε. Καὶ θὰ διασχίσῃς τὸν δρόμο αὐτὸν ἀπὸ τὴν μιὰ ἄκρη ὥς τὴν ἄλλη, πολὺ ἀργά. Δὲν θυμᾶμαι ἀκριβῶς τὸν ἀριθμό, ἀλλὰ θὰ ἀναγνωρίσω τὸ σπίτι ποὺ ζητῶ.

Τὸ αὐτοκίνητο ξεκίνησε καὶ σὲ λίγο πλησίασε στὸ Λοῦβρο. Ἡ Σεβερὶν ἔνοιωσε ἕνα κόμπο νὰ τὴν σφίγγῃ στὸν λαιμό. Σὲ λίγο θὰ ἔφθαναν στὸν δρόμο ποὺ ζητοῦσε.

— Ἡ ὁδὸς Βυρέν, φώναξε ὁ σωφὲρ φρενάροντας.

Ἡ Σεβερὶν γύρισε τὸ κεφάλι της πρὸς τὴν πλευρὰ ἐκείνη τοῦ δρόμου ποὺ τὰ σπίτια εἶχαν τοὺς μονοὺς ἀριθμούς. Πρῶτο σπίτι...Δεύτερο σπίτι... καὶ ἰδοὺ ποὺ μάντεψε τὸ σπίτι ποὺ ἀναζητοῦσε πρὶν τὸ αὐτοκίνητο περάσῃ ἀπ' ἐμπρός... Ἦταν τὸ σπίτι, πού, ὅπως τῆς εἶχε πῇ ἡ Ρενέ, ἐρχόταν κρυφὰ ἡ Ἑρριέτη. Ἡ πρόσοψίς του δὲν ξεχώριζε κατὰ τίποτε ἀπὸ τὶς προσόψεις τῶν γειτονικῶν σπιτιῶν. Καὶ τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἡ Σεβερὶν εἶδε ἕναν ἄνδρα ψηλὸν μὲ κουρασμένο βῆμα καὶ μὲ ντύσιμο ποὺ πρόδιδε ἄνθρωπο λαϊκῶν τάξεων, νὰ χτυπᾷ μὲ κάποια δειλία τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ. Τώρα ἡ Σεβερὶν διάβασε μὲ μιὰ γρήγορη ματιὰ μιὰ μικρὴ ἐπιγραφή, ποὺ ἦταν πάνω στὴν πόρτα τῆς εἰσόδου:

«Μαντὰμ Ἀναὶ — Εἰσόγειο, ἀριστερὰ»

Ὤ! πόση φρίκη, πόσο ἀπέχθεια ἔνοιωθε γιὰ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό της τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἡ Σεβερίν. Ὤ! πόσο θὰ ἤθελε νὰ μὴ εἶχε ποτὲ πατήσει τὸ πόδι της σ' αὐτὸ τὸ δρόμο. Ἀλλὰ ἡ ἀκατανίκητη δύναμι ποὺ ἀσκοῦσε ἐπάνω της, τὸ δεύτερο «ἐγὼ» της, καὶ ποὺ τὴν εἶχε σπρώξει ὥς ἐδῶ, ἐπεκράτησε καὶ πάλι.

Καὶ ἡ Σεβερίν, ἀφοῦ πλήρωσε τὸν σωφὲρ τοῦ αὐτοκινήτου κατέβηκε καὶ μὲ βήματα ποὺ τρίκλιζαν, προχώρησε καὶ χτύπησε τὸ κουδοῦνι.

Δὲν θυμόταν κατόπιν πῶς ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ διαμερίσματος τῆς κυρίας Ἀναί, πῶς ἡ ἴδια ἀνέβηκε τὰ λίγα σκαλοπάτια ὥς τὴν ἐσωτερικὴ πόρτα, καὶ πῶς βρέθηκε μπρὸς σὲ μιὰ ψηλή, μᾶλλον παχειά, ξανθὴ κι' εὐχάριστη γυναῖκα, ποὺ φαινόταν νέα ἀκόμη.

Ὅλα αὐτὰ τὰ εἶχε ζήσει μέσα σὲ μιὰ φοβερὴ παραζάλη.

Μόλις εἶδε τὴν κυρία Ἀναί, κόπηκε ἡ ἀναπνοή της. Θέλησε ἀμέσως νὰ φύγῃ...νὰ τρέξῃ μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπίτι αὐτό. Ἀλλὰ δὲν εἶχε πιὰ τὴν δύναμι. Ἄκουσε τὴν ξανθὴ κυρία νὰ τὴν ρωτᾷ:

— Τί ἐπιθυμεῖτε, δεσποινίς;

Καὶ ἡ ἴδια ψιθύρισε:

— Εἶσθε σεῖς πού... ποὺ μένετε...

— Ναί, εἶμαι ἡ μαντὰμ Ἀναί.

— Τότε θὰ ἤθελα.. θὰ ἤθελα...

Καὶ μὲ μάτια θολὰ ἀπὸ φόβο καὶ ἀνησυχία ἡ Σεβερὶν ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ στὸ χώλλ, ὅπου νόμισε ὅτι διέκρινε τὴν σιλουέττα τοῦ ἀνδρὸς ποὺ εἶχε μπῇ πρὶν ἀπὸ αὐτὴν μέσα στὸ σπίτι.

— Ἐλᾶτε νὰ μιλήσουμε πιὸ ἥσυχα στὸ δωμάτιό μου, εἶπε τότε ἡ μαντὰμ Ἀναί.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ τὴν ὡδήγησε σ' ἕνα μικρό, ἁπλᾶ ἐπιπλωμένο καὶ ὡραῖο δωμάτιο.

— Λοιπόν, μικρή μου, ξανάρχισε τώρα ἡ κυρία Ἀναί... ἀσφαλῶς θέλετε νὰ ἐξασφαλίσετε μερικὰ χρήματα ἀκόμη.... τὸ καταλαβαίνω... εἶνε δύσκολες οἱ χρονιὲς ποὺ περνᾶμε... Σᾶς βλέπω... Εἶσθε λίγο συγκινημένη... Ἀσφαλῶς θὰ εἶναι ἡ πρώτη φορά...Πότε θὰ ἀρχίσετε;...

— Δὲν ξέρω... θὰ δῶ... τραύλισε ἡ Σεβερίν.

Καὶ σὰν νὰ φοβόταν, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ σπίτι αὐτό, φώναξε δυνατά:

— Πάντως στὶς πέντε, πρέπει νὰ φεύγω...

Καὶ χωρὶς καλὰ-καλὰ νὰ ξέρῃ τί ἔλεγε... ἡ Σεβερίν, ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τῆς κ. Ἀναὶ καὶ σὰν κυκλωμένη ἀπὸ χίλιους ἐχθροὺς βγῆκε στὴ σκάλα, τὴν κατέβηκε σὰν τρελλὴ καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ... νὰ τρέχῃ....

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΚΩΣΤΑ ΑΘΑΝΑΤΟΥ: ΡΑΧΗΛ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 6ης σελίδος)

στάνη καὶ μιλοῦσε μαζί του ἀπάνω στὰ περασμένα χρόνια τοῦ εἰδυλλίου τους, ξέσπασε σὲ λυγμοὺς καὶ κρεμάστηκε μὲ τὰ μπράτσα της στὸ λαιμό του, παρακαλῶντας:

— Δός μου καὶ μένα ἕνα παιδί, γιατὶ δὲν τὴ βαστῶ πιὰ τέτοια ζωή!

Εἶχε φτάσει σὲ παράκρουσι. Κι' ἕνα βράδυ ποὺ ὁ Ἰακὼβ πῆγε κοντά της, δὲν κατάλαβε ὅτι δὲν πλάγιασε μὲ τὴ Ραχὴλ, ἀλλὰ μὲ τὴ Βαλλὰ τὴ θεράπαινά της, ποὺ ἡ ἴδια ἡ Ραχὴλ τὴν εἶχε βάλει στὸ συζυγικὸ κρεββάτι τους! Ὁ Ἰακὼβ τὸ ἀντελήφθη τὰ ξημερώματα, ὅταν ἡ μεσόπορτα ἄνοιξε καὶ ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο ἀντὶ νὰ μπῇ ἡ Βαλλά, φάνηκε ἡ Ραχήλ, ἡ ἀγαπημένη του. Ἐγύρισε σαστισμένος καὶ εἶδε ὅτι ἡ θεράπαινα κοιμότανε δίπλα του! Ἔτσι, ἡ Ραχὴλ εἶχε ἐκδικηθῇ στὴ μανία της. Ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς δούλας γεννήθηκε ἀγόρι στὸν Ἰακὼβ καὶ τῶβγαλαν Δάν. Ἡ Ραχὴλ τὸ πῆρε κοντά της νὰ τ' ἀναστήσῃ. Καὶ ἡ Βαλλὰ στὸ ἑξῆς ἐθεωρεῖτο τρίτη γυναῖκα τοῦ Ἰακώβ.

— Ἔτσι—συλλογιζόταν στὴν ἀπόγνωσί της ἡ Ραχὴλ—δὲν θἄχαν σημασία οἱ μητέρες τῶν παιδιῶν. Καὶ ἡ ἀγαπημένη θἆμαι πάντα ἐγώ, ἔστω καὶ ἄτεκνη!

Τὸν ἄλλο χρόνο ἡ Βαλλά, μὲ τὴν ἐπίμονη φροντίδα πάντα τῆς Ραχήλ, ξαναγέννησε. Πάλι ἀγόρι. Καὶ τῶβγαλαν Νεφθαλί.

Ἡ Λεία, ὕστερ' ἀπὸ τὰ τέσσερα πρῶτα παιδιά, εἶχε παύσει νὰ τεκνοποιῇ. Τὰ βρέφη της μεγάλωναν. Ὁ Ἰακὼβ ἔστρεφε τὴν τρυφερότητά του στὰ ἄλλα, τὰ νεογέννητα. Ἐπεισματώθη κι' αὐτή. Κι' ἕνα βράδυ μιμήθηκε τὸ στρατήγημα τῆς ἀδερφῆς της. Κι' ἔστειλε τὴ δική της θεράπαινα, τὴ Ζελφά, νὰ πέσῃ κρυφὰ στὸ κρεββάτι της, καθὼς θἄρχόταν ὁ Ἰακώβ. Ἀπὸ τὴ Ζελφὰ ἔτσι γεννήθηκε ὁ Γάδ. Καὶ τὴν ἄλλη χρονιά πάλι ὁ Ἀσήρ. Τῆς Ραχὴλ τῆς κακοφάνηκε. Ἀλλά, ἐπὶ τέλους, τὴν παρηγοροῦσε ἡ ἰδέα ὅτι ἡ Λεία δὲν ἐγεννοῦσε πιά. Ἡ Λεία ὅμως τεκνοποίησε καὶ πάλι, δυὸ φορὲς μάλιστα συνέχεια. Ἔκαμε τὸν Ἰσσάχαρ καὶ τὸν Ζαβουλών.

Αὐτὸ ἦταν χτύπημα δυνατὸ γιὰ τὴ Ραχήλ, γιατὶ τῆς ξαναθύμισε τὴ δυστυχία της. Προσευχόταν, λοιπόν, ἀκατάπαυστα. Ὁ Ἰακώβ, ποὺ τὴν ἐλάτρευε πάντα, γιατὶ αὐτὴ ἦταν ἡ ἀγάπη του, τῆς εἶχε πῇ:

— Ἂς ἄκουε ὁ Θεὸς τὶς ἱκεσίες σου νὰ μοῦ δώσῃ μαζί σου ἕνα παιδί, καὶ θὰ τ' ἀγαποῦσα ἀπ' ὅλα περισσότερο.

Καὶ ὁ καλὸς Θεὸς εἰσήκουσε. Τὴ λυπήθηκε. Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς καὶ ἡ Ραχὴλ ἔμεινε ἔγκυος.

* * *

Ποτὲ τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰακὼβ δὲν φωτίσθηκε ἀπὸ τόση λάμψι χαρᾶς, ὅσο τὴν ἡμέρα τῆς γέννας τῆς Ραχήλ. Θαρροῦσε πὼς εἶνε ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος ἀπάνω στὴ γῆ. Ἦταν ἀγόρι τὸ παιδὶ τῆς Ραχήλ, ὁ καρπὸς τῆς ἀληθινῆς του ἀγάπης, καὶ τῶβγαλε Ἰωσήφ.

Ἡ Ραχὴλ εἶχε πάρει ὄψι θεϊκὴ κι' αὐτὴ ἀπὸ τὴν ψυχικὴ ἀγαλλίασι ποὺ δοκίμαζε. Τώρα πιά, δὲν τὴν ἔμελλε τίποτε. Ἔσβυσε ἀπὸ τὴ μνήμη της ὅλες τὶς πίκρες καὶ ὅλα τὰ βάσανα σὰν νὰ μὴν τἄχε περάσει κἄν. Ἀδιαφοροῦσε γιὰ τὴν ἀδερφή, περιφρονοῦσε τὶς δοῦλες της. Μετανοοῦσε γιὰ τὶς ἀνοησίες καὶ γιὰ τὶς κακίες της. Ἀγκάλιαζε μπροστὰ στὸ μωρὸ τὸν ἄντρα της καὶ τοὔλεγε, γεμίζοντάς τον φιλιά:

— Ἰακώβ! Ἰακώβ μου! Νά, τὸ παιδί σου! Τὸ παιδάκι μας, ποὺ μᾶς ἔδωσε ὁ Θεός!

Τὸ περιβάλλον στενοχωροῦσε τὸν Ἰακώβ. Τοῦ θύμιζε ὅλα τὰ δυσάρεστα. Ἤθελε νὰ πάῃ ἀλλοῦ. Νὰ συνδιαλλαγῇ μὲ τὸν ἀδερφό του τὸν Ἡσαῦ. Νὰ προφτάσῃ στὴ ζωὴ τὸν πατέρα του τὸν Ἰσαὰκ καὶ τὴ Ρεβέκκα, τὴ μητερούλα του. Νὰ τοὺς πάῃ τὴν ἀγαπημένη του γυναῖκα, καὶ νὰ βρῇ, ἔστω καὶ τώρα, ἕναν τρόπο νὰ ἐγκαταστήσῃ χωριστὰ τὴ Λεία, τὴ Βαλλά, τὴ Ζελφά, τὶς ἀναγκαστικές του γυναῖκες καὶ τὸ τσοῦρμο τῶν δικῶν τους παιδιῶν. Νὰ μείνῃ μόνος του μὲ τὴ Ραχὴλ καὶ μὲ τὸν μικρὸ Ἰωσήφ, ὅπως εἶχε ποθήσει ἀπ' τὴν ἀρχή.

Ὁ Σῦρος, πεθερὸς καὶ θεῖος τοῦ Λάβαν, πλεονέκτης καὶ ἀπαίσιος, δὲν κύτταξε παρὰ πῶς νὰ τὸν δολιευθῇ στὴ μοιρασιά. Ὁ Ἰακὼβ μὲ εὐφυΐα τὰ κανόνισε. Πάμπλουτος, παρέλαβε τὰ κοπάδια του, καὶ τὸ χρυσάφι του καὶ τὰ ἀσημικά του καὶ ξεκίνησε, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὶς μητέρες τῶν παιδιῶν του καὶ τὰ παιδιά τους, καὶ τὴ συνοδεία τῶν δούλων, κι' εἶχε πλάϊ του πάντα τὴ Ραχήλ, ποὺ κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιὰ τὸν Ἰωσὴφ καὶ τὸν βύζαινε. Σὰν εἶχαν προχωρήσει ἔξω μακρυὰ κι' ἐκαβάλλησαν τὸ κορφοβοῦνι, σ' ἐκεῖνο ἀκριβῶς τὸ μέρος ποὔχαν πρωτοϊδωθῆ, ὁ Ἰακὼβ σταμάτησε ἐπίτηδες στὸ πηγάδι, ἐκεῖ ποὺ τῆς εἶχε ποτίσει τότε τὰ πρόβατα. Ἄφησε τὴν ὑπόλοιπη συνοδεία νὰ προχωρήσῃ μπροστὰ κι' ἔμεινε μόνος μαζί της.

— Ραχήλ μου—τῆς εἶπε—εἶσαι τόσο ὡραία καὶ νέα, καθὼς ὅταν σ' ἀντίκρυσα ἐδῶ γιὰ πρώτη φορά. Ἂς ἀρχίσουμε τὴ ζωή μας ἀπὸ σήμερα!

Καὶ τὴ φίλησε στὸ πρόσωπο, ὅπως τότε ποὺ τὴν πρωτογνώρισε. Ἐκείνη ἔκλαψε καὶ ὑψώνοντας τὰ μάτια στὸν οὐρανό, εἶπε στὸν ἄντρα της:

— Ἰακώβ! Μπορεῖς νὰ εὐχαριστήσῃς τὸν Κύριο: εἶμαι πάλι ἔγκυος!

Στὸ δρόμο, ὁ Ἡσαῦ, ποὺ εἶχε μάθει τὸ γυρισμὸ τοῦ ἀδερφοῦ του, εἶχε πιάσει τὸ πέρασμα μὲ ἀνθρώπους του γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ. Ὁ Ἰακὼβ εἶχε ἀνθρώπους ὡπλισμένους καὶ μποροῦσε ν' ἀντισταθῇ. Ἀλλά, δὲν τὸ προτίμησε. Τὸ περισσότερο γιὰ νὰ μὴ συγχίσῃ τὴ Ραχήλ, στὴ θέσι ποὺ βρισκότανε. Κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἄλογό του, τὸν ἀγκάλιασε, τὸν φίλησε καὶ τοὔπε:

— Εἶσαι ἀδερφός μου. Μιὰ μάννα μᾶς γέννησε. Ἰδὲς τὴν περιουσία μου. Εἶνε τόσο μεγάλη, ὥστε μπορεῖς νὰ πάρῃς ὅ,τι θέλεις καὶ νὰ μείνουμε ἀδερφοί!

. . . .

Ἡ Ραχὴλ θ' ἀπελάμβανε στὸ ἑξῆς ἥσυχη τὴν εὐτυχία τῆς ἀγάπης, τῆς συζυγικῆς γαλήνης καὶ τῆς μητρότητος.

Ἡ ὥρα τοῦ τοκετοῦ ἔφθασε Ἀλλά, ἡ μοῖρα τὴν ἐφθόνησε τελειωτικά. Οἱ πόνοι τὴν κράτησαν ἡμέρες καὶ νύχτες πολλές. Ἡ ἀγωνία της ἦταν σπαραχτική. Τέλος, γεννοῦσε. Ὁ Ἰακώβ, μὲ κρύο ἱδρῶτα στὸ μέτωπο, ἀπὸ πάνω της, τῆς ἔδινε κουράγιο:

— Ἔλα. Εἶνε ἀγόρι, ἀγάπη μου! Καὶ θὰ τὸ βγάλουμε Βὲν-Ὀνί, καλόφερτο.

Τὸ νεογνὸ ἐβγῆκε ὑγιέστατο. Ἀλλά, ἡ μάννα του δὲν πρόφθασε νὰ τὸ ἰδῇ. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ Ραχὴλ ξεψύχησε!

...Ὁ Ἰακὼβ τῶβγαλε Βενιάμην, τελευταῖο! Γιατί, πιά, δὲν ξαναγνώρισε γυναῖκα στὸ βίο του!

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ

ΜΑΣΚΕΣ, ΚΟΤΙΓΙΟΝ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ ΚΑΙ ΕΓΧΩΡΙΑ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ

ΤΗΛΕΦ. 21546 ΣΤΑΔΙΟΥ 9

ΘΕΡΜΟΣΙΦΩΝΟΝ
ΣΤΙΓΜΙΑΙΟΝ

ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΝ ἐφαρμόζεται ἀμέσως εἰς οἱανδήποτε κάνουλα δίδει ζεστὸ νερὸ ἐντὸς ἑνὸς δευτερολέπτου. Τιμὴ Δρ. 750. Γενικὸς ἀντιπρόσωπος

Ι. Ν. ΔΗΜΟΛΑΚΗΣ
Σταδίου 10, Ἀθῆναι
Τηλέφ. 25-025

ΡΕΞ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Σωκράτους 43 (Μέγαρον Ἑταιρ. Ἑλλην. Τύπου, Β'. ὄροφος. Ἀριθ. Γραφ. 6—12). Τηλ. 55.211

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
(Χέϋδεν 10)

ΕΠΙ ΤΗΣ ΥΛΗΣ:
ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
Γ. ΚΟΠΑΚΑΚΗΣ
(Πατρῶν 18)

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ
Ἐτησία ἐσωτερ. Δρχ. 250
Ἑξάμηνος » » 125
Ἐτησία ἐξωτερ. Λίραι 1.10
» Ἀμερικῆς Δολ. 6

Τιμὴ φύλλου Δραχμαὶ 5

Διευθυντὴς Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΓΑΒΑΛΑΣ
Πριάμου 115 — Καλλιθέα

Μ. ΚΑΡΑΓΑΤΣΗ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΕ ΒΑΠΟΡΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 19ης σελίδος)

— Ὅταν, ὁ ἐρχομὸς τῆς μικρῆς τοῦ βαποριοῦ, πῶς τὴ λέν;

— Καίτη Μασουρίδου.

— Τῆς Καίτης, μᾶς χάλασε τὰ σχέδια. Αὐτὸς ὁ ἀνόητος παρατῶντας τὴ φτωχὴ Λούλα, ἔπεσε δίπλα στὴν Καίτη, ποὺ ἂν δὲ γελιέμαι, ἔχει παραδάκι. Γιατί ; Δὲν τοῦ φτάνουν τὰ εἴκοσι βαπόρια του ;

— Δὲ συμφωνῶ μαζί σας. Ἡ Λούλα εἶνε νόστιμο κορίτσι, βέβαια. Μά, τότε, στὸ βαπόρι, κυττούσατε τὴν Καίτη μ' ἕνα περίεργο μάτι. Μάτι παντρεμένου ὑποκριτῆ.

— Εὐχαριστῶ. Κι' ὁμολογῶ πὼς ἡ πλούσια Ἀθηναία εἶνε ὡραιότερη ἀπὸ τὴ φτωχὴ νησιώτισσα. Μὰ δὲν εἶνε λόγος αὐτός. Ἔπρεπε νὰ ἰδῆτε τὴν καϋμένη τὴ Λούλα, σήμερα τὸ πρωῒ στὰ μπάνια, ὅταν ὁ Δὸν Ζουὰν τῆς κακῆς ὥρας σαλιάριζε μὲ τὴν ἄλλη... Τὴ λυπήθηκε ἡ ψυχή μου... Ἕνα ὄνειρο... ἕνα ὄνειρο πλούτου καὶ ἡδονῆς ποὺ γκρεμιζόταν στὰ χαλίκια τῆς ἀμμουδιᾶς.

Ὁ Νῖκος Ζακυθινὸς ἔμεινε σιωπηλός, μὲ μάτι χωμένο σὲ μακρυνοὺς λογισμούς.

— Καταλαβαίνω, εἶπε σὲ λίγο. Θὰ βάλω τάξι, σ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Ὄχι, βέβαια, γιατί ἔχω τὰ ἴδια αἰσθήματα μὲ σᾶς. Κάθε ἄλλο... κάθε ἄλλο. Ἀργότερα ἴσως σᾶς πῶ τὸ γιατί.

Μὲ συνώδεψε ὥς τὴν πόρτα, δίχως νὰ μοῦ δώσῃ ἄλλες ἐξηγήσεις. Μὰ ἤμουν ἥσυχος.

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος γεννοῦσε μέσα μου ἕνα αἴσθημα ἐμπιστοσύνης.

Τὴν ἄλλη μέρα στὰ μπάνια ἡ κατάστασις ἦταν θλιβερή. Ὁ Πετράκης εἶχε ξεμοναχιάσει τὴν καινούργια του κατάκτησι. Κι' ἡ Λούλα ἀπόμεινε σὲ μιὰ γωνιὰ μόνη, ὠχρά, ἀπογοητευμένη. Συλλογιζόμουν χίλια σατανικὰ καὶ βλακώδη σχέδια γιὰ νὰ τὴ βοηθήσω στὴν ἀπελπισία της, ὅταν ἔνοιωσα ἕνα χέρι ν' ἀκουμπάῃ στὸν ὦμο μου.

Ἦταν ὁ Νῖκος Ζακυθινός. Πολὺ κομψός, πολὺ περιποιημένος, χαμογελαστός, χαριτωμένος. Ὅλα τὰ μάτια εἶχαν σηκωθῆ ἀπάνω του ξαφνιασμένα. Τὸ ὅτι καὶ μόνο βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι του, ἦταν γεγονός. Τὸ ὅτι ἦρθε στὴν πλάζ, ἦταν ἐπανάστασι. Αὐτὸς χαμογελοῦσε εἰρωνικά.

— Ἂν ὁ Πετράκης ἔχει εἴκοσι βαπόρια, μοῦ εἶπε, ἐγὼ ἔχω τριαντατρία.

Καὶ μὲ περπατησιὰ σταθερὴ προχώρησε κατὰ τὸ ξεμοναχιασμένο ζευγάρι.

* * *

Ἕνα βράδυ, ὕστερ' ἀπὸ δυὸ βδομάδες. Ὁ καιρὸς εἶχε γυρίσει στὸ νοτιᾶ. Ἀπὸ τὰ μαῦρα κυνηγημένα σύννεφα ἔπεφταν βαρειὲς χλιαρὲς στάλες. Κι' ἡ θάλασσα βούϊζε.

Χτύπησα τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του. Μὲ δέχτηκε μὲ τὴν ἴδια μαύρη ρόμπα στὸ ἴδιο μαῦρο γραφεῖο μὲ τὰ μαῦρα βιβλία. Τὰ χαρακτηριστικά του εἶχαν ξανάβρει τὴν παληὰ κούρασί τους.

— Ἡ Καίτη ἔφυγε σήμερα τὸ μεσημέρι, τοῦ εἶπα.

Σήκωσε τοὺς ὤμους του.

— Τί θέλατε νὰ κάνῃ; Δεκαπέντε μέρες τὴν τριγύρισα σ' ὅλο τὸ νησὶ μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου. Τῆς ἄνοιξα προοπτικὲς νόμιμης ἐρωτικῆς εὐτυχίας. Θάρρεψε πὼς ἡ δουλειά της ἦταν τελειωμένη. Ὅταν, ἄξαφνα, δίχως καμμιὰ δικαιολογία, τὸ πουλὶ πέταξε...

— Λένε, πὼς αὔριο θὰ δημοσιευτοῦν οἱ ἀρραβῶνες τοῦ Πετράκη καὶ τῆς Λούλας. Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ ὅ,τι κάνατε...

— Δὲν ὑπάρχει λόγος γιὰ εὐχαριστίες...

Μὲ κύτταξε στὰ μάτια.

— Τὴ δική μου τὴν ἱστορία εἶπε, τὴν ξέρετε :

— Ὄχι.

— Περίεργο! Οἱ συμπατριῶτες μου ἔπρεπε νὰ σᾶς εἶχαν κατατοπίσει... Ἐγώ, ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια, εἶχα τὶς ἴδιες ἰδέες μὲ σᾶς. Νόμιζα πὼς τὰ εἰσοδήματα τῶν τριαντατριῶν βαποριῶν μου ἔπρεπε νὰ τὰ χαρῇ ἕνα καλὸ φτωχὸ κορίτσι. Μιὰ γυναῖκα ποὺ νὰ μ' εὐγνωμονῇ γιὰ τὴ ζωὴ ποὺ θὰ τῆς χάριζα. Τὴ βρῆκα, αὐτὴ τὴ γυναῖκα. Τὴν παντρεύτηκα. Ἕνα παιδάκι, ἦρθε μέσα στὸ χρόνο. Ἤμουν εὐτυχισμένος. Ὅταν...

Ἔκφρασι λύσσας ἀπερίγραπτη χύθηκε στὸ πρόσωπό του.

— Ὅταν ἔμαθα πὼς τὸ παιδὶ δὲν ἦταν δικό μου. Δὲν ἤξερα πὼς δὲ μποροῦσα νὰ γίνω πατέρας. Αὐτὴ τὸ κατάλαβε. Καὶ φρόντισε νὰ φτιάσῃ μὲ ἄλλον τὸν κληρονόμο τῶν τριαντατριῶν βαποριῶν μου.

Μ' ἅρπαξε ἀπὸ τὸ πέτο τοῦ σακακιοῦ καὶ μὲ ταρακουνοῦσε μὲ μανία.

— Ἂν ὁ Θεὸς σοῦ δώσῃ ἕνα παιδί, κι' ὁ Θεὸς στὸ πάρει πίσω, εἶνε φοβερό. Μὰ μπροστὰ στὸ θάνατο, ὅλοι σκύβουμε τὸ κεφάλι. Ὅταν ὅμως μάθῃς πὼς τὸ παιδὶ ποὺ ἀγάπησες σὰν παιδί σου, δὲν εἶνε γέννημα τῆς σάρκας σου, τότε, τότε....

Ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα, καὶ σφούγγισε τὸ μουσκεμένο μέτωπό του. Χαμογελοῦσε μὲ κακία.

— Ὥστε ἀρραβωνιάζουνται, εἶπε. Μὲ τὴν εὐχή μου. Αὐτὸς δὲν εἶνε περσότερο ἄντρας ἀπὸ μένα... Κι' ὅμως, ἡ ἀρχοντοπούλα του θὰ τοῦ τὸν κάνῃ τὸ διάδοχο. Μόνο ποὺ εἶνε πολὺ κουτός, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια ποτέ... Θὰ ζῇ εὐτυχισμένος κοντὰ στὴν πιστὴ γυναικούλα του, τὸ παιδί του. Τὸ παιδί «του» ! Καὶ γὼ θὰ γελάω, θὰ γελάω, χαχά!

Γύρισε καὶ μὲ κύτταξε σκυθρωπός, μὲ μῖσος στὰ μάτια.

— Ὅσο γιὰ σᾶς, μοῦ εἶπε, ἀρκετὰ σᾶς εἶδα. Μπορεῖτε νὰ πηγαίνετε.

* * *

Βγαίνοντας στὴ βροχερὴ νύχτα, λυπήθηκα ποὺ δὲν ἤμουν ἀστουριανὸς δυναμιτέρος. Νὰ τίναζα στὸν ἀέρα καὶ τὸ μαῦρο σπίτι του, καὶ τὸ μαῦρο γραφεῖο του, κι' αὐτὸν μὲ τὴ μαύρη ρόμπα ντὶ κάμερα, τὴ μαύρη ψυχή, τὴ μαύρη δυστυχία.

Μ. ΚΑΡΑΓΑΤΣΗΣ

Ὅταν, κυρία μου, δοκιμάσετε τὰ προϊόντα MAX FACTOR, θὰ διαπιστώσετε ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ μεταχειρισθῆτε ἄλλα.

Ἐὰν εἶσθε ξανθή, μελαχροινή, καστανὴ ἢ πυρρόξανθη, ὑπάρχουν εἰδικαί, σύμφωνα μὲ τὴν «Ἁρμονίαν τῶν χρωμάτων», ἀποχρώσεις πούδρας, φὰρ καὶ ρουζ γιὰ τὸν τύπον σας.

Δοκιμάσετε τὸ νέον αὐτὸ εἶδος τοῦ μακιγιάζ, συμπληρώνοντας τὸ κατωτέρω δελτίον:

Ἐὰν ἐπιθυμῆτε νὰ λάβετε καὶ δείγματα, ἀποστείλατε δρχ. 20 εἰς γραμματόσημα.

STUDIO DE MAQUILLAGE MAX FACTOR

ΣΤΑΔΙΟΥ 15, ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΑΓΓΕΛΟΣ Δ. ΑΓΑΛΙΩΤΗΣ & Σ^{ΙΑ}

Παρακαλῶ ὅπως μοῦ ἀποστείλετε τὸν πίνακα τῆς ἀναλύσεως τῶν φυσικῶν μου χρωμάτων καὶ τοῦ μακιγιάζ τῆς Ἁρμονίας τῶν χρωμάτων, καθὼς καὶ τὸ ἐκ σελίδων 43 εἰκονογραφημένον βιβλίον τοῦ MAX FACTOR «Ἡ Νέα Τέχνη τοῦ Μακιγιάζ».

Ὀνοματεπώνυμον...

Διεύθυνσις...

Ἐφημερὶς ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐλάβατε τὸ παρὸν δελτίον......

ΧΡΩΜΑ ΔΕΡΜ.	ΧΡΩΜΑ ΜΑΤΙΩΝ	ΧΡΩΜΑ ΜΑΛΛΙΩΝ
Πολὺ ἀνοικτὸν ○	Γαλανὰ ○	ΞΑΝΘΑ
Ἀνοικτὸν ○	Γκρὶ ○	Ἀνοικτὰ ○ Σκοῦρα ○
Γαλακτῶδες ○	Πράσινα ○	ΚΑΣΤΑΝΑ
Μέτριον φυσ. ○	Πρασινογάλ. ○	Ἀνοικτὰ ○ Σκοῦρα ○
Ζωηρὸν ○	Καστανὰ ○	ΜΕΛΑΓΧΡΟΙΝΑ
Μὲ πανάδες T. R. ○	Μαῦρα ○	Ἀνοικτὰ ○ Σκοῦρα ○
Ὠχρὸν ○	ΒΛΕΦΑΡΙΔΕΣ	ΠΥΡΡΟΞΑΝΘΑ
Ἐλαιόχρουν ○	Ἀνοικτὲς ○	Ἀνοικτὰ ○ Σκοῦρα ○
ΔΕΡΜΑ	Σκοῦρες ○	Ἐὰν εἶνε γκρί, σημειώσατε τὸν τύπον τους ἐδῶ καὶ ἀνωτέρω ○
Στεγνὸν ○		
Λιπαρὸν ○		
Κανονικὸν ○	ΗΛΙΚΙΑ ○	

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΑ ΑΠΟ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

MAX FACTOR * HOLLYWOOD

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ὁ κύριος Πνοΐδης συνήθιζε νὰ κοιμᾶται πολὺ ἐλαφρά. Καὶ ὅταν ἕνα βράδυ ἀναγκάσθηκε νὰ διανυκτερεύσῃ σ' ἕνα ξενοδοχεῖο, χρειάστηκε δυὸ ὧρες γιὰ νὰ τὸν πάρῃ ὁ ὕπνος.

Ξάφνου ὅμως τὸν ξύπνησε ἕνα κτύπημα στὴν πόρτα.

—Τί συμβαίνει ; ἐρώτησε κοιμισμένα.

—Ἕνα δέμα γιὰ σᾶς στὸ γραφεῖο, κύριε, ἀπάντησε ὁ γκροὺμ ἀπ' ἔξω.

—Νὰ τὸ κρατήσουν κάτω, φώναξε νευριασμένος. Ὑποθέτω, ὅτι μποροῦσε νὰ μείνῃ ὥς τὸ πρωῒ ἐκεῖ.

Σὲ λίγο ὁ κύριος Πνοΐδης ξανακοιμήθηκε γιὰ νὰ ξυπνήσῃ τρομαγμένος ἀπὸ ἕνα δεύτερο κτύπημα.

—Τί τρέχει ; ρώτησε ὁ πελάτης.

—Ἦρθα νὰ σᾶς πῶ πὼς τὸ δέμα αὐτὸ δὲν εἶναι δικό σας, ἀπάντησε ὁ γκρούμ.

* * *

Ὁ τσαγγάρης.— Μοῦ θυμίζεις τὸν Καποδίστρια.

Ὁ βοηθός. — Περίεργο ! Αὐτὸς δὲν ἤξερε νὰ φτιάνῃ παπούτσια.

Ὁ τσαγγάρης.— Ἀκριβῶς.

* * *

Ἡ μικρὴ Μαρία ἐμάζευε λεπτὰ γιὰ νὰ κάμῃ τῆς μητέρας της ἕνα δῶρο τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων της.

Λίγες μέρες πρὶν τὴ γιορτή της, ἡ μικρὴ Μαρία εἶπε στὴ μητέρα της ἐμπιστευτικά:

—Μαμά, τὴν ἡμέρα τῶν γενεθλίων σου, σοῦ ἑτοιμάζω μιὰ ἔκπληξι. Θὰ σοῦ κάμω ἕνα δῶρο.

—Τί δῶρο, παιδί μου ;

—Ἄ! Αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ στὸ πῶ. Θὰ τὸ κρατήσω μυστικό. Ἀλλὰ νὰ μὴν ἀφήσῃς κανέναν ἄλλο νὰ σοῦ κάμῃ δῶρο μία ... τσάντα!

* * *

Ἕνας Σκωτσέζος μπῆκε σ' ἕνα ψαράδικο.

—Θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ δώσετε μιὰ μικρὴ φρέσκη ρέγγα ;

—Μόνον μία, ἔκαμε ὁ ψαρᾶς μὲ ἀπορία.

—Ναί, μόνον μία. Ξέρεις, ἡ γυναῖκα μου εἶναι ἄρρωστη καὶ ἐπειδὴ ὁ γιατρὸς συνέστησε ἀέρα τῆς θάλασσας, θέλω ν' ἀγοράσω τὴ ρέγγα γιὰ νὰ τῆς κάνω... ἀέρα μ' αὐτή.

* * *

—Ἐρρῖκο, μπορεῖς νὰ μοῦ δώσῃς τὸν ὁρισμὸ τῆς λέξεως «τζέντλεμαν» ;

—Τζέντλεμαν εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ διανοηθῇ ποτὲ νὰ κτυπήσῃ μιὰ γυναῖκα μὲ ...τὸ καπέλλο στὸ κεφάλι !

* * *

Ἕνας ἡλικιωμένος μάρτυς ἐξεταζόταν κατ' ἀναπαράστασι σχετικῶς μὲ τὴ θέσι τῆς πόρτας τοῦ παραθύρου καὶ γενικῶς τοῦ ὅλου ἐσωτερικοῦ τοῦ σπιτιοῦ.

—Καὶ τώρα, τὸν ἐρώτησε ὁ συνήγορος, περίγραψε στὸ δικαστήριο πῶς πήγαιναν οἱ σκάλες σ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

Ὁ μάρτυς πρὸς στιγμὴν τὰ ἔχασε κι' ἔξυνε τὸ κεφάλι του.

Κατόπιν ὅμως ἀπάντησε:

—Θέλετε νὰ μάθετε πῶς πήγαιναν τὰ σκαλιά ; ἐπανέλαβε.

—Μάλιστα.

—Ὡραῖα, ἔκαμε ὁ μάρτυς. Ὅταν βρίσκεται κανεὶς στὸ πρῶτο σκαλοπάτι, πηγαίνουν ἐπάνω καὶ ὅταν βρίσκεται στὸ τελευταῖο πηγαίνουν κάτω.

* * *

Οἱ νεόνυμφοι μόλις κατέβηκαν ἀπὸ τὸ τραῖνο, ἐπιστρέφοντες ἀπὸ τὸ ταξίδι τοῦ μέλιτος.

—Ὤ, Νῖκο, ἔκαμε ἡ νύφη. Πρέπει νὰ δείχνουμε στὸν κόσμο ὅτι εἴμαστε ἀπὸ καιρὸ παντρεμένοι γιὰ νὰ μὴ γινόμαστε ἀντικείμενα περιεργείας.

—Σύμφωνοι, ἀγάπη μου, ἔκαμε ὁ σύζυγος. Πάρε τώρα τὶς βαλίτζες καὶ ἀκολούθει με.

Τὰ χειρόγραφα ἐπιστρεφόμενα καὶ μὴ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ δημοσιεύονται.

ΧΩΡΙΣ ΕΜΠΑΘΕΙΑ, ΧΩΡΙΣ...

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΟΥ ΤΗΝ ΔΙΑΒΑΖΕΙΣ ΚΙ' ΑΠΟΡΕΙΣ

Ὁ παρουσιάζων τὸ παρὸν ἀπόκομμα, δύναται νὰ εἰσέρχεται δωρεὰν εἰς ὅλα τὰ ἑστιατόρια Ἀθηνῶν - Πειραιῶς καὶ ἐπαρχιῶν καὶ νὰ κυττάζῃ τοὺς τρώγοντας.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ

ΠΑΡΙΣΙΝΑ ΒΟΥΛΕΒΑΡΤΑ

ΠΑΡΙΣΙ, 8 Φεβρουαρίου. (Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).— Ὁ ἐπισκεπτόμενος γιὰ πρώτη φορὰ τὸ Παρίσι, δοκιμάζει μία μεγάληἔκπληξι, γιατὶ βλέπει γύρω του τὸ Παρίσι. Μάλιστα τὸ Παρίσι. Τὸ Παρίσι ἐν ὅλῃ του τῇ λάμψει καὶ τῇ μεγαλοπρεπείᾳ.

Ἐκεῖ, ὅμως, ποὺ ὁ ταξιδιώτης χάνει ὁριστικῶς τὸ μυαλό του, εἶνε ὅταν ἀρχίσῃ νὰ περιέρχεται τὰ Παρισινὰ βουλεβάρτα, τὰ ὁποῖα βρίσκονται στὸ Παρίσι καὶ ὄχι εἰς τὴν Στοκχόλμην, ὅπως ὑπεστήριζαν πολλοὶ μέχρι τώρα.

Σ' αὐτά, λοιπόν, τὰ Παρισινὰ βουλεβάρτα τοῦ Παρισιοῦ, μπορεῖ κανεὶς νὰ θαυμάσῃ ἄνετα τοῦ κόσμου τὰ θεάματα. Πρῶτα - πρῶτα τὶς ντατνάδες ποὺ αἰσθάνονται μιὰ ἔκδηλη δυσφορία ὅταν τὰ μωρὰ ποὺ συνοδεύουν φωνάζουν χαριτωμένα: «Τσίςς»! Μπορεῖ ἀκόμα νὰ ξεχαστῇ κυττάζοντας τὰ γεμᾶτα ἀμεριμνησία ἐρωτικὰ ζευγάρια, ποὺ διαλέγουν πάντα τὶς πιὸ σκιερὲς καὶ τὶς πιὸ ὀλιγοσύχναστες γωνιὲς γιὰ νὰ πλέξουν τὰ τρελλὰ ὄνειρά τους ἢ γιὰ νὰ ἀλληλοξυλοκοπηθοῦν. Καὶ πολλὰ ἄλλα μπορεῖ νὰ δῇ κανεὶς στὰ Παρισινὰ βουλεβάρτα, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν βέβαια ὅτι βρίσκεται στὸ Παρίσι. Γιατί, ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε, δὲν ἔχω ἀξιωθῆ νὰ κουνήσω τὸ πόδι μου ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, κι' ἂς ὄψεται ὁ ἀρχισυντάκτης ποὺ μ' ἔβαλε νὰ γράφω γιὰ τὰ Παρισινὰ βουλεβάρτα.

Π. Π.

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΔΙΚΑΙΟΝ ΑΙΤΗΜΑ

Οἱ ἀπορριφθέντες φοιτηταὶ ὑπέβαλαν ὑπόμνημα διὰ τοῦ ὁποίου ζητοῦν νὰ τοὺς ἐπιτραπῇ ἡ ἐπανεξέτασις.

«Δαὶν οἶναι ὡρθῶν, γράφουν, νᾶ ἀδοικούμαιθα κὲ νᾶ χᾶσομαιν δοίῳ αἶτι. Ἃς μᾶς αἰξαιτᾶσουν κὲ πάλειν κὲ θᾶ ἀντηλειυθοῦν τῶτε ἂν ὗμαιθα ἄξοιει ἀπωρίπσαιος οἳ ὦχη».

Συνηγοροῦμεν, λοιπόν, καὶ ἡμεῖς ὑπὲρ τῆς ἐπανεξετάσεώς των, διότι ἀντελήφθημεν ὅτι ἔχουν δίκηο τὰ παιδιά.

ΟΙ ΥΠΑΙΤΙΟΙ

Πολὺ δικαίως παρεκάλεσεν ἡ «Συνομοσπονδία Αὐτοκινητιστῶν» τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων νὰ συλλαμβάνῃ ἐφεξῆς τοὺς πεζοὺς ὡς ὑπαιτίους τῶν αὐτοκινητιστικῶν δυστυχημάτων. Διότι τί ἔπταιον οἱ πτωχοὶ σωφέρ, ἂν οἱ πεζοὶ ἠρέσκοντο νὰ ῥίπτωνται ὑπὸ τοὺς τροχοὺς τῶν αὐτοκινήτων ; Καὶ στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς οἱ πεζοὶ ἔχουν μάτια καὶ βλέπουν, ἐνῷ τὰ αὐτοκίνητα δὲν ἔχουν.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

—Καὶ οἱ χοροί ;

—Προ-χωροῦν !

(Τὸ πετύχαμε πάλι εἴχαμε δὲν εἴχαμε).

ΜΕ ΤΗΝ ΦΑΚΗΝ

ΤΗΝΙΚΑΔΕ

Λαμβάνω ἀφορμὴν ἐξ ἐπιστολῆς ἀγνώστου, ὅστις παραπονεῖται διὰ τὴν νύκτα. Ὡς λέγει ὁ Πλούταρχος (Κύρου Ἀνάβασις II—1—148) «οὐδὲν κενὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον» πλὴν τῆς κεφαλῆς τοῦ Χ, διότι καὶ τὴν μουσταλευριὰν καὶ τὴν ἀνεμοπορίαν ἐγνώριζον ἐν Λιβύῃ. Ἄλλωστε, ἂν γίνῃ σύγκρισις μεταξὺ καταπέλτου καὶ ὄρνιθος, τὸ συμπέρασμα θὰ νοηθῇ. Σχετικὸν χωρίον εὑρίσκεται εἰς τὰ Σπάτα τῆς Ἀττικῆς, ὅπου ὁ Πλίνιος ἔπλυνε τοὺς πόδας του, ἐφ' ὃ καὶ ὠνομάσθη οὕτω. Εἰς τὸν μεσαιῶνα συναντῶμεν τὸν Σκεβαναρόλαν ἐν Ἰνδίαις καὶ τὸν Βραχμαπούτρα εἰς Ἱσπανίαν. Ἀνέκδοτον εὑρίσκεται καὶ παρ' Ὁμήρῳ (Ὀδύσσεια Καζαντζάκη τιμᾶται δραχ. 1500) καὶ παρ' Ἀγγέλῳ Δόξα (Γκαρσὸν ποιὰ πόρτα εἶπες;) δι' ὧν πείθεται πᾶς ἀπειθής, ὅτι τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται δι' εὐνοήτους λόγους.

Χ.

ΑΣΤΕΡΟΣΚΟΠΕΙΟΝ

Ὁ καιρὸς θὰ εἶναι πιθανὸν σήμερον ἀνὰ τὰ δυτικὰ καὶ νότια διαμερίσματα αἴθριος ἢ νεφελώδης ἢ ἀρκούντως νεφελώδης ἢ λίαν νεφελώδης, ἢ ὑπὲρ τὸ δέον νεφελώδης μετά τινων βροχῶν ἢ χαλάζης ἢ χιόνων. Ἡ θάλασσα θὰ εἶναι ἤρεμος ἢ τεταραγμένη ἢ κατασυγχισμένη ἢ ἔξω φρενῶν. Οἱ ἄνεμοι θὰ πνεύσουν ἀπὸ βορειοανατολικῶν ἕως βορειοδυτικῶν διευθύνσεων ὡς μέτριοι, ὡς ἰσχυροί, ὡς ὑπερβολικοί, ὡς ἀσθενεῖς, ὡς ἀναρρωνύοντες καὶ ὡς ἑτοιμοθάνατοι.

ΟΙ ΠΑΙΔΙΚΟΙ ΧΟΡΟΙ

Μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν ἐδόθη τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ὁ ὑπὸ τοῦ «Θεάτρου τοῦ παιδιοῦ» διοργανωθεὶς παιδικὸς χορὸς εἰς τὸ «Ντελὶς». Εἰς τὸν χορὸν παρέστησαν πολλὰ χαριτωμένα παιδάκια, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Γιαννάκης Καμπούρογλου, ἡ Καλλιρροούλα Παρρὲν, ὁ Τάκης Δαραλέξης, ὁ Γρηγοράκης Ξενόπουλος, κλπ., τὰ ὁποῖα διεσκέδασαν μὲ πολὺ κέφι.

Εἰς ἕνα διάλειμμα τοῦ χοροῦ ἡ μικρούλα Γιωτούλα Λάσκαρη ἀπήγγειλε μὲ πολλὴ ἐπιτυχία τὸ γνωστὸ ποιηματάκι «Ἀρνάκι ἄσπρο καὶ παχὺ», δεχθεῖσα τὰ εἰλικρινῆ συγχαρητήρια τῶν παρισταμένων. Περὶ τὸ τέλος τῆς ἑορτῆς, ἀντὶ κοτιγιὸν διενεμήθη εἰς τὰ μικρὰ σλοὰνς δι' ἐντριβὰς καὶ ταμπάκος.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑ ΤΡΥΚ

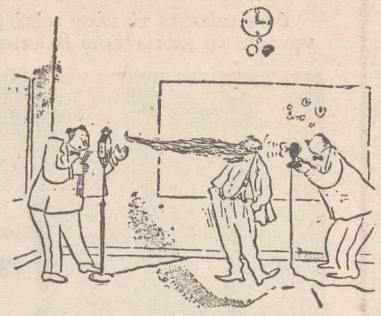

Ο ΣΠΗΚΕΡ: Καὶ καθὼς ὁ ζέφυρος γλυστροῦσε ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς κορυφὲς τῶν πλατάνων, ἀκουγόταν ἕνα ἀπαλὸ ψιθύρισμα ποὺ μεθοῦσε τὶς καρδιές...

ΛΕΓΕΤΑΙ ΟΤΙ...

...Οἱ φετεινὲς ἀμφιέσεις στὸ «Χορὸ τῶν Ἠθοποιῶν» θὰ εἶναι θαῦμα. Ἔτσι ὁ κ. Περ. Γαβριηλίδης θὰ ἐμφανισθῇ ὡς Δὸν Ζουάν. Ἡ Κα Κατ. Ἀνδρεάδη ὡς «Ἄρχων τῆς Ἐρήμου» καὶ ὁ κ. Ἀττὶκ ὡς Μακεδονομάχος. Ὁ κ. Κυριακὸς θὰ ντυθῇ τζόκεϋ. Ἡ δὶς Ἄννα Καλουτᾶ ὡς Χρυσαλλίς, ἡ Κα Τοτὼ Λιάσκα ὡς Κορίτσι τῆς Παντρειᾶς. Ὁ Κος Μακέδος ὡς εὐγενὴς τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ.' Ὁ Κος Μεσσαλᾶς ὡς Οὔγγρος χωρικός. Ὁ Κος Παπᾶς ὡς Μάκβεθ, μὲ νέον ὅμως μοῦσι γιατὶ μὲ τὸ παληὸ Χαντα-κώθηκε. Ὁ κ. Μαμάκης θὰ ντυθῇ τερματοφύλαξ. Ὁ Κος Μπόγρης θὰ παρουσιασθῇ «Προσφυγοπούλα», ἐμφανίσιμος ὅμως τὴν φορὰν ταύτην, ἡ δὶς Ρένα Ντὸρ δὲν θὰ ντυθῇ ποσῶς. Ὁ Κος Μίμης Κοκκίνης θὰ φορέσῃ κηλεπίδεσμον, ὄχι ὅμως εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τοῦτο διὰ νὰ μὴν γνωρίζεται.

Οἱ ἀττραξιὸν προμηνύονται θυελλώδεις. Λέγεται, ὅτι ὁ κ. Χρ. Χαιρόπουλος θὰ τραγουδήσῃ ἕνα ταγκὸ τῆς Κας Βέμπο. Ἡ δὶς Ποζέλλι θὰ χορεύσῃ τὸν χορὸν τῆς Σαλώμης μὲ τὴν κεφαλὴν τῆς Ρίτας Δημητρίου ἐπὶ πίνακι. Ἡ Κα Παπαδάκη μὲ τὴν Καν Παξινοῦ θὰ πυγμαχήσουν εἰς ἀγῶνα δέκα γύρων τῶν τριῶν λεπτῶν. Τὴν σάτυραν τῆς βραδυᾶς θὰ γράφῃ ὁ κ. Γιοκαρίνης καὶ θὰ τὴν ὑποβάλλουν οἱ ἄλλοι συγγραφεῖς. Ὅ,τι περισσέψῃ ὁ κ. Γιοκαρίνης θὰ τὸ φυλάξῃ γιὰ τὴν νέα του ἐπιθεώρησι «Σταχτοποῦτα Νο 2» ἢ «τὸ Κύκνειον ᾆσμα τοῦ Μακέδου».

ΤΟ ΘΑΡΡΟΣ ΤΗΣ ΑΓΝΟΙΑΣ

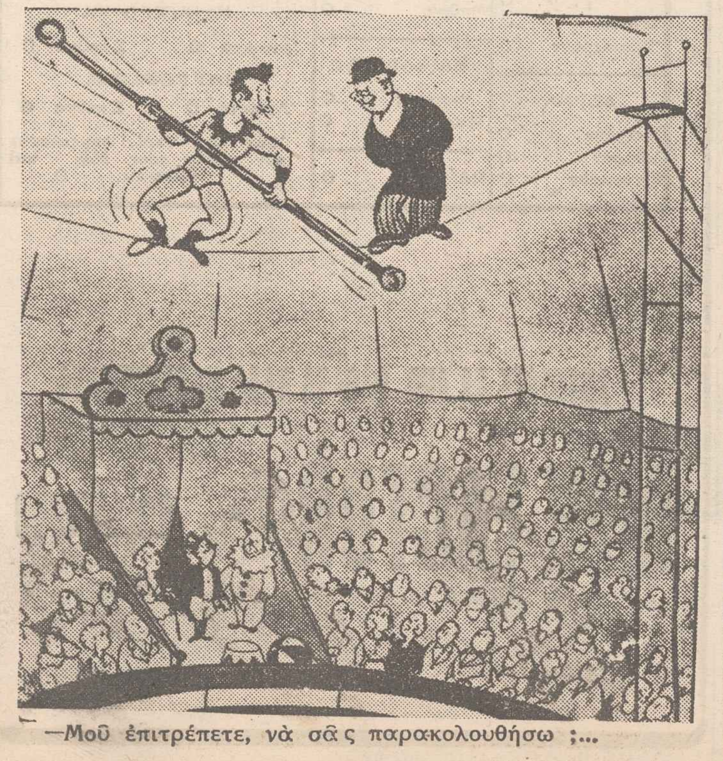

—Μοῦ ἐπιτρέπετε, νὰ σᾶς παρακολουθήσω ;...

Ο ΣΤΥΓΕΡΟΣ ΔΡΑΣΤΗΣ ΤΟΥ ΤΡΙΠΛΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

Χθὲς περὶ ὥραν 5ην ἀπογευματινὴν συνελήφθη ὁ καταζητούμενος ἀπὸ ἡμερῶν βδελυρὸς ἐγκληματίας Ἰάσων Ψωρίδης.

Ὡς γνωστόν, ὁ ἐν λόγῳ κακοῦργος κατηγορεῖται διὰ τριπλοῦν ἔγκλημα: Ἐσκότωσε τὸ παλτό του, ἔπνιξε δυὸ νοίκια τῆς σπιτονοικοκυρᾶς του καὶ στραμπούληξε ἓν ἑκατοντάδραχμον κάποιου φίλου του.

Ὁ ἐγκληματίας ἀνακρινόμενος, πελιδνὸς καὶ τουρτουρίζων κατέθεσεν, ὅτι μόνον διὰ τὸ πρῶτον ἐκ τῶν ἐγκλημάτων του μετανοεῖ.

ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑΣ ΑΦΟΡΜΗ Η ΚΑΚΗ ΜΗΤΡΥΙΑ

Χθὲς περὶ ὥραν 5 ἀπογευματινήν, εἰς τὸ ἀλσύλλιον τῆς Ἀκροπόλεως, ἀπεπειράθη νὰ αὐτοκτονήσῃ 20έτις νέα, ἀγνώστου εἰσέτι ταὐτότητος, λαβοῦσα 2 ὁλόκληρα δισκία κινίνης. Ἀνακρινομένη ἀργότερον εἰς τὸν Ἐρυθρὸν Σταυρὸν ὅπου μεεφέρθη, ἵνα τῆς παρασχεθοῦν αἱ πρῶται βοήθειαι, ἐδήλωσεν ὅτι εἰς τὸ διάβημά της προέβη διότι ἡ σκληρὰ μητρυιά της τὴν ὑπεχρέωσε ν' ἀναγνώσῃ τὴν «Ὀδύσσειαν» τοῦ κ. Ν. Καζαντζάκη.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΝΕΑΙ ΠΕΡΙΠΛΟΚΑΙ

ΖΟΦΟΥΤΑΙ Ο ΔΙΕΘΝΗΣ ΟΡΙΖΩΝ... ΕΞ ΑΙΤΙΑΣ ΛΙΑΝ ΑΚΑΝΘΩΔΟΥΣ ΔΙΑΦΟΡΑΣ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΘΕΩΡΕΙΤΑΙ ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΟΣ

Πληροφορούμεθα, ὅτι ἡ εἰρήνη εἰς τὴν Μεσευρώπην κινδυνεύει ἐξ αἰτίας προσφάτου ζητήματος, τὸ ὁποῖον ἀνεφύη ἐσχάτως διὰ νὰ δημιουργήσῃ νέας ὀξύτητας μεταξὺ τῶν διαφόρων κρατῶν, καὶ νὰ ἐντείνῃ τὴν δυσπιστίαν τῶν λαῶν πρὸς ἀλλήλους. Τὸ ζήτημα τοῦτο διὰ τὸ ὁποῖον θὰ ἀσχοληθῇ ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν, συγκαλουμένη πρὸς τοῦτο ἀπροόπτως ἐντὸς τῶν ἡμερῶν, στρέφεται γύρω ἀπὸ τὴν γνωστὴν ἔριδα τῶν καλλιτεχνίδων τοῦ ἑλληνικοῦ μουσικοῦ θεάτρου, δίδων Λουΐζας Ποζέλλι καὶ Ρίτας Δημητρίου, αἱ ὁποῖαι ἀμφότεραι ἐπιμένουν νὰ διεκδικοῦν, ἑκάστη διὰ λογαριασμόν της, τὸν τίτλον τῆς ρομαντσιέρας τοῦ «Μοντιάλ». Διὰ τὴν ἐπίλυσιν τοῦ λίαν ἀκανθώδους τούτου διεθνοῦς προβλήματος, τὸ ὁποῖον ἐπροκάλεσε μέγαν ἀναβρασμὸν καὶ μετακινήσεις στρατευμάτων πρὸς τὰς μεθορίους τῶν διαφόρων κρατῶν, ὁ κ. Τσάμπερλαιν ἀνεχώρησεν ἐσπευσμένως ἐκ τοῦ ἀεροδρομίου τοῦ Κρόϋντον διὰ Μόναχον, ὅπου θὰ συναντηθῇ μετὰ τῶν λοιπῶν προσωπικοτήτων τῆς γῆς, ἤτοι τοῦ Καγκελλαρίου Χίτλερ, τοῦ κ. Μουσσολίνι, τοῦ κ. Νταλαντιέ, τοῦ πατρὸς Ποζέλλι καὶ τῆς μητρὸς Δημητρίου. Ὁ κ. Μακέδος, εἰς δηλώσεις του πρὸς τὸ «Παρὶ-Σουάρ», ἀνεκοίνωσεν ὅτι μέλλει νὰ τηρήσῃ ἔνοπλον οὐδετερότητα.

Καθ' ἃ τηλεγραφοῦν ἐξ Ἀμερικῆς, ὁ Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν κ. Ροῦζβελτ ἀπηύθυνε θερμὴν ἔκκλησιν πρὸς τοὺς ἑτοίμους νὰ συγκρουσθοῦν λαούς, ἐν ᾗ τονίζει πόσον φρικτὸν θὰ εἶναι διὰ τὴν ἀνθρωπότητα τὸ ἀποτέλεσμα μιᾶς νέας παγκοσμίου συρράξεως, καὶ ἐν τέλει ζητεῖ ὅπως ἡ προκύψασα σοβαρωτάτη διεθνὴς διαφορὰ κανονισθῇ διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς διπλωματίας, καὶ οὐχὶ διὰ τῶν ὁδῶν τῶν ὅπλων. Πρὸς τοῦτο, ὁ κόμης Τσιάνο προτίθεται ἐντὸς τῶν ἡμερῶν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν κ. Κουάρτο Ποζέλλι εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀκομινάτου οἰκίαν του, ὁ δὲ λόρδος Χάλιφαξ τὴν μητέρα Δημητρίου, εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ζήνωνος ἰδικήν της.

Οἱ «Τάϊμς» τονίζουν ἐν κυρίῳ ἄρθρῳ τὴν ἀνάγκην τῆς ταχυτάτης κατασκευῆς ἀντιαεροπορικῶν καταφυγίων ἐντὸς τοῦ Λονδίνου, ἐντὸς τῶν ὁποίων θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ προστατευθῇ ὁ ἄοπλος πληθυσμὸς ἐν περιπτώσει βομβαρδισμοῦ τῆς Ἀγγλικῆς πρωτευούσης μὲ ρομάντζες ἀπὸ ἀέρος, εἴτε τῆς δεσποινίδος Ποζέλλι, εἴτε τῆς δεσποινίδος Δημητρίου.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ